

บทที่ 4

ผลการวิจัย

จากการศึกษา “การสื่อสารสุขภาพที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย” โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) ตัวแทนผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เด็กและวัยรุ่นพร้อมกับครอบครัว ผู้ศึกษาได้นำเสนอโดยการแบ่งผลการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 แนวคิดและกลวิธีในการสื่อสารสุขภาพในรูปแบบละครโทรทัศน์ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่มีช่วงอายุ 11-14 ปี

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นและข้อเสนอแนะของเด็ก วัยรุ่นและผู้ปกครองกลุ่มเป้าหมายที่มีต่อละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่นที่มีต่อประเด็นสุขภาพที่ปรากฏละครโทรทัศน์เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

ส่วนที่ 1 แนวคิดและกลวิธีในการสื่อสารสุขภาพในรูปแบบละครโทรทัศน์ ที่เหมาะสมสำหรับเด็กและวัยรุ่นที่มีช่วงอายุ 11-14 ปี

แนวคิดในการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”

จุดมุ่งหมายในการนำเสนอ

จากการศึกษาพบว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” มีจุดมุ่งหมายในการผลิตเพื่อนำเสนอปัญหาของเด็กในวัย 11-14 ปี ซึ่งเป็นช่วงอายุที่กำลังมีความเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ทำให้เกิดปัญหาต่าง ๆ ที่เด็กอาจจะมีสงสัยแต่ไม่กล้าถามจากผู้ใหญ่ ซึ่งละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” พยายามที่จะนำเสนอประเด็นปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องรอบ ๆ ตัวเด็กมานำเสนอ และมีการคลี่คลายเรื่องเพื่อตอบคำถามเหล่านั้นแทนเด็ก ๆ จากการสัมภาษณ์ตัวแทนผู้ผลิต มีโชค ราษฎร์วานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้ให้ข้อมูลถึงจุดมุ่งหมายและกลุ่มเป้าหมายในการผลิตว่า

ตอนแรกที่รับมาเป็นละครที่จะนำเสนอเรื่องราวของเด็กอายุประมาณ 8-12 ปี ถึงปัญหาด้านต่าง ๆ ที่เขาไม่เข้าใจ แนวความคิด (Concept) ก็คือเรื่องที่ใหญ่ไม่เคยบอก ละครเรื่องนี้ก็จะนำเสนอประเด็นเหล่านั้นทั้งหมด เรื่องความเปลี่ยนแปลง

ภายในร่างกาย เรื่องความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เรื่องความสัมพันธ์กับเพื่อน เรื่องที่โรงเรียนอะไรอย่างนี้ จะเป็นเรื่องราวเหล่านี้ที่เด็ก ๆ อาจจะไม่รู้ หรืออาจจะไม่กล้าถามผู้ปกครอง ละคร “ว่าวุ่น-รุ่มลึก” ก็จะเป็นเหมือนคำตอบให้กับเขา...ตอนที่เริ่มทำผมพยายามอ่านหนังสือจิตวิทยาเด็กนะครับว่า เด็กในแต่ละช่วงอายุมีความแตกต่างกันมากน้อยแค่ไหน ไป ๆ มา ๆ ผมพบว่าเด็กที่ตามที่เขาวางไว้ก็คือ 8-12 ปี ผมว่ามันไม่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน เด็กที่ว่าติดแม่หรือเด็กที่ว่าติดเพื่อนมันจะไม่แตกต่างกันขนาดนั้นครับ ก็เลยรู้สึกว่ามีพี่ชายคนโตขึ้นมามันจะทำให้เรื่องมันแตกต่างขึ้นไป สมมุติว่าเราลงมาที่ 8 นี่ผมรู้สึกว่าเด็กอายุ 8 ขวบ ก็จะมีอาการใกล้เคียงกับเด็กอายุ 11 ขวบ อยู่เหมือนกันในบางประเด็น (มีโชค ราษฎร์นุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

สำหรับกลุ่มเป้าหมายในการนำเสนอ นั้น นอกจากจะเป็นกลุ่มเด็กที่มีช่วงอายุประมาณ 11-14 ปีแล้ว ผู้ผลิตยังมีความคาดหวังที่จะให้ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่มลึก” สื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ของเด็กด้วย

คือจริง ๆ แล้วมันนำเสนอถึงเด็ก แต่ว่าผมรู้สึกว่ามันจะทำให้ผู้ใหญ่เข้าใจเด็กมากขึ้น ด้วยเหมือนกันสมมุติว่าเด็กไม่กล้าถามพ่อแม่ พ่อแม่ที่ดูก็จะเกิดการพูดคุยกับลูกว่ามีเรื่องอะไร บ้างไหมที่ลูกไม่กล้าถามพ่อแม่มันจะเกิดการแลกเปลี่ยน อันนี้คือสิ่งที่ผมคาดหวังนะว่าอยากให้มันเป็นแบบนั้น เกิดการแลกเปลี่ยนพูดคุย เช่นว่า มันไม่จำเป็นต้องเป็นประเด็นเดียวกันกับเรื่องที่น่าเสนอ สมมุติว่าลูกติดเพื่อนมาก ๆ หรือสมมุติว่าลูกฝันเปียกแล้วไม่กล้าบอกพ่อแม่ พ่อแม่ก็อาจจะคิดว่ามันมีเรื่องอื่นอีกที่เล่าที่ว่าลูกมีปัญหาแต่ไม่กล้าถามพ่อแม่ (มีโชค ราษฎร์นุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กระบวนการสร้างสรรค์เรื่องราวของละครโทรทัศน์

กระบวนการสร้างสรรค์เรื่องราวของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่มลึก” เริ่มต้นจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เป็นผู้กำหนดประเภทเรื่อง โดยต้องการนำเสนอปัญหาของเด็ก บริษัทผู้ผลิตจึงได้ให้มอบหมายให้ มีโชค ราษฎร์นุวัต เป็นผู้เขียนบทเพื่อสร้างตอนที่เป็นเทปตัวอย่าง (Demo) เพื่อนำเสนอทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย ซึ่งผู้เขียนบทได้กำหนดเรื่องราวและสร้างโครงเรื่องขึ้นเองโดยมีที่มาจากประสบการณ์จริงบ้าง สิ่งที่เห็นจากเพื่อนในวัยเด็ก และในเวลาปัจจุบัน บางเรื่องก็นำมาจากหนังสือ แล้วจำลองครอบครัวขึ้นมาครอบครัวหนึ่งที่สามารถเป็นตัวแทนครอบครัวทั่วไปในสังคม ส่วนเรื่องราวการนำเสนอในแต่ละตอนนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่มีตัวละครหลักทั้งหมดที่สามารถเป็นตัวแทนแต่ละกลุ่มได้แล้ว จากนั้น จึงคิดประเด็นปัญหาสอดคล้องกับตัวละครนั้นมาสร้างสถานการณ์ให้เกิดขึ้น

ตั้งแต่การคิดครั้งแรกนี้ผมจะพยายามสร้างครอบครัว ๆ หนึ่งขึ้นมา มีพ่อ มีแม่ อันนี้ก็คิดว่าจะเป็นตัวแทนของครอบครัวทั่วไปในสังคมเรานะครับ แล้วก็ก็มีพี่สาวกับน้องชาย ตอนแรกที่วางไว้จะนำเสนอที่มีพี่สาวกับน้องชายที่มีความแตกต่างกันจะได้นำเสนอทั้งประเด็นของผู้หญิงด้วยแล้วก็ประเด็นของเด็กผู้ชายด้วย แต่ว่าบุคลิกลักษณะ (Character) ที่วางไว้ 2 คนนี้อาจจะยังไม่โตพอ ก็เลยเพิ่มพี่ชายอีกคนหนึ่งเพื่อนำเสนอเด็กที่เป็นวัยรุ่นที่โตมาพอสมควร...ผมคิดถึงว่าจะทำยังไงให้คนดูรู้สึกตัวละครนี้เป็นตัวแทนของเขาหรือว่าเป็นคนที่ใกล้ชิดเขาขึ้นมาก่อน เพราะว่าถ้าเกิดว่าเรามีตัวละครที่มันตัวแทนของแต่ละกลุ่มแล้วนี่ยังไงเราเอาประเด็นเข้ามานี้มันสามารถเข้ากับเด็กคนไหนก็ได้อยู่แล้ว อย่างเช่น พี่ผู้ชายคนโต เราก็มาคิดว่าประเด็นอะไรที่มันสอดคล้องกับเด็กวัยรุ่น เช่น การฝันเปียก หรือว่าการหนีโรงเรียน เป็นเรื่องของเด็กที่โตหน่อย หรือว่าการที่บอกว่าเพื่อนไม่เข้าใจ หรือว่าชอบดาราดาราเกาหลีติดด้วยรุ่นก็จะเป็นเรื่องของเด็กผู้หญิง พอมีตัวละครก่อนปั๊บ มันจะนำไปสู่เรื่องต่าง ๆ ได้ (มีโชค ราชภูรานุกิต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

การสร้างตัวละคร

ผู้ผลิตมีความตั้งใจที่จะสร้างตัวละครที่สามารถเป็นตัวแทนครอบครัวในยุคปัจจุบัน ที่เด็กจะพบเจอผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมและสังคมใหม่ ๆ โดยที่ครอบครัวจะเป็นผู้ที่คอยดูแลอย่างใกล้ชิดเพื่อคอยแก้ปัญหาให้ทุกครั้ง โดยภาพรวมของตัวละคร ชัชวาล ศาสวัตกลูน ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ได้กล่าวว่า

เป็นการเล่าถึงครอบครัวหนึ่ง และเด็กผู้ชายคนหนึ่ง คือตัว “ไม้เอก” ที่จะต้องมาปรับเปลี่ยนชีวิตให้เข้ากับสังคมยุคใหม่ในปัจจุบัน ให้เข้ากับโรงเรียนและสิ่งแวดล้อมใหม่ในปัจจุบัน เด็กก็คือเด็ก มีความเป็นเด็กอยู่ตลอดเวลา เพราะฉะนั้นสิ่งที่เข้ามากระทบเขา ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเพื่อน เรื่องของอินเทอร์เน็ต (Internet) เรื่องของความรัก ความรักฉันท์แฟน หรือว่าเรื่องของการทะเลาะกันของเพื่อน มันจะมีหมดทุกอย่างในนี้ แล้วเรื่องก็จะสื่อถึงวิธีแก้ปัญหาของตัว “ไม้เอก” ในแต่ละตอนว่าเขาไปเจอปัญหาแบบไหน จะแก้ปัญหาอย่างไร โดยที่ตัว “ไม้เอก” จะมีครอบครัวคอยช่วยแก้ปัญหา คอยช่วยเหลือทุกครั้ง ทุกตอน (ชัชวาล ศาสวัตกลูน, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

ตัวละครเด็ก ๆ ที่เป็นเพื่อนของตัวละครหลักที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” มีภาพตัวแทนของครอบครัวที่มีความแตกต่างกัน เพื่อให้กลุ่มเป้าหมายรู้สึกตัวละครแต่ละตัวมีความเหมือนหรือใกล้เคียงชีวิตจริง ส่วนในด้านการสร้างบุคลิก (Character) ของตัวละคร

นั่น จากการศึกษาพบว่า ผู้ผลิตได้สร้างบุคลิกของตัวละครให้มีความเป็นธรรมชาติที่สามารถเป็น
แทนของผู้ชมกลุ่มเป้าหมายได้อย่างแท้จริง โดยไม่ยึดตามแบบแผนตำราทางการแพทย์มากนัก

ก็คือหาตัวแทนของเด็กในแต่ละกลุ่มขึ้นมา แล้วก็เซต (Set) ตัวละครเพื่อนของตัวเอง
คือ แม่เอก ซึ่งน้องคนเล็ก เพื่อนของเขาก็จะมีตัวแทน คือ มีเด็กกรวย เด็กเรียนเก่ง เด็ก
เกเร อะไรอย่างนี้ ก็คือให้เด็ก ๆ ได้รู้สึกถึงว่าตัวละครเหล่านี้มันเหมือนใครคนใดคน
หนึ่งที่อยู่รอบ ๆ ข้างเขา หรือแม้กระทั่งว่าเหมือนตัวเขา...ผมคิดแค่ว่าอยากสร้าง
ตัวแทนของคนดูขึ้นมาเท่านั้นเองความตั้งใจของผมคือไม่ได้อยากให้มันเป็นละครที่
มันมีสาระมากขนาดนั้น ไม่ใช่เอาตำรามากางกัน แล้วก็บอกว่าเด็กมันเกิดปัญหา
แบบนี้ขึ้น เด็กจะมีคาแร็กเตอร์ (Character) แบบนี้อะไรอย่างนี้ นั่นผมว่ามีจะทำให้
มันศิลป์แข็งเกินไป (มีโชค ราชภูรานุกูล, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

ส่วนลักษณะความสัมพันธ์ของตัวละครหลักนั้น มีพี่ชายและพี่สาวที่เจอปัญหาที่
แตกต่างกันออกไปตามลักษณะของเพศและวัย และมีความสัมพันธ์ของพี่น้องทั่ว ๆ
ไปที่มีการทะเลาะกัน แต่ก็แฝงไปด้วยความรักความห่วงใยกัน เมื่อเกิดปัญหาก็คอย
ช่วยเหลือดั่งคำกล่าวของ ชัชวาล ศาสวัตกถุน ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่น
เล็ก” ว่า “เด็ก 3 คนนี้จะเป็นพี่น้องซึ่งเหมือนพี่น้องจริง ๆ ทั่ว ๆ ไป ทะเลาะกันอยู่ทุก
ตอน แต่ในเวลาทีใครคนหนึ่งมีปัญหาที่เหลืจะเริ่มรู้สึกถึงว่า คนที่เราเคยทะเลาะ
ด้วยเขาแปลกไป ก็จะเป็นห่วง คอยแอบช่วยเหลือ อะไรอย่างนี้ทุกตอนครับ”
(ชัชวาล ศาสวัตกถุน, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

การนำเสนอที่แตกต่างจากละครทั่วไป

การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” มีความแตกต่างจากการ
นำเสนอรายการประเภทที่เป็นละคร เนื่องจากเนื้อหาของละครเน้นให้มีสาระมากกว่าความบันเทิง
จึงทำให้ผู้ผลิตต้องพิจารณาถึงความเหมาะสมในการนำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมาย ตามที่ ชัชวาล
ศาสวัตกถุน ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้กล่าวว่า

แตกต่างเยอะ เพราะว่า หนึ่งคือ มันเป็นละครเพื่อสังคม เพื่อครอบครัว เพื่อเด็ก ซึ่งพี่
ไม่ค่อยได้ทำละครแนวนี้ เพราะส่วนใหญ่พี่จะทำละครที่เน้นความบันเทิงมากกว่า
สาระ แต่อันนี้ยอมรับว่าต้องเน้นสาระมากกว่าความบันเทิง เพราะฉะนั้นมันมีบางอย่าง
ซึ่งเราอยากจะใส่เข้าไปในละครเรื่องนี้ แต่เรารู้ว่าเอามาใส่ไม่ได้ ไม่เหมาะสม (ชัชวาล
ศาสวัตกถุน, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

ด้วยเนื้อหาของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ที่เน้นสาระมากกว่าความบันเทิง
และมีเวลาระยะสั้นในการนำเสนอให้จบภายในตอน ทำให้ผู้ผลิตใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบอ้อมที่ตัว

ละครไม่สามารถแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่แท้จริงบางอย่างได้ จึงต้องใช้วิธีการเลี้ยงให้ตัวละครมีการแสดงออกทางอารมณ์และพฤติกรรมที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นพฤติกรรมที่ควรแสดงออกอย่างชัดเจน ผู้ผลิตจึงต้องเลือกใช้วิธีการนำเสนอระหว่างความบันเทิงของผู้ชมกับสาระที่กลุ่มเป้าหมายจะได้รับ ซึ่งทำให้ผู้ผลิตจะต้องมีการปรับตัวบ้างในระยะแรกของการผลิตละครประเภทนี้ เนื่องจากมีความแตกต่างจากการผลิตละครทั่ว ๆ ที่ตัวละครสามารถแสดงออกทางอารมณ์ได้ตามความต้องการ ตามคำกล่าวของชัชวาล ศาสวัตกลุณ ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ที่กล่าวว่า

อย่างเช่น มีฉากที่ลูกว่าพ่อว่าแม่แรง ๆ มาก ๆ อารมณ์จริงที่คนธรรมดาทั่วไปต้องเป็นอย่างนั้น แต่ภาพที่ออกมาคนจะมองว่าเด็กคนนี้เป็นเด็กก้าวร้าว เราจะต้องเลือกวิธีอื่น เช่น เด็กคนนี้จะว่าพ่อว่าไม่ได้ ต้องเดินหนีออกมาและก็คุยกับตุ๊กตาถึงความไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อแม่ถึงทำอย่างนั้น พ่อแม่ถึงทำอย่างนี้ คือถ้าเป็นละครทั่ว ๆ ไป ลูกว่าพ่อ ว่า ๆ เลย ยิ่งว่าเยอะ คนดูยิ่งสนุก อันนี้แบบว่าในแง่ของความบันเทิง แต่ว่าละครเรื่องอื่นนะเรื่องจะสอนเองว่า พ่อเด็กคนนี้ไปว่าพ่อแล้ว ในหลาย ๆ ฉากต่อไป เด็กคนนี้จะสำนึกได้ แล้วก็เข้ามาขอโทษพ่อขอโทษแม่ในที่สุด จะเล่าไปอย่างนี้ เพียงแต่ว่าอาจจะไม่ได้เล่าตอนเดียวจบ...ลำบากในการปรับตัวที่ทำในช่วงแรก ๆ แต่พอหลังจากเข้าที่ปั๊บ รู้สึกสนุกกับมัน รู้สึกว่าระหว่างที่ทำเราก็ได้อะไรกลับมาว่า ถ้าเรามีลูกแล้วลูกเราเป็นแบบนี้ เราควรจะทำแบบนี้ละ ไม่ควรไปดุเขาตรง ๆ เราควรจะมีวิธีเล่าอ้อม ๆ ให้เขาฟังเรา มันก็เป็นการสอนเราไปในตัวด้วย” (ชัชวาล ศาสวัตกลุณ, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

ส่วนในด้านการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” มีความแตกต่างจากรายการอื่น ๆ ในการนำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก เนื่องจากเมื่อเปรียบเทียบความตั้งใจในการผลิตให้เข้าถึงกลุ่มเป้าหมาย พบว่า รายการอื่น ๆ บางรายการที่มีเด็กเป็นนักแสดง หรือรายการที่เด็กเข้ามามีส่วนร่วมอาจไม่ใช่รายการที่นำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กเสมอไป แต่เป็นการนำเสนอเพื่อ ความบันเทิงที่มุ่งตอบสนองของกลุ่มเป้าหมายที่เป็นผู้ใหญ่ ตามคำกล่าวของ มิโชค ราษฎร์านวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้แสดงทัศนะว่าละครเรื่องนี้มุ่งตอบสนองกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก ขณะเดียวกันก็นำเสนอปัญหาของเด็กที่มีประโยชน์ต่อผู้ใหญ่ด้วย ดังนี้

คือมันมีคำ ๆ นี้ว่า รายการที่เด็กเล่นกับรายการสำหรับเด็ก มันต่างกัน 2 คำนี้ รายการที่มีเด็กอยู่ในรายการไม่จำเป็นว่าต้องเป็นรายการสำหรับเด็ก คือไม่ใช่รายการที่เด็กดูนะ มันคือรายการที่ผู้ใหญ่ดูแต่เด็กมาเล่น แต่รายการที่ให้เด็กดูจริง ๆ นี่ ผมรู้สึก

มันมีไม่ค่อยเยอะหรอก แล้วรายการที่ได้ก็ดูแล้วมันมีเนื้อหาสาระที่ชัดเจนขนาดนี้มันก็ยิ่งลดน้อยลงนะครับ ก็เลยรู้สึกว่ามันความแตกต่างกันอยู่พอสมควร เพราะว่ามันมีความมุ่งหวังที่จะสื่อสารข้อคิดที่เป็นประโยชน์อะไรกับเด็กอย่างชัดเจนมากกว่านะครับ...แต่ผมรู้สึกอย่างละคร “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” จริง ๆ แล้วมันก็เป็นรายการที่กึ่งทำให้ผู้ใหญ่ดูแล้วเข้าใจเด็กเหมือนกันนะ เพราะว่ามันนำเสนอปัญหาของเด็กขึ้นมา จริง ๆ มันก็เป็นความคิด (Idea) ที่ดีนะครับ ที่จะทำให้ผู้ใหญ่เข้าใจเด็กมากยิ่งขึ้น (มีโชค ราชฎานุกูต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

ประโยชน์ที่ได้รับจากการนำเสนอ

สำหรับความคิดเห็นของผู้ผลิตที่จะสร้างประโยชน์ต่อสังคมจากการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” คือ ความตั้งใจที่จะนำเสนอประเด็นปัญหาบางอย่างที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย ถึงแม้ว่าอาจจะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การดำเนินชีวิตของคนในสังคมได้ทั้งหมด แต่ก็คาดหวังว่าผู้ชมกลุ่มเป้าหมายจะได้รับสารนั้นแล้วนำไปประยุกต์ใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ เพราะเป็นการนำเสนอด้วยวิธีการที่ทำให้เข้าใจง่าย และสามารถนำมาใช้ประโยชน์ในแง่ของการสอนผู้ชมโดยตรง ดังคำกล่าวของ มีโชค ราชฎานุกูต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” และชัชวาล ศาสวัตกุล ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ที่เห็นว่าเป็นละครสำหรับสอนผู้ชมที่ง่ายต่อการรับชม ดังต่อไปนี้

ผมไม่แน่ใจหรอกว่าจะได้ผลการกับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของเด็กที่ได้ดูมากน้อยแค่ไหน แต่ผมรู้สึกว่าย่างน้อยเราได้พูดประเด็นปัญหาบางอย่างที่เราารู้สึกว่ามันน่าจะมีประโยชน์กับเด็กเข้าไป เราก็หวังว่าเด็กจะได้รับสารนั้น แต่ผมก็ไม่รู้จริง ๆ ว่าเด็กจะได้รับสารนั้นมากน้อยแค่ไหน แต่ผมก็รู้สึกว่าเป็นความตั้งใจดีของทีมที่ผลิตละครว่าจะผลิตละครหรือว่ารายการทีวีที่มันมีประโยชน์ขึ้นมาบ้าง (มีโชค ราชฎานุกูต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

ละครอย่าง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” เป็นละครที่สอน ไม่ต้องคิดอะไรมาก เห็นเลยว่าละครเรื่องนี้สอน ไม่ต้องไปเปรียบเทียบกับอะไรเลย มันยังดูง่ายกว่าละครน้ำเน่าที่บางที่เราต้องเปรียบเทียบเอากลับมาใช้ เอากลับมาเปรียบเทียบกับพฤติกรรมของเราเสียอีก (ชัชวาล ศาสวัตกุล, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

การนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ไม่เพียงแต่เป็นประโยชน์ต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กเท่านั้น ยังให้ประโยชน์ต่อผู้ชมที่เป็นผู้ใหญ่ด้วย รวมทั้งผู้ผลิตที่เกี่ยวข้องก็ได้รับประโยชน์ด้วยเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบกับละครอื่นทั่วไปแล้ว ผู้ผลิตให้ความเห็นว่าการนำเสนอละครโทรทัศน์ทุกประเภทให้ประโยชน์เหมือนกัน แต่ผู้ชมจะได้รับประโยชน์ต่างกันไป

ขึ้นอยู่กับการเปิดรับของผู้ชมที่จะนำแนวคิดจากละครโทรทัศน์ไปใช้ประโยชน์ สำหรับการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” นั้น ผู้ผลิตเชื่อว่าผู้ชมกลุ่มเป้าหมายจะได้รับประโยชน์จากการรับชม แต่จะมีอุปสรรคจากการเปิดรับชมของผู้ชมกลุ่มเป้าหมาย เนื่องจากการแข่งขันของรายการโทรทัศน์ช่องต่าง ๆ ทำให้ผู้ชมหันไปสนใจรายการอื่น ๆ มากกว่า ซึ่งการนำเสนอผ่านช่องทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทยก็อาจเป็นอุปสรรคหนึ่งในการเปิดรับชมรายการ ตามคำกล่าวของ ชัชวาล ศาสวัตกคุณ ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ต่อไปนี้

แม้แต่ละครตลาดหรือละครบ้าน ๆ ทัวไปก็ให้ประโยชน์กับตัวคนทำด้วย อยู่ที่ว่าคนทำและคนดูจะเก็บไปคิดหรือเก็บไปใช้ประโยชน์ได้มากแค่ไหน...จุดสำคัญอยู่ที่ว่าเราอย่าไปตั้งแง่ว่าละครน้ำเน่าคือละครน้ำเน่า เป็นละครที่ไม่เคยสอนอะไรคน ไม่ใช่อย่างนั้น เพราะจริง ๆ แล้ว ในความคิดเห็นของพี่นะ ละครน้ำเน่านี้ละครับ เป็นละครประเภทที่ตรงกับตัวคนจริง ๆ มนุษย์จริง ๆ มากที่สุด พี่กลับรู้สึกว่ละครที่เพื่อสังคม บางประเภทมันเป็นละครปรุงแต่ง ซึ่งในชีวิตจริง ๆ อาจจะไม่เจอแบบนั้นเลยก็ได้ ในชีวิตเราจริง ๆ อาจจะเจอแบบละครน้ำเน่าซะมากกว่า อยู่ที่เราเอามาใช้ มันมีประโยชน์ทุกแนวอยู่แล้ว...พี่รู้สึกว่ละครแนวแบบนี้เป็นละครที่มีกลุ่มเป้าหมายจำกัด กลุ่มเป้าหมายน้อย ทำให้การแพร่ไปสู่สายตาคนดู โอกาสที่เขาจะได้ดูละครเรื่องนี้มันน้อย ณ เวลาเดียวกัน...มันไม่ยากที่จะเอามาใช้ประโยชน์ แต่มันยากที่จะเริ่มดู มันยากที่จะเริ่มหันมาเปิดดูละคร (ชัชวาล ศาสวัตกคุณ, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

กลวิธีในการนำเสนอละครโทรทัศน์ที่สามารถให้ทั้งสาระและความน่าสนใจ

จากการศึกษา เรื่องราวจากละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย ผู้ศึกษาพบว่าผู้ผลิตมีแนวคิดในการนำเสนอเนื้อหาด้านสุขภาพที่ปรากฏ และมีกลวิธีในการดำเนินเรื่อง การสร้างความน่าสนใจ และการสอดแทรกสาระในละคร แต่ละตอน ดังนี้

ตอน เลิฟซีน

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางกายถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นชายอายุ 14 ปี ซึ่งมีการพัฒนาทางเพศ นั่นคือ มีการหลั่งฮอร์โมนเพศชายที่ทำให้เกิดความรู้สึกทางเพศ เด็กวัยรุ่นในช่วงนี้จึงเกิดความอยากรู้อยากเห็นและมีความสนใจในเรื่องเพศ โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

ต้นน้ำมีความสนใจเรื่องเพศ แต่ครอบครัวมักจะมีความรู้สึกอึดอัดหรือต้องเปลี่ยนช่องไปเวลาที่นั่งชมโทรทัศน์ด้วยกันแล้วมีฉากที่ตัวละครแสดงความรัก (Love Scene) เมื่อไป

โรงเรียนเพื่อน ๆ ของต้นน้ำ ให้แผ่นวีซีดีไปกลับมาดูที่บ้าน ด้วยความอยากรู้อยากเห็นต้นน้ำจึงพยายามแอบเปิดแผ่นวีซีดีไปกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่ชั้นล่างของบ้านโดยไม่ให้คนในครอบครัวรู้ ในที่สุดต้นน้ำก็ทำไม่สำเร็จเพราะพ่อลงมาได้ยินเสียง เมื่อพ่อเห็นดังนั้น พ่อจึงเปิดแผ่นวีซีดีไปเพื่อดูพร้อมกับต้นน้ำ แล้วพ่อก็คุยกับต้นน้ำถึงผลที่ตามมาหลังจากการดูวีซีดีไป จนทำให้ต้นน้ำไม่อยากจะดูต่อเพราะเข้าใจว่ายังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม ส่วนเพื่อน ๆ ที่เอาวีซีดีไปมาโรงเรียนก็ถูกครูจับได้และโดนลงโทษ

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เลิฟซีน มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ให้เห็นความรู้สึกอยากรู้อยากเห็นของต้นน้ำที่กำลังชมโทรทัศน์พร้อมกับครอบครัว เมื่อฉากที่ตัวละครแสดงความรักต้นน้ำก็ดูอย่างตั้งใจ จนทำให้พ่อแม่เกิดความอึดอัดใจ จนต้องเปลี่ยนช่อง เป็นที่มีมาของการผูกปม (Complication) ของเรื่อง โดยความรู้สึกของต้นน้ำที่นอกจากเกิดความอยากรู้อยากเห็นอันเนื่องมาจากความเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศแล้ว เมื่อไปโรงเรียนยังได้รับการยั่วยุจากเพื่อน ๆ ที่นำวีซีดีไปมาให้ดู จนนำไปสู่จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องเมื่อต้นน้ำตัดสินใจที่จะนำกลับไปดูที่บ้านให้ได้โดยที่ต้องระวังไม่พ่อแม่ และน้อง ๆ ที่บ้านรู้ด้วยวิธีการต่าง ๆ จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) เมื่อพ่อของต้นน้ำมาเห็นต้นน้ำกำลังดูวีซีดีไปอยู่ และต้นน้ำมีอาการตกใจจนทำอะไรไม่ถูก การคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) เมื่อพ่อตัดสินใจที่ให้ต้นน้ำเปิดวีซีดีไปดูพร้อมกัน แล้วก็สอนให้ต้นน้ำรู้ว่าการดูภาพประเภนี้ในวัยที่ยังไม่เหมาะสมจะทำให้เกิดปัญหาร้ายแรงตามมาได้ ต้นน้ำจึงตัดสินใจที่จะไม่ดูต่อแล้วนำไปคืนเพื่อน ๆ ส่วนเพื่อน ๆ ก็ถูกครูจับได้ว่านำวีซีดีไปมาโรงเรียนจนถูกลงโทษในที่สุด ซึ่งการเล่าเรื่องดังกล่าว ชัชวาล ศาสวัตกลูน ผู้กำกับละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายถึงการเล่าเรื่องราวไว้ดังนี้

เด็กผู้ชายคนหนึ่งเวลาดูหนังไปแล้วหลบ ๆ ซ่อน ๆ ถ้าครอบครัวรู้ครอบครัวจะทำยังไง ถ้าเป็นคุณ ๆ จะทำยังไง แต่ว่าครอบครัวของ “ต้นน้ำ” เมื่อคุณพ่อพอรู้ คุณพ่อเลือกที่จะชวนลูกมานั่งดูด้วยกัน แล้วก็อธิบายให้ฟังว่ามันไม่ใช่เรื่องผิดปกติ มันไม่ใช่เรื่องน่าอาย เด็กที่จะได้ดูหรือไม่ได้ดู มันคือความเหมาะสมในแต่ละวัย เราถึงเวลาที่เราควรจะดูรึยัง และเมื่อดูแล้วก็ไม่ใช่ว่าจะไปทำแบบนั้นกับผู้ใดก็ได้กับใครก็ได้ (ชัชวาล ศาสวัตกลูน, สัมภาษณ์, 16 พฤศจิกายน 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจของละคร เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน “เลิฟซีน” คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) โดยสร้างความรู้ลึกลับให้กับตัวละครหลัก คือ “ต้นน้ำ” ให้เห็นในฉากแรกเพื่อให้ผู้ชมติดตามต่อไปว่าจะทำอย่างไร หรือจะเกิดอะไรขึ้นหลังจากนี้ รวมทั้งสถานการณ์ที่เพื่อน ๆ นำวีซีดีไปมาโรงเรียนแล้วบอกให้ต้นน้ำนำไปดูที่บ้าน จากนั้นก็สร้างความระทึกใจ (Suspense) จากฉากที่ตัวละครหลักพยายามที่จะเปิดวีซีดีไปโดยที่ไม่มีใครเห็น ซึ่งจะต้อง

เปิดตอนกลางคืนที่บ้าน ซึ่งตัวละครหลักจะต้องพบเจออุปสรรคมากมายจากพ่อแม่และน้อง ๆ ผสมผสานกับการใช้ความบังเอิญ (Coincident) จากเหตุการณ์ที่มีคนมาขัดจังหวะในรูปแบบต่าง ๆ และความบังเอิญที่ทำให้พ่อมาพบเห็นการกระทำของตัวละครหลักในที่สุด ตามที่ มีโชค ราษฎร์วานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายไว้ ต่อไปนี้

เด็กผู้ชายทุกคนอยู่แล้วที่เกิดอยากดูหนังอะไรพวกนั้นนะครับ ก็อยากเอานั่งไปดูที่บ้าน แล้วดูที่บ้านจะดูยังไง ซึ่งผมว่าเด็กผู้ชายทุกคนก็เกิดปัญหานี้อยู่แล้วนะครับ แน่แน่นอนว่าวิธีการหานี้มันนำไปสู่วิธีการแบบว่าสถานการณ์ที่ตกลงได้ว่าจะแอบซ่อนยังไง จะแบบว่าเข้ามาตอนกลางคืนอะไรอย่างนี้ ปัญหาเกิดขึ้นผมก็โยนตั้งมาก่อนว่าเพื่อน ๆ เคยดูกันหมดแต่ว่าไอ้ที่ไม่เคยดู เพื่อน ๆ บอกว่าไม่เคยดูเหวอ อยู่กลุ่มเราต้องดู หรืออาจจะบอกว่า เฮ้ยลูกผู้ชายต้องดูหนังพวกนี้ ปัญหาแรกคือว่าเด็กผู้ชายคนนี้ต้องหาวิธีที่จะดูหนังพวกนี้ให้ได้ นี่เป็นวิธีการโยนปัญหาขึ้นมาปุ๊บ หลังจากนั้นนี่มันก็คือการขยี้ปัญหา ว่าวิธีการต่าง ๆ ที่เด็กคนนี้จะพยายามที่จะดูหนังให้ได้ จนสุดท้ายพ่อมาเจอว่าหลังจากที่แอบซ่อนกันมานานแล้ว พ่อก็จับได้จริงว่านี่กำลังดูหนังนี้อยู่ ก็สรุปเรื่องด้วยการสั่งสอนแบบสาระว่าเด็กวัยเรายังไม่ถึงเวลาที่สมควรนะที่จะหนังแบบนี้อะไรอย่างนี้ ไปถึงเวลาที่เหมาะสมก็ค่อยดูแล้วกัน จริงด้วยเนื้อละครที่มันมันมันก็ค่อนข้างที่จะขึ้นเร็วลงเร็วหน่อย (มีโชค ราษฎร์วานูวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

ส่วนในตอนจบ (Ending) ของเรื่องเป็นการจบมีความสุข (Happy Ending) ของตัวเอกที่ได้รับการสั่งสอนจากพ่อที่ทำให้รู้และมั่นใจว่ายังไม่ถึงเวลาที่ดูหนังเหล่านี้ สุดท้ายก็เป็นการจบแบบหักมุม (Twist Ending) ที่ตัวละครหลักเห็นเพื่อน ๆ โดนลงโทษ ตามที่ มีโชค ราษฎร์วานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายไว้ ต่อไปนี้

ทางทีมงานที่ทาง สสส. อยากให้จบแบบว่าชัดเจน มีสาระ เด็ดขาด แบบสั่งสอน พูดง่าย ๆ ว่านิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าประมาณนี้นะครับ อันนี้เป็นสิ่งที่ สสส. คุยแล้วก็บอกว่าคุยกับหมอ คือทางสสส. จะมีจิตแพทย์ เขาก็บอกว่าวิธีการแก้ปัญหาควรจะเป็นยังไง คือบางตอนที่เราเห็นไม่ตรงกันไง ก็จะโทรปรึกษาคุยกันว่าถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้นพ่อแม่ควรจะทำยังไง คือตอนแรกที่ผมเขียน ผมเขียนแค่ว่าพ่อบอกว่าอาจจะยังไม่ถึงเวลาอะไรทำนองนี้ คือไม่ได้สอนเยอะ ผมพยายามจะไม่สอนเยอะ แต่ว่า สสส.อยากจะให้เหมือนว่า อธิบายให้มันละเอียดขึ้น กลัวเด็กจะไม่เข้าใจว่าตกลงแล้วมันยังงัยกันแน่อยากจะทำให้มันเคลียร์ชัดเจน แต่ว่าตอนจบนั้นมันเหมือนกันหักมุม

สุดท้ายมากกว่าว่าจริง ๆ เพื่อนที่ซี้คสุดท้ายก็โดนจับซะเอง (มีโชค ราชวรานุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

การสอดแทรกสาระในละคร เรื่อง “วุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน “เลิฟซีน” คือ การแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิต ดังตัวอย่างบทละครที่พ่อสอนลูกขณะที่กำลังดูวีซีดีไปพร้อมกันต่อไป

พ่อ: ตอนอายุประมาณน้ำ เพื่อนพ่อที่เคยเอานางอย่างนี้มาให้พ่อดูเหมือนกันแหละ แต่ตอนนั้นพ่อดูแล้วมันหยาบ ๆ นะลูก แต่มีเพื่อนพ่อคนหนึ่งเขาดูแล้วเขาก็ไปลองทำเหมือนในหนังนี่แหละ แล้วเป็นยังงี้รู้ไหม

ต้นน้ำ: ยังไงเหรอครับ

พ่อ: เขาทำผู้หญิงท้องนะสิลูก แล้วผู้หญิงก็ยังเรียนหนังสืออยู่ด้วย

ต้นน้ำ: โห มีลูกตั้งแต่ตอนอายุเท่านี้เนี่ยครับ

พ่อ: ใช่ เด็กผู้หญิงคนนั้นเลยต้องลาออกจากโรงเรียน ส่วนเพื่อนพ่อก็ถูกดำเนินการทางกฎหมาย ข้อหาพรากผู้เยาว์เพราะทำผู้หญิงท้อง หมดอนาคตไปเลย

ต้นน้ำ: มันขนาดนี้เลยเหรอครับ

พ่อ: นอกจากเรื่องท้องแล้วยังมีเรื่องโรคติดต่อทางเพศอีกนะ เพราะไม่รู้จักวิธีป้องกันไง น้ำล่ะรู้หรือเปล่าว่ามีวิธีป้องกันยังไง

ต้นน้ำ: ไม่รู้ครับ

พ่อ: ก็เพราะอย่างนี้แหละ เด็ก ๆ ถึงยังไม่เหมาะที่จะดูหนังพวกนี้

ตอน ไม่มาตามนัด

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางกายถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นหญิงอายุ 12 ปี ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายคือ การมีประจำเดือน ให้เด็กมีความรู้เรื่องประจำเดือน วิธีการสังเกตอาการเบื้องต้น ตลอดจนทัศนคติต่อการมีประจำเดือนว่าไม่ใช่เรื่องร้ายแรง หรือเป็นโรคร้ายแต่อย่างใด โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

น้ำอุ่นมีอายุครบ 12 ปี พ่อแม่ได้คุยกันถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กวัยรุ่น ด้วยต้นน้ำเป็นเด็กผู้ชายจึงยังไม่ถึงเวลาที่มีการเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจนยังไม่ค่อยมีความรู้เรื่องนี้ ส่วนน้ำอุ่นก็พยายามศึกษาจากหนังสือเรียนถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ตลอดจนการมีประจำเดือนจนมั่นใจว่าสามารถรับมือกับการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ ต่อมาน้ำอุ่นก็เริ่มมีอาการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและอารมณ์ เช่น มีสิวขึ้น หิวจัด อารมณ์หงุดหงิด เมื่อครอบครัวชวนไปเที่ยวทะเลก็ไม่อยากไปเพราะเตรียมตัวที่จะมีประจำเดือน แต่ประจำเดือนก็ยังไม่มาตามที่คิดไว้ จนกระทั่งเมื่อวันที่ตัดสินใจไปเที่ยวทะเลกับครอบครัว น้ำอุ่นก็มีอาการตกใจร้องเรียกแม่เนื่องจาก

ประจำเดือนมา แม่จึงเข้าไปดูและสอนการสังเกตอาการก่อนที่ประจำเดือนจะมา จากนั้นจึงชวนไปเที่ยวทะเลด้วยกัน แต่ไม่สามารถลงเล่นน้ำทะเลได้ เพื่อป้องกันเชื้อโรคเข้าสู่ร่างกาย

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ไม่มาตามนัด มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) มาเป็นตอนที่ครอบครัวจัดงานวันเกิดให้กับตัวละครหลัก คือ น้ำอูน ที่มีอายุครบ 12 ปี และได้พูดคุยถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายที่จะเกิดขึ้นกับเด็กผู้หญิงในช่วงอายุ 12 ปี ให้น้ำอูนรู้ การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ น้ำอูน มีความมั่นใจว่าตัวเองมีความรู้ดีพอที่จัดการปัญหาของการมีประจำเดือนด้วยตนเองได้ แต่เมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ขึ้นก็นำไปสู่จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ น้ำอูน เตรียมพร้อมที่จะรับมือกับการมาของประจำเดือนอย่างใจจดใจจ่อ ขณะเดียวกันก็พบการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ของร่างกายและอารมณ์หลายอย่าง แต่ประจำเดือนก็ยังไม่มา จนนำไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) เมื่อครอบครัวตัดสินใจที่จะไปเที่ยวทะเลกัน น้ำอูนที่ถอดใจการเตรียมพร้อมก็เกิดอาการตกใจอย่างมากที่พบว่าตัวเองมีเลือดไหลออกมา ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า น้ำอูน มีประจำเดือนแล้ว ทำที่สุดการคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) โดยการดูและและให้ความรู้จากแม่ว่าต้องคอยสังเกตตัวเองก่อนมีประจำเดือนว่ามีอาการอย่างไร และช่วงเวลาใด ทำให้น้ำอูนเข้าใจและมั่นใจอีกครั้งในการดูแลตนเอง มีโชค ราชภูรานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายถึงการดำเนินเรื่องว่า “คาแรกเตอร์ (Character) ของผู้หญิงคนนี้คือว่ารู้เรื่อง รู้เยอะ รู้โน่นรู้นี้จะไรวางนี้ ผมก็เลยคิดว่าแล้วรู้ว่าอายุเท่านี้จะมาแล้ว เมื่อเกิดขึ้นจริงจะต้องเตรียมตัวอย่างไร แต่มันก็เป็นความคิดของเด็ก ๆ ละครเรื่องนี้มันอาจจะไม่มีความจริง 100 เปอร์เซ็นต์” (มีโชค ราชภูรานูวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ด้วยการเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) ของตัวละครหลักที่เป็นเด็กหญิงอายุครบ 12 ปี และได้รู้ว่าจะมีประจำเดือน นำไปสู่สถานการณ์ที่จะสร้างความขบขันด้วยการรอกคอยการมาของประจำเดือน ซึ่งทำให้เกิดความกังวลมากขึ้น และเป็นใช้ความบังเอิญ (Coincident) ที่ประจำเดือนมาเมื่อตัวละครหลักและครอบครัวกำลังเตรียมตัวเดินทางไปเที่ยวทะเล สุดท้ายเป็นการจบแบบมีความสุข (Happy Ending) เมื่อตัวละครหลักเข้าใจวิธีการสังเกตและการดูแลตนเองเมื่อมีประจำเดือน และสามารถไปเที่ยวได้ตามปกติ ตามที่ มีโชค ราชภูรานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายถึงการสร้างสถานการณ์ไว้ ดังนี้

เป็นสถานการณ์ที่น่าจะนำไปสู่สถานการณ์ที่สร้างความขบขันได้ รู้ว่าเด็กอายุ 12 จะมีประจำเดือน พอวันนี้วันเกิดปั๊บ อายุ 12 ปี จะมีประจำเดือนก็รอแล้วว่าจะมีหรือเปล่า ไม่มีชะทีอะไรทำนองนี้ครับ มันเป็นลักษณะรอแล้วรอแล้ว เห็นเพื่อนมี

ประจำเดือนก็เริ่มกลัวยะไรอย่างนี้ จนสุดท้าย จะไปเที่ยวกันก็เกิดมีประจำเดือน
ขึ้นมา อันนี้ก็เหมือนเป็นโคลแมกซ์แล้วค่อยสรุป อันนี้ก็ได้อยู่กับทางสสส. เหมือนกัน
ว่าตกลงแล้วเขาอยากให้อะไรแบบไหน คือเขาเพิ่มแค่ให้อายุอธิบายว่าไปเที่ยวได้แต่
ว่าต้องดูแลตัวเอง (มีโชค ราชวรานุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

การสอดแทรกสาระในละคร เรื่อง “ว่าน-รุ่นเล็ก” ตอน ไม่มาตามนัด คือ การแทรก
เนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครที่เป็นแม่ ดังตัวอย่างบทละคร
ต่อไปนี้

แม่: ตกใจใช่ไหมลูก มันก็เป็นธรรมชาติของผู้หญิงเท่านั้นแหละ แม่ก็เคยตกใจ
แบบคุณเหมือนกัน ครั้งแรกก็อย่างนั้นแหละ

น้ำอุ่น: ค่ะ

แม่: แต่มันมีวิธีสังเกตได้ง่าย ๆ นะลูก เพราะว่าครั้งต่อไป คุณจะได้เตรียมตัวไว้ก่อน
ได้ เพราะช่วงก่อนและช่วงมีประจำเดือน จะมีอาการต่าง ๆ เช่น ปวดเมื่อย
หลัง ปวดศีรษะ อ่อนเพลีย น้ำหนักขึ้น

น้ำอุ่น: อ้อ แล้วก็มีอาการปวดท้อง อารมณ์หงุดหงิดง่ายด้วยใช่ไหมคะ

แม่: อ้าว คุณก็พอรู้นี่ลูก

น้ำอุ่น: ใช่ค่ะ คุณอ่านเจอในหนังสือ แล้วยังมีอาการวิตกกังวล หิวจัด หรือว่าอาจจะ
มีสิวขึ้นด้วย

แม่: ใช่แล้วละ นอกจากนี้ยังมีอาการท้องอืด หงุดหงิด ไม่มีสมาธิ นอนไม่หลับ
ด้วยนะ

น้ำอุ่น: มันมีอาการหลายอย่างจังเลยนะคะ

แม่: เราต้องรู้จักสังเกตตัวเองนะลูกว่าเรามักจะมีอาการอะไรก่อนมีประจำเดือน
เอาละ เดี่ยวเราต้องไปจัดการกับประจำเดือนพวกนี้ก่อน เดี่ยวแม่จะสอนให้
นะ

น้ำอุ่น: ขอบคุณค่ะแม่

ตอน คุณแม่ดีเด่น

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางใจและอารมณ์ ของเด็กเพศชายวัย 11 ปี ที่เด็กจะมี
ความรู้สึกว่าต้องการความรักจากพ่อแม่ อยากให้พ่อแม่ดูแลหรืออยู่ร่วมกันเป็นครอบครัว มีเวลา
ให้กันซึ่งเป็นความรู้สึกจากใจที่ไม่ใช่เพียงวัตถุภายนอกเท่านั้น ส่วนพ่อแม่ก็ควรมีเวลาให้กับลูก
และแสดงความรักต่อกัน โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

ไม้เอกอยากให้แม่ซื้อของเล่นให้เหมือนกับพี่ฟ่าที่มักจะมีของเล่นราคาแพง ๆ มาอวดเพื่อนเสมอ และไม่ยอมให้บันเรื่องเรียนและทำการบ้านโดยไม่เข้าใจความหวังดีของแม่ ผิดกับพี่ฟ่าที่เปรยว่าอยากให้แม่ของตนเองเป็นเหมือนแม่ของเพื่อน ๆ มากกว่า เมื่อถึงวันแม่แห่งชาติ ครูบิรมก็สั่งให้เด็ก ๆ คิดกิจกรรมที่จะทำร่วมกับแม่ที่จะมาร่วมงานในวันแม่แห่งชาติ โดยตกลงกันว่าจะเขียนเรียงความถึงแม่ในหัวข้อ “แม่ของฉัน” เพื่อน ๆ แอบไปอ่านเรียงความของพี่ฟ่าจากห้องพักครู ทำให้รู้ว่าแม่ของพี่ฟ่าจะไม่มาร่วมงานเพราะติดประชุมที่บริษัท ไม้เอกจึงเสนอที่จะไปตามแม่ของพี่ฟ่ามาร่วมงาน แต่ไม้เอกกับเพื่อน ๆ เกิดหลงทาง ในวันงานแม่ของเด็ก ๆ ยืนรวมตัวกันด้วยความวิตกกังวลที่สูญหายไป แม่ของ พี่ฟ่าหลังจากได้รับโทรศัพท์แจ้งจากทางโรงเรียนก็มาโรงเรียนแล้วต่อว่าทั้งครูและผู้ปกครองคนอื่นที่ทำให้สูญหายไป ครูบิรมจึงนำเรียงความที่พี่ฟ่าเขียนให้แม่อ่าน ในที่สุดตำรวจพาเด็ก ๆ มาส่ง แม่พี่ฟ่าจึงเข้าใจลูกและขอโทษด้วยการเชิญทุกคนไปรับประทานอาหารที่บ้าน ส่วนไม้เอกก็เข้าใจความรักของแม่มากขึ้น

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณแม่ดีเด่น มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ที่โรงเรียนมีกิจกรรมวันแม่แห่งชาติ นักเรียนจึงคิดกิจกรรมว่าจะเขียนเรียงความให้แม่อ่านเมื่อมาร่วมงานวันแม่ที่โรงเรียน แล้วจึงเกิดการผูกปม (Complication) ของเรื่องเมื่อเพื่อนในกลุ่มของ ไม้เอก คือ พี่ฟ่า ไม่ยอมบอกเพื่อนว่าเขียนเรียงความถึงแม่ว่าอย่างไรบ้าง ทำให้เพื่อน ๆ ไปแอบอ่านเรียงความจากห้องพักครู จนได้รู้ว่าแม่ของพี่ฟ่าไม่สามารถมาร่วมงานที่โรงเรียนได้ ไม้เอกชวนเพื่อน ๆ ออกไปตามแม่ของพี่ฟ่า ขณะเดียวกันที่โรงเรียนก็เกิดความวุ่นวายขึ้นที่เด็กหายไปจากโรงเรียน จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ กลุ่มเพื่อน ๆ ของ ไม้เอก ที่ไปตามหาแม่ของพี่ฟ่าเกิดหลงทาง และทางโรงเรียนก็แจ้งไปทางแม่ของพี่ฟ่าว่าสูญหายไปทำให้ต้องรีบมาโรงเรียนแล้วต่อว่าครูและแม่ของเพื่อน ๆ จนนำไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) เมื่อครูบิรม ครูประจำชั้นได้นำเรียงความที่พี่ฟ่าเขียนถึงแม่ให้แม่ของพี่ฟ่าได้อ่าน แม่พี่ฟ่าจึงเข้าใจถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดว่าลูกออกไปตามหาตนเองเพราะอยากให้มาร่วมงานวันแม่ และลูกก็ต้องการเวลาและความรักจากแม่มากกว่าเงินและของเล่นที่แม่หามาให้ ในที่สุดมีการคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) โดยที่แม่ของพี่ฟ่ายอมรับผิดชอบที่ให้เวลากับลูกน้อยเกินไป จึงขอโทษครูและผู้ปกครองของเด็กนักเรียนคนอื่น ๆ และตำรวจก็พาเด็ก ๆ มาส่งที่โรงเรียนทำให้ครอบครัวรอดกันด้วยความดีใจอย่างอบอุ่น แม่ของพี่ฟ่าจึงเชิญทุกคนไปเลี้ยงอาหารที่บ้านเพื่อเป็นการขอโทษ การดำเนินเรื่องดังกล่าว มีโชค ราชภูรานวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายไว้ ดังนี้

จริง ๆ แล้วมันเป็นพล็อตที่ค่อนข้างทั่วไปหน่อยแบบว่าวันแม่แล้วแม่ไม่มาโรงเรียน แม่ไม่สามารถมาโรงเรียนได้ คือพอผมใช้ตัวละครที่เป็นลูกคนรวยมันก็คือมีปัญหา อย่างนี้ได้ แม่รวยก็เป็นปัญหาทั่วไปที่เราพบเจอคือไม่มีเวลาให้ แต่คือว่ามีหมวดจบ หน่อยแบบว่าเพิ่มไปหน่อยว่าคือให้เขียนความรู้สึกลงในกระดาษแต่ก็ยังไม่เปิดว่ามัน คืออะไร แต่ว่าแม่มาไม่ได้ก็เลยไปตามหาแม่ ก็คือเกิดสถานการณ์ขึ้นมา ขณะเดียวกันแม่ที่โรงเรียนก็เกิดความวุ่นวายที่เด็กหายไป แม่ก็เลยต้องมาอะไรอย่างนี้ เกิดการต่อว่ากันว่าทำไมทำให้ลูกหายไป ก็เป็นคาแร็กเตอร์ของแม่ที่ต่อว่าคนอื่น ๆ คนนี้ แต่ว่าไม่ดูว่าจริงแล้วเป็นที่ตัวเองนี่แหละที่ทำให้เกิดปัญหานี้ขึ้น จนสุดท้าย จุดสูงสุด (Peak) ก็คือว่า ครูตัดสินใจว่าเอาสิ่งที่ลูกเขียนมาให้ดู แม่ก็จะรู้ว่าจริง ๆ แล้วลูกรู้สึกอย่างไร (มีโชค ราชวรานุวัตร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” คือ การเกริ่น สถานการณ์ (Foreshadowing) โดยให้เด็ก ๆ เขียนเรียงความถึงแม่ แต่เพื่อนในกลุ่มคนหนึ่งรู้ว่า แม่ของตนเองไม่สามารถมาร่วมงานที่โรงเรียนได้ จึงทำให้เด็กกลุ่มนั้นตัดสินใจที่จะออกไปตามหา แม่ ซึ่งจะทำให้ผู้ชมต้องติดตามว่าจะเกิดสถานการณ์อะไรขึ้นตามมาเมื่อต้องออกไปตามหาแม่ จากนั้นจึงสร้างความระทึกใจ (Suspense) ตั้งแต่ฉากที่เด็ก ๆ แอบเข้าไปเอาเรียงความของเพื่อน จากห้องพัสดุมาอ่าน และฉากที่เด็ก ๆ ต้องเผชิญภัยในการตามหาแม่ทำให้พบปัญหาอุปสรรคต่าง ๆ สุดท้ายจึงสร้างความน่าสนใจในตอนจบแบบมีความสุข (Happy Ending) เมื่อครอบครัวได้พบ หนากัน ทำให้เข้าใจความรักซึ่งกันและกันมากขึ้น

การสอดแทรกสาระในละคร เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณแม่ดีเด่น โดยการสรุป เรื่องที่มีความหมาย ด้วยเหตุการณ์ที่ทำให้รู้ว่าลูกต้องการความรักจากแม่และแม่ก็รักและเป็นห่วง ลูกมากเช่นกัน คือ ฉากที่ตำรวจพาเด็ก ๆ มาส่งให้กับผู้ปกครองที่โรงเรียน แม่และลูก ๆ ต่างก็โศกอดกัน ด้วยความรักและความเป็นห่วง นอกจากนี้ยังมีการแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการ ดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครที่เป็นลูก ดังเสียงของไม้เอกที่ปรากฏในละครว่า “ถึงตอนนี้ ผมรู้ แล้วว่าแม่รักลูกของแม่มากแค่ไหน ถึงแม้ว่าแม่จะไม่ค่อยซื้อของเล่นดี ๆ ให้ผม หรือว่ามีบ้านหลัง โต ๆ หรือมีเงินเยอะ ๆ ให้ผมใช้ แต่ผมก็ขอยกตำแหน่ง แม่ดีเด่น ให้กับแม่ของผมไปเลยครับ”

ตอน เกรตตก

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางใจและอารมณ์ พัฒนาการของเด็กในวัย 11 ปี นั้น นอกจากการเรียนแล้ว การเล่นก็ยังคงมีความสำคัญด้วย นอกจากจะทำให้เด็กมีจิตใจร่าเริงแจ่มใจ แล้ว ยังส่งเสริมสัมพันธภาพที่ดีต่อคนรอบข้างทำให้เด็กมีความสุขตามวัยด้วย โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

จากการสอบเก็บคะแนนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ป.5 จำได้คะแนนระดับเดียวกับเด็ก ๆ ทั่วไป ทำให้พ่อแม่รู้สึกไม่พอใจคะแนนสอบเพราะคาดหวังว่าลูกจะต้องได้คะแนนเกือบเต็ม จึงจ้างครูพิเศษมาสอนที่บ้านเป็นประจำทุกวัน ทำให้จำยไม่มีสมาธิในการเรียน เพราะจิตใจจดจ่อกับการเป็นนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน อีกทั้งไม่มีเวลาเล่นกับเพื่อน ๆ ทำให้จำยดูซึม ๆ ไป จนครูปริมได้เจอพ่อแม่ของจำยจึงได้พูดคุยกันในเรื่องการเรียนของจำยว่าไม่ได้แยเกินไป และการทำกิจกรรมก็มีความสำคัญกับเด็กเช่นกัน พ่อแม่จึงเข้าใจและอนุญาตให้จำยเล่นฟุตบอลจึงทำให้จำยมีความสุขกับเพื่อน ๆ ต่อไป

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ด้วยการสอบเก็บคะแนนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน เมื่อ จำย เพื่อนของไม่เอกได้คะแนนน้อยทำให้พ่อแม่ไม่พอใจ เมื่อสอบครั้งต่อมาจำยจึงพยายามสอบให้ได้คะแนนเพิ่มมากขึ้น แต่พ่อแม่ของจำยซึ่งมีระดับการศึกษาที่ดีก็ยังไม่พอใจผลการสอบ จึงนำไปสู่การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ เมื่อพ่อแม่ของจำยตัดสินใจที่จะให้ลูกเรียนพิเศษทุกวันในช่วงเวลาหลังเลิกเรียน ขณะเดียวกัน โรงเรียนก็มีการคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียน ซึ่งจำยก็ต้องการที่จะเป็นนักฟุตบอลด้วยจึงไปสมัครคัดเลือกจนได้เป็นนักกีฬาของโรงเรียน ซึ่งจะต้องซ้อมฟุตบอลหลังเลิกเรียนด้วยเช่นกัน จนต้องหาวิธีที่จะมาซ้อมฟุตบอลกับเพื่อนให้ได้ จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ จำยหลอกว่าคนขับรถของพี่ฟ้าเป็นครูสอนพิเศษ แต่ก็ถูกพ่อแม่จับได้ในที่สุด จึงบังคับให้ลูกเลิกเล่นฟุตบอลแล้วหันมาตั้งใจเรียนภาษาอังกฤษกับครูสอนพิเศษ นำไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) เมื่อครูปริม เห็นว่าจำยเป็นเด็กเกียบขี้มและรู้สึกซึมเศร้าและได้พูดคุยกับพ่อแม่ว่าควรจะให้เด็กมีความสุขที่เหมาะสมตามวัย ขณะเดียวกันก็เกิดความบังเอิญที่จำยขึ้นไปเก็บลูกฟุตบอลให้เพื่อนบนระเบียงอาคารทำให้พ่อแม่จำยเข้าใจผิดว่าลูกกำลังจะกระโดดตึกฆ่าตัวตาย ในที่สุดมีการคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) โดยที่พ่อแม่ของจำยยอมรับว่าเข้มงวดในการเรียนของลูกมากเกินไป และยอมให้ลูกเลิกเรียนพิเศษแล้วกลับมาเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ ได้ จึงทำให้จำยกลับมาว่าเรงและมีความสุขกับเพื่อน ๆ เหมือนเดิม การดำเนินเรื่องในตอน เกรดตก มีโชค ราชภูรานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายไว้ ดังนี้

ผมมีเพื่อนที่สอนพิเศษเด็ก แล้วก็คือพ่อแม่บางคนจะไปห่วงเกรดลูกมาก เด็กบางคนยังเรียนพิเศษเสาร์-อาทิตย์ตลอดเวลา มันทำให้ผมตั้งคำถามว่าจริง ๆ แล้ว ความสุขของเด็กมันอยู่ตรงไหน เพราะว่าการเรียนพิเศษจนไม่มีเวลาหยุดเสาร์-อาทิตย์นั่นคือทำให้เด็กมีความสุขจริงหรือเปล่า หรือว่าเป็นความต้องการของพ่อแม่แค่นั้น มันก็เลยเกิดเรื่องนี้ขึ้นมา ก็สร้างสถานการณ์ว่าจำยคือเป็นครอบครัวที่ไม่ได้รวยมาก แต่ว่าเป็นครอบครัวที่มีการศึกษาก็จะเป็นตัวแทนของครอบครัวอีกแบบหนึ่งที่เป็นห่วง

เป็นใยแมงมุม ปัญหาคือจ่ายเกรดตก พ่อแม่ไม่พอใจ ทำไงดี ต้องเรียนพิเศษในขณะที่เพื่อนได้เป็นตัวแทนทีมฟุตบอล มันเกิดคอนฟลิค (Conflict) ขึ้นมาว่าในขณะที่ตัวเองต้องไปเรียนพิเศษ แต่เพื่อนมีความสุขในการเล่นฟุตบอลอะไรอย่างนี้ครับ ในที่สุดจ่ายก็ทนไม่ไหวก็เลยเป็นจุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) ว่าพ่อแม่ได้คุยกับครูจนรู้เรื่องแล้ว พ่อได้เห็นเหมือนว่าจ่ายจะฆ่าตัวตายก็เลยได้พูดคุย ปลอบใจกัน (มีโชค ราชภานุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) ที่เด็ก ๆ จะต้องสอบเก็บคะแนนภาษาอังกฤษ แต่ได้คะแนนน้อยกว่าที่พ่อแม่ตั้งใจไว้นำไปสู่สถานการณ์ที่จะทำให้พ่อแม่เข้มงวดกับการเรียนของลูกมากขึ้น ในขณะที่ลูกต้องการมีความสุขในการเป็นตัวแทนของโรงเรียนในการเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ จนนำไปสู่สถานการณ์ของตัวละครที่จะต้องตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไปดี กลวิธีการสร้างความระทึกใจ (Suspense) คือฉากที่จ่ายต้องโกหกพ่อแม่ว่าคนขับรถของเพื่อนเป็นครูสอนพิเศษภาษาอังกฤษ แล้วพ่อแม่ก็พยายามสอบถามและทดสอบความสามารถด้านภาษาอังกฤษของครูผู้สอน ที่ทำให้ผู้ชมรู้สึกสนุกและลุ้นว่าจะถูกจับได้หรือไม่ และฉากที่จ่ายไปสมัครคัดเลือกนักกีฬาฟุตบอลของโรงเรียนที่ทำให้ลุ้นว่าจะได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนหรือไม่ นอกจากนี้ยังใช้ความบังเอิญ (Coincident) ในฉากที่พ่อแม่ของจ่ายจับได้ว่าครูสอนพิเศษนั้นเป็นคนขับรถปลอมตัวเพราะเพื่อนมาคุยด้วย แล้วหักว่าเป็นคนขับรถ และฉากที่บังเอิญว่าจ่ายไปเก็บลูกฟุตบอลให้เพื่อนจนทำให้พ่อแม่เข้าใจผิดว่าลูกจะฆ่าตัวตาย สร้างความน่าสนใจในตอนจบแบบมีความสุข (Happy Ending) เมื่อพ่อแม่ยอมให้จ่ายเป็นนักฟุตบอลของโรงเรียน และจ่ายก็ได้เล่นฟุตบอลอย่างมีความสุข

การสอดแทรกสาระในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก โดยการแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครคือ ครูปรีม ที่พูดกับพ่อแม่ของจ่าย ให้เข้าใจถึงความจำเป็นในพัฒนาทางจิตใจและสังคมของเด็กในการทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียน มากกว่าที่จะให้เคร่งเครียดกับการเรียนที่หนักเกินไป ดังบทสนทนาที่ปรากฏในละครต่อไปนี้

ครูปรีม: พักนี้รู้สึกว่ายายเขาจะดูซึม ๆ ไปนะคะ ไม่ว่าเจิงเหมือนเมื่อก่อนเลย คุณพ่อคุณแม่เคยสังเกตเห็นอาการบ้างไหมคะ

พ่อ: สงสัยเขาคงจะอนเรื่องที่ไม่ให้เขาเป็นนักฟุตบอลโรงเรียนมั้งครับ

ครูปรีม: เห็นเขาเล่าให้ฟังเหมือนกันคะว่าคุณพ่อคุณแม่เห็นคะแนนสอบเขาไม่ดี ก็เลยห้ามเล่นฟุตบอลเลย

พ่อ: ครับ ถึงต้องจ้างครูพิเศษมาสอนนี่แหละครับ

ครูปริม: แต่อย่างจ่ายนี่ก็ไม่ถือว่าเรียนแยมักนะคะ ดิฉันว่าคงไม่ต้องถึงกับให้เรียน
ทุกวันอย่างนี้ได้ค่ะ

แม่: ไม่ได้หรอกค่ะ ยิ่งเรียนเยอะ ก็จะได้เปรียบนะคะครู

ครูปริม: แต่อย่าลืมนะคะว่าเด็กยังงี้ก็เป็นเด็ก เขาเรียนมาทั้งวันแล้ว น่าจะมีเวลา
ให้เขาพักผ่อนบ้างนะคะ อีกอย่าง การทำกิจกรรมกับทางโรงเรียน ก็ถือว่า
ให้เด็กได้เรียนรู้ในการทำงานร่วมกับคนอื่นด้วยนะคะ

พอกับแม่หนึ่งฟัง

ครูปริม: จะมีประโยชน์อะไรคะ ถ้าเด็กของเราเป็นคนเก่ง แต่ไม่มีความสุขในชีวิต
หรือแม้กระทั่งเข้ากับคนอื่นไม่เป็น

นอกจากนี้ การสร้างสรรค์ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ยังสอดแทรกสาระ
โดยการสรุปเรื่องที่มีความหมาย เมื่อพอกับแม่ยอมให้จ่ายเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ ในโรงเรียน จึง
เห็นว่าจ่ายมีความสุขตามประสาเด็กเหมือนเดิม

ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางสังคม เด็กในช่วงอายุประมาณ 11 ปี ควรที่จะเรียนรู้
เรื่องการอยู่ร่วมกันในสังคม ที่จะต้องมีการแบ่งหน้าที่และต้องร่วมมือกันทำงานเพื่อให้บรรลุ
ความสำเร็จโดยไม่แบ่งแยกเพศชาย-หญิง ซึ่งครอบครัวสามารถเป็นตัวอย่างให้เด็ก ๆ เรียนรู้ได้
โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

ครอบครัวของไม้เอก นอกจากแม่จะทำงานนอกบ้านแล้วยังต้องทำงานในบ้านด้วย
ส่วนพ่อและลูก ๆ นั่งดูโทรทัศน์อยู่โดยไม่มีการช่วยแม่ทำงานบ้าน จนวันหนึ่งแม่ป่วยทำให้พ่อต้อง
ทำงานบ้านแทนแม่ พ่อจึงได้รู้ว่าทำงานบ้านเหนื่อยขนาดไหน เมื่อแม่หายดีแล้วพ่อจึงต้องช่วยแม่
ทำงานบ้านบ้างเพื่อแบ่งเบาภาระ

ส่วนทางโรงเรียนมีการจัดกิจกรรมวิชาการ ครูปริมจึงสั่งให้นักเรียนหญิงทำความสะอาด
สะอาดห้อง และให้นักเรียนชายช่วยกันยกเก้าอี้ขึ้นห้องเรียน นักเรียนชายรีบยกเก้าอี้ขึ้นมาเพราะ
ต้องการไปซ้อมฟุตบอลแต่เก้าอี้มีจำนวนเยอะมาก จึงบอกให้นักเรียนหญิงรีบทำความสะอาดให้
เสร็จแล้วมาช่วยยกเก้าอี้ นักเรียนหญิงจึงบอกให้มาช่วยทำความสะอาดก่อน แต่นักเรียนชายไม่
ยอมช่วยบอกว่า เป็นหน้าที่ของผู้หญิง กลุ่มนักเรียนชายจึงแกล้งนักเรียนหญิงจนเกิดการทะเลาะ
กันจนงานไม่เสร็จ ทำให้นักเรียนชายต้องยกเก้าอี้ให้เสร็จแล้วมาช่วยนักเรียนหญิงทำความสะอาด
เมื่อช่วยกันทำงานทำให้งานเสร็จทันทำให้นักเรียนชายได้ไปแข่งฟุตบอลกับนักเรียนต่างห้องโดยมี
กลุ่มนักเรียนหญิงไปเป็นกองเชียร์จนได้ชัยชนะ

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ที่ห้องเรียนของ ไม้เอก ครูปรี๊ดแจ้งว่าทางโรงเรียนจะมีการจัดงานวิชาการ จึงแบ่งงานให้นักเรียนหญิงทำความสะอาดห้องเรียนและนักเรียนชายยกเก้าอี้ไปไว้ในห้อง ส่วนที่บ้านของไม้เอกละครโทรทัศน์ได้แสดงให้เห็นว่าแม่เป็นทำงานบ้านทุกอย่าง การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ เมื่อแม่ของไม้เอกไม่สบายทำให้คนในครอบครัวต้องช่วยกันทำงานบ้านทุกอย่าง ซึ่งทุกคนในครอบครัวจะต้องเหนื่อยกันมาก ขณะที่โรงเรียนมีกิจกรรมที่นักเรียนหญิงขอให้นักเรียนชายช่วยทำความสะอาดเพราะห้องเรียนสกปรกมาก แต่กลุ่มไม้เอกไม่ยอมช่วยเหลือ เพราะถือว่างานทำความสะอาดห้องเป็นงานของผู้หญิงและครูได้แบ่งหน้าที่ไว้แล้ว นักเรียนชายที่ต้องการไปแข่งฟุตบอลแต่เก้าอี้มีเป็นจำนวนมากจึงไปขอให้นักเรียนหญิงช่วยเพื่อที่จะรีบไปแข่งฟุตบอล นักเรียนหญิงจึงปฏิเสธที่จะช่วยบ้าง จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ กลุ่มของไม้เอกเจ็บใจที่เพื่อนนักเรียนหญิงไม่ยอมช่วยยกเก้าอี้จึงหาเรื่องแกล้ง จนทำให้เพื่อนนักเรียนหญิงล้มแขนหัก ฟีฟ่า เป็นคนแกล้งเพื่อนจึงถูกลงโทษให้ไปช่วยนักเรียนหญิงทำความสะอาดห้อง ส่วนกลุ่มของไม้เอกที่เหลืไปแข่งฟุตบอลแต่ก็แพ้เพื่อนห้องอื่น จึงมาคิดจะมาดิงตัวฟีฟ่าไปแข่งฟุตบอลแต่ก็ถูกเพื่อนนักเรียนหญิงรังไว้ นำไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) คือ นักเรียนในห้องทะเลาะกันจนห้องสกปรกมากกว่าเดิม ครูปรี๊ดมาเห็นจึงสั่งให้กลุ่มของไม้เอกช่วยเพื่อนนักเรียนหญิงทำความสะอาดห้อง ขณะที่ทำความสะอาดอยู่ มีนักเรียนห้องอื่นซึ่งจะต้องแข่งฟุตบอลกับกลุ่มไม้เอกมาเยาะเย้ยกลุ่มของไม้เอกที่ต้องถูกลงโทษให้ช่วยทำความสะอาดห้อง จนทำให้พุทราโกรธจึงทำให้นักเรียนทุกคนหันมาช่วยกันทำความสะอาดจนเสร็จ แม้แต่เพื่อนนักเรียนหญิงที่บาดเจ็บจากการถูกแกล้งก็เข้ามาช่วยเสริมหน้าให้ ในที่สุดก็มีการคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) โดยที่นักเรียนทั้งหมดช่วยกันทำความสะอาดห้องเรียนจนเสร็จแล้ว ครูปรี๊ดจึงได้เข้ามาสรุปให้ฟังว่าถ้าเราช่วยเหลือกันทำงานงานก็จะสำเร็จ ทำให้นักเรียนชายไปแข่งฟุตบอลทันจนได้รับชัยชนะ โดยที่เพื่อนนักเรียนหญิงไปร่วมเชียร์ด้วย การดำเนินเรื่องในตอน ร่วมด้วยช่วยกัน มีโชค ราษฎรานุวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายไว้ ดังนี้

ผมเกิดความคิดว่าผู้หญิงผู้ชายมีความแตกต่างกัน ผู้หญิงนี้ต้องใส่ใจเรื่องต้องทำงานบ้าน ส่วนผู้ชายก็คือทำงานนอกบ้านอะไรอย่างนี้ มันอาจจะเหมือนว่ามีความเข้าใจไม่ตรงกัน ก็เลยเป็นลักษณะการคิดว่าทุกวันนี้เหมือนแบ่งแยกว่าอันนี้น้ำที่คุณ อันนี้หน้าที่ฉันก็เลยสร้างขึ้นมว่าเด็กผู้หญิงต้องทำอันนี้ เด็กผู้ชายต้องทำอันนี้ เกิดการไม่ช่วยเหลือกัน ในที่สุดเราก็เรียนรู้ว่าถ้าเด็ก ๆ ช่วยเหลือกันมันก็จะเสร็จเร็วกว่า มันไม่ต้องแบ่งหรือกว่านี้งานใคร นึงงานใคร ในขณะที่เรื่องของที่บ้านนี้มันเป็นความรู้สึกที่เกี่ยวกับว่า คือผมรู้สึกว่าการบ้านไม่จำเป็นต้องเป็นเฉพาะงานผู้หญิงหรือผู้ชายก็

ทำได้ ช่วยได้เหมือนกัน อันนี้ก็เลยคิดว่าถ้าผู้หญิงเป็นอะไรขึ้นมา อย่างอันนี้คือแม่ไม่สบาย ในที่สุดพ่อก็จะเข้าใจความรู้สึกว่าสิ่งที่แม่ทำมันก็ไม่ถึงกับง่าย จริงก็จะได้เข้าใจในความรู้สึกของกันและกันมากกว่าระหว่างผู้หญิงผู้ชาย (มีโชค ราษฎรานุวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) ให้เห็นว่าครอบครัวของไม้เอกที่แม่มีหน้าที่ในการทำความสะอาดบ้านเพียงคนเดียวต้องล้มป่วยลง ทำให้ทุกคนในบ้านรู้สึกเหนื่อยมากที่จะต้องช่วยกันทำงานบ้าน ขณะที่โรงเรียนมีกิจกรรมที่จะต้องให้นักเรียนช่วยทำความสะอาดห้องเพื่อเตรียมงานวิชาการของโรงเรียน นำไปสู่สถานการณ์ที่ว่าอย่างไรให้สำเร็จทันเวลา ทั้งที่นักเรียนชายและนักเรียนหญิงไม่ช่วยกันทำงาน กลวิธีการใช้ความบังเอิญ (Coincident) เมื่อแม่ของไม้เอกที่มีหน้าที่หลักในการทำความสะอาดบ้านต้องล้มป่วยลง ทำให้พ่อและลูก ๆ ต้องทำงานทุกอย่างในบ้านแทนแม่ และฉากในโรงเรียนที่นักเรียนชายจะต้องไปแข่งฟุตบอลจึงต้องรีบทำงานของตัวเองให้เสร็จ นำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มนักเรียนหญิงและนักเรียนชายที่จะทำอย่างไรให้งานทำความสะอาดห้องสำเร็จและกลุ่มนักเรียนชายได้ไปแข่งฟุตบอล ผู้ผลิตจึงสร้างความบังเอิญให้มีนักเรียนคู่แข่งมาเห็นกลุ่มนักเรียนชายทำความสะอาดห้องก็เายะเย่จนทำให้นักเรียนหญิงโกรธ จนทำให้ทุกคนหันมาช่วยกันทำงานที่ครูสั่งจนสำเร็จ การสร้างความน่าสนใจในตอนจบแบบมีความสุข (Happy Ending) เมื่อนักเรียนทุกคนช่วยกันทำความสะอาดก็ทำงานให้งานเสร็จ และนักเรียนชายก็ได้ไปแข่งฟุตบอลจนชนะ ในขณะที่นักเรียนหญิงก็ตามไปเป็นกองเชียร์ด้วย

การสอดแทรกสาระในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน เป็นการแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครที่เป็นครูปรีทที่ว่า “ดีมาก จริง ๆ แล้วก็ทำงานด้วยกันได้นะนี้ แถมยังทำได้ดียิ่งด้วย เห็นไหม ยิ่งถ้าทุกคนช่วยกันทำงาน ไม่เกี่ยงกัน งานก็จะสำเร็จได้” และการสอดแทรกสาระด้วยการสรุปเรื่องที่มีความหมาย คือ หลังจากที่นักเรียนทั้งหมดช่วยกันทำงานจนเสร็จแล้ว กลุ่มนักเรียนชายได้ไปแข่งขันฟุตบอล โดยมีกลุ่มนักเรียนหญิงในห้องเป็นกองเชียร์จนได้รับชัยชนะ ทำให้ผู้ชมรับรู้ว่ามีสามัคคีช่วยเหลือกันทำงานจะทำให้ประสบความสำเร็จได้ในที่สุด

ตอน แหกกฎ

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางสังคมของเด็กวัยรุ่นเพศชาย อายุ 14 ปี ที่เด็กวัยรุ่นมักจะติดกลุ่มเพื่อน ทำอะไรตามเพื่อน ๆ ยอมที่จะต้องทำผิดระเบียบของโรงเรียน จะทำให้เด็กได้เรียนรู้ว่าสังคมมีระเบียบกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ถ้าไม่ทำตามจะเกิดปัญหาตามมา โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

ต้นน้ำยอมตัดผมผิกระเปียบ และนอนตื่นสาย เนื่องจากเชื่อคำยุยงของเพื่อน ๆ เวลาไปเรียนโรงเรียนก็ต้องแอบเข้าทางลัด บางครั้งก็หนีเรียน เริ่มไปเที่ยวไม่กลับบ้านตรงเวลา และสนใจการจีบผู้หญิง รวมทั้งการผิกระเปียบอื่น ๆ ของโรงเรียน จนครูฝ่ายปกครองจับได้และถูกลงโทษในที่สุด เมื่อกลับถึงบ้านก็ถูกพ่อแม่แค้นตีบ้าง เพื่อสอนต้นน้ำว่าคนเราต้องทำตามกฎเกณฑ์ของสังคมเพื่อให้สังคมอยู่ได้ ไม่ใช่ทำตามใจตนเอง

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน แหกกฎ มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ที่โรงเรียนของต้นน้ำ ขณะที่ครูฝ่ายปกครองกำลังตรวจตราความเรียบร้อยของนักเรียน ต้นน้ำคุยกับเพื่อนถึงเรื่องที่ครูฝ่ายปกครองจะตรวจผม ก็ถูกเพื่อน ๆ ยุให้ตัดผมทรงที่ผิกระเปียบ การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ เมื่อต้นน้ำตัดสินใจตัดผมทรงเกาหลี และในตอนเช้าก็ไปโรงเรียนสายจนต้องปั่นกำแพงเข้าโรงเรียนเพื่อหลบครูฝ่ายปกครอง และเมื่อเข้าไปโรงเรียนได้กลุ่มเพื่อนจึงชวนหนีโรงเรียนไปเที่ยวแหล่งศูนย์การค้า ได้พบเด็กวัยรุ่นหญิงเพื่อน ๆ ก็ยุให้เข้าไปจีบ และต้นน้ำก็ยังกลับบ้านดึกอีกด้วย จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ ต้นน้ำเริ่มเหลวไหลและมีปัญหาการเรียน สร้างความหนักใจให้กับพ่อแม่และครูที่โรงเรียน นำไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) คือต้นน้ำเริ่มเจอกลุ่มจิ๊กโก๋ที่อ้างตัวว่าเป็นแฟนวัยรุ่นผู้หญิงที่ไปจีบชู้ทำร้าย และเมื่อไปโรงเรียนก็ถูกครูจับได้ว่าต้นน้ำทำผิกระเปียบของโรงเรียนและถูกลงโทษในที่สุด การคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) คือ เมื่อกลับถึงบ้านยังถูกพ่อแม่แค้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ให้เงินน้อยกว่าเดิม ไม่รีดผ้าให้ โดยสอนว่าถ้าคนเราไม่ทำตามกฎ เมื่อกลับถึงบ้านยังถูกพ่อแม่แค้นด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น ให้เงินน้อยกว่าเดิม ไม่รีดผ้าให้ หรือบอกว่าจะเลิกทำงาน และสอนต้นน้ำให้รู้ว่าควรทำตามหน้าที่ของตนเอง ทำให้ต้นน้ำรู้สึกผิดและยอมที่จะกลับมาตั้งใจเรียนและทำตามกฎระเบียบของโรงเรียนเหมือนเดิม ซึ่งแนวคิดการนำเสนอในตอน แหกกฎ มีโชค ราชวรานุวัตร ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้กล่าวว่า

คือที่มานี้ผมอ่านจากหนังสือจิตวิทยาว่าเด็กวัยรุ่นเขาจะชอบแหกกฎ ไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ติดเพื่อน ไม่เชื่อฟังพ่อแม่ ก็เลยคิดขึ้นมาว่าเด็กที่อยู่ในวัยนี้มันจะแหกกฎทุกอย่างตลอดเวลา ในเรื่องก็คือว่าเพื่อนชวนแหกกฎใช่ไหมครับ คือเหมือนว่าทำหายเหมือนกันเด็กก็เลยต้องทำ เป็นคอนเซปต์ (Concept) ของจิตวิทยาเด็กอยู่แล้ว (มีโชค ราชวรานุวัตร, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน แหกกฎ คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) ให้เห็นว่าโรงเรียนจะต้องมีการดูแลเรื่องกฎระเบียบของนักเรียน แต่ก็ยังมีนักเรียนชายกลุ่มหนึ่งที่ตั้งใจจะทำผิกระเปียบของโรงเรียนโดยให้ตัวเอกของตอนนี้เป็นต้นน้ำ สนใจที่จะทำผิกระเปียบตามเพื่อน ๆ การสร้างความระทึกใจ

(Suspense) คือ ตอนที่ต้นน้ำจะต้องแอบเป็นก่าแพงเพื่อเข้าโรงเรียนเพื่อไม่ให้ครูจับได้ และฉากที่ต้นน้ำถูกกลุ่มวัยรุ่นขู่ทำร้าย การใช้ความบังเอิญ (Coincident) เมื่อต้นน้ำไปขอเบอร์โทรศัพท์จากเด็กวัยรุ่นหญิงแล้วได้เบอร์โทรศัพท์มาจริง ๆ พร้อมกับชื่อ ความบังเอิญที่ต้นน้ำถูกจิกไถ่รังความหวางทาง และความบังเอิญที่ต้นน้ำถูกครูจับได้ว่าทำผิดกฎระเบียบของโรงเรียน การสร้างความน่าสนใจในตอนจบแบบสร้างความประหลาดใจ (Surprise Ending) ตอนที่พ่อแม่ของต้นน้ำแก้เผ็ดต้นน้ำโดยการขู่ว่าถ้าต้นน้ำไม่ตั้งใจเรียน พ่อแม่จะทำตามใจตนเองบ้างซึ่งจะทำให้ผู้ชมไม่คาดหมายมาก่อนว่าพ่อแม่จะใช้วิธีการแก้ปัญหาสำหรับลูกที่ชอบทำผิดกฎระเบียบแบบนี้

การสอดแทรกสาระในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน แหกกฎ โดยการแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครคือ พ่อกับแม่ของต้นน้ำ ที่สอนลูกให้รู้จักทำตามกฎระเบียบของสังคม ดังบทสนทนาที่ปรากฏในละครต่อไปนี้

แม่: ก็พ่อกับแม่อยากจะไม่มีระเบียบบ้างไง เห็นต้นน้ำทำแบบนี้มีความสุขดี พ่อกับแม่ก็เลยอยากทำบ้าง

พ่อ: ใช่ อยากทำอะไรก็ทำ ไม่อยากทำอะไรก็ทำ ไม่ต้องสนใจใครทั้งนั้น

แม่: ที่น้ำยังไม่อยากเรียนหนังสือได้เลย พ่อกับแม่ก็เลยคุยกันว่าจะเลิกทำงานบ้าง น่าจะสบายดี

ต้นน้ำ: ไม่ได้นะครับ พ่อกับแม่เลิกทำงานไม่ได้ครับ แล้วน้ำจะเอาเงินที่ไหนใช้ เอาเงินที่ไหนเรียนหนังสือล่ะครับ

พ่อ: น้ำอยากเรียนหนังสือด้วยเหรอ พ่อไม่เห็นน้ำจะใส่ใจการเรียนเลย เอาแต่ดูทีวีดี ๆ จนตื่นสาย การบ้านก็ไม่ส่งครู น้ำไม่ได้อยากเรียนหนังสือหรอก

ต้นน้ำ: อยากเรียนสิครับ

พ่อ: ถ้าอยากเรียนน้ำก็ต้องทำให้พ่อกับแม่เห็นว่าน้ำอยากเรียน

ต้นน้ำ: ครับ ๆ ต่อไปน้ำจะตั้งใจเรียน จะรีบตื่นไปโรงเรียน แล้วก็ทำการบ้านส่งครูทุกครั้งเลย

แม่: แน่นะ

ต้นน้ำ: แน่สิครับ พ่อกับแม่จะให้น้ำทำอะไร น้ำยอมทำทุกอย่างเลยครับ โห ถ้าพ่อกับแม่ไม่ทำงาน บ้านเรามีปัญหาแน่ ๆ

พ่อ: ใช่ เหมือนกับน้ำแหละลูก ถ้าน้ำไม่ยอมทำหน้าที่ของตัวเอง มันก็จะวุ่นวายเหมือนกันนะลูก น้ำมีหน้าที่เรียน ก็ต้องตั้งใจเรียน แล้วก็ต้องเคารพกฎระเบียบของโรงเรียนด้วย เข้าใจไหม

ต้นน้ำ: ครับ ต่อไปน้ำจะไม่ก่อเรื่องวุ่นวายอีกแล้วครับ

ตอน เกาหลีพีเวอร์

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางจิตวิญญาณ ของเด็กเพศหญิงวัย 12 ปี ที่เด็กจะต้องรู้ว่าหน้าที่สำคัญของนักเรียนคือการเรียนมากกว่าการทำตามกระแสสังคม โดยเฉพาะวัยรุ่นที่นิยมวัฒนธรรมเกาหลี โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

น้ำอูนได้เป็นตัวแทนนักเรียนในการแข่งขันวิทยาศาสตร์ระดับประถมทั่วประเทศ และต้องมาติววิชาวิทยาศาสตร์กับครูทุกวัน แต่เพื่อน ๆ เอาวีซีดีละครเกาหลีมาให้ น้ำอูนดูจนติดละคร และติดนักร้องดังที่เป็นนักแสดงจนทำให้ไม่มีสมาธิในการเรียนและติววิชาวิทยาศาสตร์ จนสุดท้ายได้กำลังใจจากแม่เอกทำให้น้ำอูนหันมาตั้งใจอ่านหนังสือเพื่อเตรียมแข่งขันวิทยาศาสตร์

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลีพีเวอร์ มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) ที่โรงเรียนของน้ำอูน เพื่อน ๆ ของน้ำอูนกำลังจับกลุ่มคุยกันเรื่องละครเกาหลี น้ำอูนไม่สนใจแต่เพื่อน ๆ ก็นำละครเกาหลียกให้น้ำอูนยืมไปดูที่บ้าน การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ น้ำอูนได้รับคัดเลือกจากทางโรงเรียนให้เป็นตัวแทนแข่งขันวิทยาศาสตร์ระดับประถมทั่วประเทศ ซึ่งจะต้องไปติวกับครูทุกวัน ในขณะที่น้ำอูนเริ่มติดละครเกาหลีและให้ความสนใจดารากาหลียิ่งมาก จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ น้ำอูนรู้ข่าวว่าดารากาหลีจะมาแสดงดนตรีที่ประเทศไทย น้ำอูนก็ไปชิงบัตรการแสดงดนตรีของดารากาหลีมาได้ แต่วันที่มีการแสดงดนตรีเป็นวันเดียวกันกับวันที่น้ำอูนจะต้องไปแข่งขันวิทยาศาสตร์ของโรงเรียน และน้ำอูนคิดที่จะไม่ไปแข่งขันวิทยาศาสตร์จนทำให้พ่อแม่หนักใจ จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) คือตอนที่แม่เอกเข้ามาหาน้ำอูนเพื่อให้ช่วยสอนการบ้านวิชาวิทยาศาสตร์ เมื่อน้ำอูนช่วยสอนแม่เอกก็ชมว่าพี่สาวเก่งแล้ว บอกว่าการแข่งขันวิทยาศาสตร์ปีนี้โรงเรียนเราจะได้ที่หนึ่ง และยังทำปายเตรียมไปเชียร์น้ำอูนด้วยการคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) คือ น้ำอูนตัดสินใจที่จะไปแข่งขันตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ ซึ่งแนวคิดการนำเสนอในตอน เกาหลีพีเวอร์ มีโชค ราชภานุวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายว่า

ผมก็สร้างสถานการณ์เพิ่มขึ้นมา แบบว่าเหมือนผูกเรื่องว่ามันต้องไปสองทาง คือว่า ได้เป็นตัวแทนของโรงเรียนไปตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ มันก็คือว่าจะต้องไป แต่ว่าอยากดูคอนเสิร์ตจะทำยังไงดี อันนี้มันจะทำให้เกิดสถานการณ์ที่วุ่นวายขึ้นมา...ผมก็เลยสร้างให้น้องชายให้พี่สาวมาสอนให้แล้วก็บอกว่าพี่นี่เก่งมากเลยนะ ก็เลยชมแล้วน้องก็เตรียมไปเชียร์อีก คือทุกคนคาดหวังกับสิ่งที่คุณกำลังเป็นนะ ทุกคนกำลังตื่นเต้นกับสิ่งที่คุณกำลังจะได้แต่คุณกลับไปหาอีกอันหนึ่งอะไรอย่างนี้ ทำไมคุณต้องไปหาสิ่งนั้นในเมื่อทุกคนกำลังยินดีกับสิ่งนี้อยู่ มันก็เลยทำให้เกิดการเปลี่ยนความคิด

ขึ้นมา อันนี้มันเหมือนเป็นการคิดว่าจะสร้างสถานการณ์อะไรที่ทำให้เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเปลี่ยนความคิดขึ้นมา (มีโชค ราชภูรานูวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลีฟีเวอร์ คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) ให้เห็นกลุ่มเด็กนักเรียนหญิงกำลังให้ความสนใจกับละครเกาหลี ในขณะที่ตัวละครหลักของตอนกำลังจะได้เป็นตัวแทนการแข่งขันตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ของโรงเรียนซึ่งจะนำไปสู่สถานการณ์ให้ต้องเลือกระหว่างสิ่งที่ตัวเองให้ความสนใจกับหน้าที่ในการเป็นตัวแทนของโรงเรียน การใช้ความบังเอิญ (Coincident) เมื่อน้ำอูนกำลังสนใจการแสดงดนตรีของดารานักร้องเกาหลีและโทรเข้าชิงบัตรการแสดงตรีมาได้ ทำให้ต้องตัดสินใจว่าจะไปชมการแสดงหรือจะตั้งใจไปแข่งขันตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ และเป็นความบังเอิญที่น้องชายของน้ำอูนเข้ามาให้ช่วยสอนการบ้านให้ และชมว่าเก่ง นำไปสู่การตัดสินใจของน้ำอูนที่จะไปแข่งขันตอบปัญหาวิทยาศาสตร์ ซึ่งในตอนจบเป็นบรรยากาศของการให้กำลังใจของครอบครัว ครูและเพื่อน ๆ ของน้ำอูน

การสอดแทรกสาระในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลีฟีเวอร์ เป็นการสรุปเรื่องที่มีความหมาย นั่นคือ ฉากที่ไม่เอกล้องชายของน้ำอูนเข้ามาให้สอนการบ้านวิทยาศาสตร์ แล้วบอกกับพี่สาวว่าจะไปเชียร์เพราะพี่สาวเก่ง จนทำให้น้ำอูนรู้ตัดสินใจที่ไปทำหน้าที่ของตนเองเพื่อคนอื่น ๆ มากกว่าทำตามความต้องการของตัวเอง ดังบทสนทนาที่ปรากฏในละครต่อไปนี้

ไม่เอก: โอ้โฮ พี่อูนนี่เก่งจริง ๆ มิน่า ครูถึงเลือกให้เป็นตัวแทนโรงเรียน

น้ำอูน: พี่อาจจะดีใจกว่านี้ก็ได้ ถ้าครูเขาไม่เลือกพี่

ไม่เอก: ทำไมละ เพื่อน ๆ เอกก็บอกกันว่าพี่อูนนี่เก่ง รับรองว่าปีนี้โรงเรียนเราได้ที่หนึ่งแน่ ๆ

น้ำอูน: จริงเหวอ

ไม่เอก: จริงสิ ตอนนี้อีกก็เลยถือโอกาสยืดชะหนอย ในฐานะที่เป็นน้องพี่อูน แต่ครูนะสิดันมาทักว่าพี่สาวเก่งขนาดนี้ ทำไมน้องชายถึงไม่เอาไหนเลย

น้ำอูน: ฮ่า ๆ ๆ ๆ

ไม่เอก: เอกไม่กวนพี่อูนแล้วดีกว่า พี่อูนจะได้อ่านหนังสือต่อ ตั้งใจเข้าละ เอกนัดกับเพื่อน ๆ ไว้แล้วว่าจะไปเชียร์วันที่พี่อูนแข่ง

น้ำอูน: เออจ้ะเลยเหวอ

ไม่เอก: อืม...นี่เอกอุตส่าห์ทำป้ายไปเชียร์พี่อูนด้วยนะ นี่ไง

ตอน คุณพ่อดีเด่น

เป็นตอนที่สื่อสารสุขภาพทางจิตวิญญาณ เด็ก ๆ จะต้องเข้าใจสภาพความเป็นจริงที่ครอบครัวประสบอยู่ หากเกิดปัญหาขึ้นเช่น ปัญหาจากภาวะเศรษฐกิจ ที่ครอบครัวจะต้องช่วยกันประหยัด และจะต้องให้กำลังใจกันในการดำเนินชีวิตเพื่อแก้ปัญหา โดยมีเรื่องราวโดยย่อ ดังนี้

แม่เอกสนใจเล่นดนตรีตามเพื่อน ๆ โดยขอให้พ่อซื้อกล่องซุติให้ แต่พ่อกำลังประสบปัญหาตกงาน จึงไม่สามารถซื้อของที่มีราคาแพงให้ลูกได้ แต่แม่เอกไม่เข้าใจ เมื่อพ่ออยู่บ้านก็แบ่งเบาภาระของแม่ที่ทำงานนอกบ้านด้วยการทำงานบ้านแทน วันหนึ่งแม่เอกลืมการบ้านไว้จึงเอาไปส่งให้ที่โรงเรียนทำให้แม่เอกไม่ต้องถูกทำโทษ เมื่อได้ฟังเพื่อน ๆ พูดถึงผลของการตกงานแม่เอกยิ่งโกรธพ่อที่จะต้องตกงาน ส่วนพ่ออยู่บ้านก็พยายามประดิษฐ์กล่องจากของใช้ที่มีอยู่ แม่เอกก็ยังไม่พอใจ จนในที่สุดแม่เอกไม่สบาย พ่อเป็นคนดูแลเพราะอยู่บ้านคนเดียว แม่เอกจึงได้แอบเห็นพ่อพยายามสมัครงาน แต่ได้งานที่ต่างประเทศ พ่อไม่ยอมไปเพราะอยากอยู่พร้อมหน้าลูก ๆ ทำให้แม่เอกเข้าใจความรักจากพ่อ

ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น มีกลวิธีการดำเนินเรื่อง คือ เริ่มเปิดเรื่อง (Exposition) เมื่อเพื่อนของแม่นำกิตติมาโรงเรียนและเด็ก ๆ ก็สนใจที่รวมตัวกันหัดเล่นดนตรี ซึ่งแม่เอกสนใจที่จะตีกลอง การผูกปม (Complication) ของเรื่องคือ แม่เอกไปขอให้พ่อซื้อกล่องให้แต่พ่อปฏิเสธแล้วบอกกับลูก ๆ ว่ากำลังตกงานขอให้ทุกคนช่วยกันประหยัด จุดวิกฤต (Crisis) ของเรื่องคือ แม่เอกไม่พอใจที่พ่อตกงาน แต่พ่อก็พยายามหางานและพยายามทำดีกับลูกให้มากที่สุด จึงนำอุปกรณ์ที่มีอยู่ในบ้านมาประดิษฐ์เป็นกลองให้แม่เอก แต่แม่เอกก็ยังไม่พอใจและต่อว่าพ่อว่าไม่ยอมได้กลองแบบนี้และอยากให้พ่อหางานให้ได้เร็ว ๆ มากกว่า จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง (Climax) คือตอนที่แม่เอกไม่สบายแล้วเห็นว่าพ่อต้องพยายามอย่างมากที่จะหางานให้ได้ การคลี่คลายเรื่อง (Falling Resolution) คือ เมื่อพ่อได้งานทำแต่ต้องไปประจำที่ต่างประเทศ ทำให้พ่อตัดสินใจไม่ทำงานนี้แล้วบอกกับลูกว่าการอยู่กับครอบครัวสำคัญกว่าเงินที่จะได้รับ และต้องการกำลังใจจากลูก ๆ ทำให้แม่เอกเข้าใจความรักจากพ่อมากขึ้น ซึ่งแนวคิดการนำเสนอในตอน คุณพ่อดีเด่น มีโชค ราชภูรานูวัต ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้อธิบายว่า

คือเราต้องการนำเสนอว่าเด็กบางคนอาจจะไม่เข้าใจ คือเด็กระดับประถมไม่เข้าใจหรือว่าพ่อแม่ตกงาน แล้วยังไง ก็เรายังมีบ้าน มีรถ มีอะไรอยู่เหมือนเดิมเนี่ย พ่อแม่ตกงานได้ยังไงละ มันจะเหมือนเกิดความไม่เข้าใจขึ้น พ่อก็พยายามที่จะแสดงความรักต่อลูกต่าง ๆ นา ๆ แต่ว่าลูกก็ไม่ตอบความรักนั้น ในที่สุดแล้วพ่อก็สร้างมันสิ่งขึ้นมา สร้างกลองขึ้นมาเพื่อที่จะแบบว่า ถึงแม้ว่าพ่อจะไม่มีเงินพ่อก็สร้างให้ลูกได้

เท่านี้ให้มันเกิดความซาบซึ่งขึ้นมาว่าพ่อทำให้เราให้ขนาดนี้เลยเหรอ ให้ลูกเห็นอีกนิดหนึ่งว่าได้เห็นความพยายามของพ่อที่จะหางาน ที่จะหาเงินกลับมา... ในที่สุดแล้วคือโครงเรื่อง (Plot) ของเรื่องมันคือต้องเข้าใจกันอยู่แล้ว ลูกต้องเข้าใจพ่ออยู่แล้วว่าทำให้เราขนาดนี้ เข้าใจซึ่งกันและกัน (มีโชค ราษฎร์านวัต, สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2552)

กลวิธีในการสร้างความน่าสนใจในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น คือ การเกริ่นสถานการณ์ (Foreshadowing) เด็กต้องการเล่นดนตรีซึ่งจะต้องซื้อเครื่องดนตรีที่มีราคาแพง ในขณะที่ครอบครัวของตัวละครหลักเกิดปัญหาตักงาน จนนำไปสู่สถานการณ์ที่เด็กเกิดความไม่เข้าใจปัญหาของผู้ใหญ่ การใช้ความบังเอิญ (Coincident) เมื่อแม่เอกล้มการบ้านไว้ที่บ้านทำให้พ่อต้องนำมาส่งให้โรงเรียนทำให้แม่เอกไม่ต้องโดนทำโทษ และความบังเอิญที่แม่เอกไม่สบายแล้วต้องอยู่บ้านทำให้เห็นความพยายามของพ่อที่จะหางานให้ได้ และท้ายที่สุดพ่อก็ได้งานทำ แต่ตัดสินใจที่จะไม่ทำงานนี้เนื่องจากต้องไปประจำที่ต่างประเทศจนทำให้แม่เอกรู้ว่าพ่อรักลูกมาก ซึ่งในตอนจบเป็นบรรยากาศของความสุขภายในครอบครัวที่พ่อและลูก ๆ เข้าใจกันมากขึ้น

การสอดแทรกสาระในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น เป็นการแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดของตัวละครที่เป็นพ่อของแม่เอกที่ว่า “ถ้าให้พ่อเลือกกระหว่งมีเงินเยอะ ๆ แต่ไม่ได้เจอหน้าลูก ๆ เลย กับไม่มีเงิน แต่ได้อยู่พร้อมหน้าพร้อมตา พ่อขอเลือกอยากหลังดีกว่า สำหรับพ่อ คงไม่มีอะไรสำคัญกว่าแม่และลูกทุกคนหรอก” และเสียงคำพูดของตัวละคร ที่เป็นลูกในตอนจบ คือ “เมื่อพ่อตั้งใจที่จะอยู่พร้อมหน้าพร้อมตา ร่วมกับพวกเราทุกคน เพราะบ้านคือสถานที่ที่ทำให้พ่อมีความสุขที่สุด หน้าตาของเด็ก ๆ อย่างพวกเราก็คือทำตัวเป็นลูกที่ดี และทำให้บ้านเป็นที่ที่มีความสุขเหมือนอย่างที่คุณตั้งใจ”

กลวิธีการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย พบว่า ผู้ผลิตใช้กลวิธีการดำเนินเรื่องและกลวิธีการสร้างความน่าสนใจที่สอดคล้องกันคือ มีการเปิดเรื่องด้วยการเกริ่นเข้าสู่สถานการณ์เพื่อบอกให้ผู้ชมทราบว่าจะนำเสนอเนื้อหาอะไรบ้าง ในขั้นตอนนี้ตัวละครหลักจะมีเป้าหมายเกิดขึ้น โดยผู้ผลิตจะต้องสร้างความน่าสนใจให้ผู้ชมติดตามเรื่องราวต่อไปตั้งแต่การเปิดเรื่อง จากนั้นจึงใช้การผูกปมที่ต่อเนื่องจากการเกริ่นสถานการณ์ในทันที หรือการเกริ่นสถานการณ์นั้นทำให้เห็นปมปัญหาที่กำลังจะเกิดขึ้น พร้อมทั้งทำให้เห็นอุปสรรคที่จะขัดขวางไม่ให้ตัวละครหลักบรรลุเป้าหมาย กลวิธีการดำเนินเรื่องต่อไปคือ ผู้ผลิตจะนำเสนอจุดวิกฤตเป็นจุดที่ขยายปมปัญหาของตัวเอกที่จะต้องมีการเลือกในการตัดสินใจ ตั้งแต่ 2 ทางเลือกขึ้นไป ความขัดแย้งระหว่าง 2 ทางเลือกมีระยะห่างมากขึ้น ขณะที่ตัวละครหลักตัดสินใจอย่างแน่วแน่ในทางเลือกที่ตัวเองได้ตัดสินใจแล้ว จึงไปสู่จุดสูงสุดทางอารมณ์ของเรื่อง เมื่อทางเลือกที่ตัวละครหลักได้ตัดสินใจไม่เป็นไปตามที่ตั้งใจ หรือเกิดปัญหาอย่างหนักที่สามารถ

สร้างผลทางอารมณ์สูงสุดให้กับตัวละครหลักและตัวละครที่สำคัญสำหรับเด็กและวัยรุ่น ได้แก่ พ่อ แม่ และครู และผลทางอารมณ์นั้นจะนำไปสู่การคลี่คลายเรื่องคือ ตัวละครที่เป็นผู้ใหญ่จะเข้ามาช่วยแก้ปัญหาให้กับเด็กและวัยรุ่นด้วยการให้ข้อมูลที่ถูกต้อง การใช้คำพูดเพื่อให้กำลังใจ และ บทลงโทษที่เหมาะสม และภาพเหตุการณ์ที่ตัวละครหลักบรรลุเป้าหมายของตนเอง

ผู้ผลิตใช้กลวิธีการสร้างความน่าสนใจ ตั้งแต่การเปิดเรื่องโดยการเกริ่นสถานการณ์ เพื่อให้ผู้ชมสนใจติดตามโดยนำปมปัญหาที่จะเกิดขึ้นมาใส่ไว้ในช่วงท้ายของการเปิดเรื่องเพื่อ นำไปสู่จุดต่อไป การสร้างความระทึกใจมักจะเริ่มตั้งแต่ขั้นตอนการผูกปมและอยู่ในช่วงจุดวิกฤตของเรื่อง แต่ละครเรื่องนี้จะไม่ใช้ความระทึกใจมากและไม่อยู่ในระดับที่สูงนัก แต่จะใช้ความบังเอิญ เป็นในการสร้างความน่าสนใจมากกว่าซึ่งจะมีเกือบทุกตอนและมักจะแทรกอยู่ได้ในทุกช่วงของการดำเนินเรื่อง เพราะความบังเอิญที่ใช้ในละครเรื่องนี้มีผลให้เกิดความตลกขบขันที่จะทำให้ผู้ชม รู้สึกสนุกได้ ส่วนกลวิธีการสร้างความน่าสนใจในตอนจบของเรื่องจะสอดคล้องกับกลวิธีการ สอดแทรกสาระลงในละครด้วยการสรุปเรื่องที่มีความหมาย โดยส่วนใหญ่จะให้ตัวละครที่เป็นเด็ก และวัยรุ่นได้รับบทเรียน หรือได้เข้าใจสถานการณ์ทั้งหมด และมักเป็นความรู้สึกที่เป็นสุขของตัวละครหลักและตัวละครแวดล้อม

กลวิธีการสอดแทรกสาระลงในละครจะอยู่ในช่วงสุดท้ายของละคร คือ การคลี่คลาย เรื่อง ซึ่งจะใช้กลวิธีการสร้างความน่าสนใจด้วยการสร้างตอนจบของเรื่องที่เกือบทุกตอนนั้นจะต้อง มีตัวละครสำคัญ ได้แก่ พ่อ แม่ และครูมาเป็นผู้ให้บทเรียนสำคัญกับตัวละครที่เป็นเด็กและวัยรุ่น ซึ่งเป็นตัวแทนในการสื่อสารไปยังผู้ชมกลุ่มเป้าหมายของการผลิตละครเรื่องนี้ ในหลายตอนจะจบ ด้วยคำพูดที่แฝงข้อคิดและคติดำเนินชีวิต แต่อีกหลายตอนจะนำคำพูดที่แฝงข้อคิดเหล่านั้นเป็นตัว นำไปสู่การจบลงด้วยการสรุปเรื่องที่มีความหมายด้วยเรื่องราวและตัวละครที่มีการคลี่คลายปัญหา แล้วหรือได้รับบทเรียนที่ดี ผู้ศึกษาได้สรุปไว้ในตารางการกลวิธีในการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

ตารางที่ 4.1

กลวิธีในการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

กลวิธีในการนำเสนอ		ชื่อตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรตตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลี่พีเวอร์	คุณพ่อดีเด่น
กลวิธีการดำเนินเรื่อง	การเปิดเรื่อง	ขณะดูโทรทัศน์พร้อมกันในครอบครัว ตันน้ำมีความรู้อยากเห็นฉากเลิฟซีนแต่พ่อแม่รู้สึกอึดอัดจึงเปลี่ยนช่อง	ครอบครัวจัดงานวันเกิดให้น้ำอุ่นที่อายุครบ 12 ปี พ่อแม่พูดถึงการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย	ครูประจำชั้นพูดถึงวันแม่แห่งชาติ นักเรียนคิดกิจกรรมเขียนเรียงความถึงแม่	การสอบเก็บคะแนนภาษาอังกฤษจ่ายได้คะแนนน้อย ทำให้พ่อแม่ไม่พอใจ	1. ครูแบ่งงานให้นักเรียนหญิง-ชาย จัดห้องกิจกรรมวิชาการ 2. แม่ไม่เอากำงานบ้านทุกอย่าง	ครูฝ่ายปกครองจะตรวจฉมนักเรียนต้นน้ำถูกเพื่อนยุให้ตดทรงผมผิดระเบียบ	เพื่อนน้ำอุ่นสนทนาเรื่องละครเกาหลี่ พีแวก น้ำอุ่นไม่สนใจ แต่เพื่อนให้ยืมไปดูที่บ้าน	เพื่อนไม้เอกนำกีตาร์มาโรงเรียน เด็ก ๆ จึงสนใจที่จะเล่นดนตรี ไม้เอกอาสาดีกลอง
	การผูกปม	ต้นน้ำอยากรู้ อยากเห็นการแสดงความรักของวัยรุ่น และเพื่อนนำ วิชีปีมาให้ต้นน้ำนำกลับไปดูที่บ้าน	น้ำอุ่นมั่นใจว่าตัวเองมีความรู้ดี พ่อที่จะรับมือกับการเปลี่ยนแปลง	พีฟ่า ไม่ยอมบอกเพื่อนว่าเขียนเรียงความอะไรบ้าง ทำให้เพื่อน ๆ ไปแอบดู จึงรู้ว่า แม่พีฟ่า ไม่มาร่วม งานวันแม่	พ่อแม่จ่ายต้องการให้เรียนพิเศษ แต่จ่ายอยากเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ	1. แม่ไม้เอก ไม่สบาย พ่อและลูก ๆ ต้องทำทุกอย่างเอง 2. ห้องเรียนไม้เอก นักเรียนหญิงชายต่างไม่ช่วยกันทำงาน	ต้นน้ำเริ่มทำผิดระเบียบโรงเรียน ไม่ฟังคำเตือนของพ่อแม่ แอบไปเที่ยวกับเพื่อน จีบสาว	น้ำอุ่นเป็นตัวแทนโรงเรียนแข่งขันวิทยาศาสตร์ แต่ น้ำอุ่นเริ่มติดละครเกาหลี่	ไม้เอกต้องการซื้อ กลองซึ่งมีราคาแพง ขณะที่พ่อของไม้เอกตกงาน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอ		ชื่อตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรตตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลีพีเวอร์	คุณแม่ดีเด่น
กลวิธีการดำเนินเรื่อง	จุดวิกฤต	ต้นน้ำตัดสินใจที่จะนำกลับไปดูที่บ้านให้ได้โดยที่ ต้องระวังไม่พ่อกับแม่และน้อง ๆ ที่บ้านรู้	น้ำอุ่นเริ่มมีการเปลี่ยนแปลงทางกายหลายอย่าง แต่ประจำเดือนยังไม่มา	พีฟ่าและเพื่อน ๆ ไปตามหาแม่ที่บริษัท แต่เกิดหลงทาง ขณะที่ทางโรงเรียนก็รู้ว่านายที่เด็ก ๆ หายไป	จ่ายหลอกพ่อกับแม่ว่ามีครูจะมาสอบพิเศษให้ที่โรงเรียน สุดท้ายพ่อกับแม่จับได้ จึงหาครูมาสอนพิเศษให้	พีฟ่าแกล้งนักเรียนหญิงทำให้เพื่อนล้มแขนหัก พีฟ่าถูกครูทำโทษ จึงไม่ได้แข่งฟุตบอลกับเพื่อน ทำให้แพ้ห้องอื่น	ต้นน้ำเริ่มมีปัญหากับการเรียน สร้างความหนักใจให้กับพ่อกับแม่และครู	น้ำอุ่นอยากไปดูคอนเสิร์ตเกาหลีมากกว่าไปแข่งขันวิทยาศาสตร์ จนพ่อกับแม่บังคับ แต่น้ำอุ่นก็ไม่ยอม	ไม่เอกไม่เข้าใจที่พ่อกับแม่ไม่สนใจว่าอะไร เพราะอยากได้กล่องขณะที่พ่อกับแม่หางานใหม่ไม่ได้
	จุดสูงสุดทางอารมณ์	ขณะต้นน้ำดูวีซีดีไปอย่างตั้งใจ พ่อเข้ามาเห็น	ประจำเดือนมาในวันที่น้ำอุ่นตัดสินใจไปเที่ยวทะเลกับครอบครัว ทำให้ตกใจ	แม่พีฟ่าได้อ่านเรียงความของพีฟ่าและรู้สึกผิดที่ไปต่อว่าครูและแม่ของเพื่อน ๆ ลูก	จ่ายดูซีเอ็มเคร้า ไม่มีสมาธิ ขณะเดียวกันพ่อกับแม่บังเอิญเห็นว่าจ่ายจะฆ่าตัวตาย	ครูปริมสั่งให้นักเรียนชายช่วยทำความสะอาดนักเรียนหญิงที่บาดเจ็บช่วยเสริมฟ้าน้ำ	ต้นน้ำถูกจิกโก้งกุกทำร้าย ถูกครูจับได้ว่าหนีเรียน ทำผิดระเบียบ	ไม่เอกให้น้ำอุ่นช่วยสอนการบ้าน ชมว่าพีฟ่าเก่ง โรงเรียนชนะแน่ และเตรียมอุปกรณ์ไปเชียร์ด้วย	ไม่เอกโกรธพ่อกับแม่ว่าพ่อกับแม่จะช่วยเหลืองานในบ้านทุกอย่าง ดูแลไม่เอกอย่างดี และประดิดประดอยให้

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอ		ชื่อตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรตตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลีพีเวอร์	คุณแม่ดีเด่น
กลวิธีการดำเนินเรื่อง	การคลี่คลายเรื่อง	พ่อให้ต้นน้ำเปิดวีซีดีโป๊ดูพร้อมกันแล้วสอนให้เห็นปัญหาจากการดูวีซีดีโป๊ในวัยที่ไม่เหมาะสมส่วนเพื่อนต้นน้ำถูกครูจับได้	แม่เข้ามาดูแลและสอนลูกให้รู้จักสังเกตตัวเองก่อนมีประจำเดือนและแนะนำการดูแลตนเองระหว่างการมีประจำเดือน	ตำรวจพาเด็ก ๆ มาส่ง ต่างเฝ้ากอดแม่ด้วยความดีใจ แม่ ฟีฟ่าขอโทษทุกคนด้วยการเชิญไปงานเลี้ยงอาหารที่บ้าน	พ่อแม่ไม่บังคับให้จ่ายต้องเรียนพิเศษ และยอมให้เล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ	นักเรียนชาย-หญิงร่วมมือกันจนงานเสร็จ นักเรียนชายแข่งฟุตบอลโดยนักเรียนหญิงเป็นกองเชียร์	พ่อแม่ใช้วิธีแกล้งเพื่อสอนให้ต้นน้ำตั้งใจเรียน และทำตามหน้าที่ของตนเอง	น้ำอุ่นตัดสินใจไปแข่งขันวิทยาศาสตร์โดยมีครอบครัวและเพื่อน ๆ เป็นเชียร์และเป็นกำลังใจให้	ไม่เอะเห็นความพยายามและรับรู้ปัญหาของพ่อ ทำให้พ่อถูกเข้าใจกันมากขึ้น
	การเกริ่นสถานการณ์	ขณะดูโทรทัศน์พร้อมกันในครอบครัว ที่ปกรากฎจากเลิฟซีนต้นน้ำรู้อยากดูแต่ก็รู้สึกอึดอัด	ต้นน้ำจัดงานวันเกิดให้น้ำอุ่นอายุ 12 ปี พ่อแม่พูดถึงเรื่องความเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย	ครูปริมพูดถึงกิจกรรมวันแม่และให้นักเรียนคิดกิจกรรมในวันแม่	ครูพูดถึงการสอบเก็บคะแนนภาษาอังกฤษ และคะแนนสอบของจ่ายได้น้อยกว่าที่พ่อแม่คาดหวัง	-ครูแบ่งงานให้นักเรียนจัดเตรียมห้องจัดงานวิชาการ -ไม่เอะพูดถึงแม่ที่ทำงานบ้านทุกอย่างโดยที่พ่อไม่ได้ช่วย	ครูฝ่ายปกครองตรวจนักเรียนเพื่อนต้นน้ำให้ตัดทรงผมผิดระเบียบ	เด็กวัยรุ่นกำลังนิยมดูละครเกาหลีขณะที่น้ำอุ่นต้องเป็นตัวแทนโรงเรียนแข่งขันวิทยาศาสตร์	ไม่เอะอยากเล่นดนตรีกับเพื่อนโดยอาสาเป็นมือกลอง

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอ		ชื่อตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรตตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลีพีเวอร์	คุณพ่อดีเด่น
กลวิธีการสร้างความสนใจ	การสร้าง ความ ระทึกใจ	ต้นน้ำนำวิธีไปดู ที่บ้านให้ได้โดยที่ ต้องระวังไม่พ่อกับแม่ และน้อง ๆ ที่บ้านรู้	-	เพื่อน ๆ ของพี่ฟ้า แอบอ่าน เรียงความและฉาก ที่เด็ก ๆ หลงทาง ในกรุงเทพ	1. จำโกหกพ่อกับแม่ เรื่องครูสอนพิเศษ 2. จำสมัคร คัดเลือกเป็น นักกีฬาฟุตบอล	-	1. ต้นน้ำแอบปิ่น กำแพงโรงเรียน 2. ต้นน้ำถูกกลุ่ม วัยรุ่นชู้ทำร้าย	-	-
	การใช้ ความ บังเอิญ	เหตุการณ์ที่ถูก ขัดจังหวะจากพ่อ แม่และน้อง ๆ ใน การเปิดดูวีซีดีไป	ประจำเดือนมา ตอนที่น้ำอุ่นกำลัง จะไปเที่ยวทะเลกับ ครอบครัว	-	1. พ่อแม่จับได้ เรื่องครูสอนพิเศษ 2. พ่อแม่เข้าใจผิด ว่าจายจะฆ่าตัว ตาย	2. แม่ของไม้เอก ป่วย พ่อต้อง ทำงานบ้านทุก อย่างแทน 2. มีเหตุการณ์ที่ทำ ให้นักเรียนชาย- หญิงต้องช่วยกัน ทำงานจนเสร็จ	1. ต้นน้ำได้เบอร์ โทรศัพท์จากสาว 2. ต้นน้ำถูกครูจับ ได้ว่าทำผิด ระเบียบโรงเรียน	1. น้ำอุ่นได้ตัว คอนเสิร์ต แต่เป็น เกี่ยวกับการ แข่งขัน วิทยาศาสตร์ 2. ไม้เอกให้น้ำอุ่น ช่วยสอนการบ้าน และให้กำลังใจ น้ำอุ่น	1. พ่อตงงาน 2. ไม้เอกลืม การบ้านไว้ที่บ้าน พ่อนำไปส่งให้ 3. ไม้เอกไม่สบาย มีพ่อคอยดูแลที่ บ้าน เห็นความ พยายามทำงาน ของพ่อ

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอ		ขั้นตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรดตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลีพีเวอร์	คุณแม่ดีเด่น
กลวิธีการสร้างความน่าสนใจ	การสร้างตอนจบเรื่อง	ตัวเอกที่ได้รับการสั่งสอนจากพ่อที่ทำให้รู้และมั่นใจว่ายังไม่ถึงเวลาที่จะดูวีซีดีปีขณะที่เพื่อน ๆ ถูกครูจับได้	น้ำอุ่นได้รับการดูแลจากแม่ จนเข้าใจการดูแลตนเองจากการมีประจำเดือน และสามารถไปเที่ยวกับครอบครัวได้	แม่กับลูกได้พบหน้ากัน ต่างก็เข้าใจความรักความห่วงใยซึ่งกันและกัน	พ่อแม่ยอมให้จ่ายเป็นนักฟุตบอลของโรงเรียน และจ่ายดูมีความสุขกับเพื่อน ๆ	นักเรียนทั้งหมดช่วยกันทำงานจนเสร็จ นักเรียนชายไปแข่งฟุตบอลโดยนักเรียนหญิงตามไปเชียร์	สร้างความประหลาดใจในวิธีการแก้ผิดของพ่อแม่ที่ไม่ทำตามหน้าที่ของตนเอง	น้ำอุ่นตัดสินใจไปแข่งขันวิทยาศาสตร์ โดยมีครอบครัวและเพื่อนเป็นกำลังใจ	บรรยากาศความสุขของครอบครัว ทุกคนช่วยกันร้องเพลงอย่างสนุกสนานโดยไม่เอากตีกลองประดิษฐ์ของพ่อ
	การแทรกเนื้อหาที่แฝงข้อคิด/คติการดำเนินชีวิตผ่านคำพูดตัวละคร	พ่อสอนลูกให้เห็นถึงปัญหาจากการดูวีซีดีปีแล้วไม่รู้จักควบคุมตัวเอง เพราะยังไม่ถึงเวลาที่เหมาะสม	แม่สอนให้ลูกรู้จักสังเกตตัวเองก่อนมีประจำเดือน สามารถไปเที่ยวกับครอบครัวได้ตามปกติ	ไม่เอากพูดถึงแม้ว่ารักลูกมาก ถึงแม้จะไม่ซื้อของเล่นแพง ๆ ให้ แต่ก็ยกให้เป็นแม่ดีเด่น	ครูพูดให้พ่อแม่เข้าใจว่าเด็กควรมีความสุขตามประสาวัยเด็ก ไม่มีประโยชน์ที่เด็กเรียนเก่งแต่ไม่มีความสุข	ครูพูดกับนักเรียนว่าทุกคนสามารถช่วยทำงานด้วยกันได้ดี ไม่เกี่ยงงานกัน ทำให้งานสำเร็จ	พ่อแม่สอนให้ลูกทำตามหน้าที่ของตนเอง และยอมรับระเบียบของสังคม	-	-พ่อไม่เอากพูดว่าขอยุ่พร้อมหน้ากันพ่อแม่ลูกดีกว่ามีเงินเยอะ ๆ แล้วไม่ได้เจอกัน

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

กลวิธีการนำเสนอ		ชื่อตอน							
		เลิฟซีน	ไม่มาตามนัด	คุณแม่ดีเด่น	เกรตตก	ร่วมด้วยช่วยกัน	แหกกฎ	เกาหลีพีเวอร์	คุณแม่ดีเด่น
กลวิธีการสอดแทรกสาระในละคร	การสรุป เรื่องที่มี ความหมาย	-	-	แม่กับลูกได้พบ หน้ากัน ต่างก็เข้า ใจความรักความ ห่วงใยซึ่งกันและ กัน	พ่อแม่ได้เห็น ว่าจายมีความสุข ขณะเล่นฟุตบอล กับเพื่อน ๆ	นักเรียนชายได้ไป แข่งฟุตบอล โดย นักเรียนหญิงไป ช่วยเชียร์ทำให้การ แข่งขันชนะ	-	1. ไม้เอกให้ กำลังใจและชื่นชม น้ำอุ่น จนน้ำอุ่น ตัดสินใจไปแข่ง วิทยาศาสตร์ 2. บรรยายกาของ ทุกคนที่มาเชียร์ น้ำอุ่น	- ผ่านเสียงไม้เอกที่ เห็นว่าพ่อตั้งใจอยู่ พร้อมหน้ากับลูก ๆ ดังนั้นลูก ๆ ต้องทำ หน้าที่ลูกที่ดี ทำให้ บ้านมีความสุข

**ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง ที่มีต่อ
ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทาง
สถานีโทรทัศน์ทีวีไทย**

2.1 ความรู้ความเข้าใจของครอบครัวที่มีต่อสุขภาพองค์รวมในเด็กและวัยรุ่น

จากการศึกษาถึงความรู้ความเข้าใจของครอบครัวที่มีต่อสุขภาพองค์รวมในเด็กในวัยรุ่นพบว่า เมื่อกล่าวถึงสุขภาพของเด็ก ครอบครัวทั่ว ๆ ไปส่วนใหญ่จะการรับรู้สุขภาพทางกายเป็นอันดับแรก โดยจะกล่าวถึงความเจ็บป่วยเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่หากมีการกล่าวถึงเป็นทางเลือกให้ครอบครัวก็จะสามารถตอบได้ว่ายังมีสุขภาพด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องอีก ดังบทสนทนาครอบครัวกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้ศึกษา : ถ้าพูดถึงสุขภาพของเด็กในวัยอย่างนี้ คุณแม่จะนึกถึงอะไร
- แม่น้องปลาวาฬ : ไม่สบายเป็นหวัดแค่นี้แหละ เด็กก็เป็นแค่นี้แหละ
- ผู้ศึกษา : แล้วถ้าพูดถึงสุขภาพทางจิตใจหรือว่าสุขภาพทางสังคม คิดว่าน่าจะมีอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้องไหม อย่างเช่น จิตใจก็คือความกังวลความเครียด
- แม่น้องปลาวาฬ : เราก็คือห่วงเหมือนกันเนื่องจากลูกเรามีเวลาอยู่แค่นี้ฟังดูมันไม่มีเวลาเลย เหมานั่งนึกไปนึกมา ลูกเราอยากอะไรบ้างก็เคยถามไปฟิวเจอร์กันไหม ไปหาอะไรกินอร่อย ๆ กันไหม สวนสยาม ดรีมเวิลด์กันไหม เราบอกอยากไปเที่ยวด้วยกันไหมล่ะพาไปได้ นะ ไปช้อปปิ้งอะไร เขาไม่เอา เราไม่มั่นใจว่าเขามีความต้องการอะไรหรือเปล่า เด็กมันอยากแค่นี้แล้วถ้าโตขึ้นอยากนอกประเด้นไปแล้วเราตั้งไม่ทันเราจะช่วยหรือเปล่า (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน คุณแม่ดีเด่น)

หากมีการเชื่อมโยงสุขภาพในมิติต่าง ๆ ให้ครอบครัวได้เลือกที่จะอธิบาย ครอบครัวก็สามารถแยกเป็นมิติต่าง ๆ ได้ ตามบทสนทนากลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

- ผู้ศึกษา : เรื่องสุขภาพของเด็กวัยนี้ คุณแม่นึกถึงอะไรบ้าง เช่น มีความเจ็บป่วยไหม มีความเสี่ยงไหม เขามีความสดชื่น จิตใจร่างกาย สังคมเป็นอย่างไร

แม่น้องเฟิร์ส : สังคม เพราะเขาจะอยู่ที่โรงเรียนมากกว่าอยู่ที่บ้าน เพราะเขาจะเริ่มโต เป็นช่วงที่ 2 ของชีวิตวัยเรียนเริ่มมีกลุ่มเพื่อนเข้ามา อาจจะยังไม่มียกย่องมากเท่าผู้ปกครอง ถ้าโตขึ้นไปอีกเพื่อนจะมียกย่องในชีวิตมาก พี่จะห่วงการใช้ชีวิตในสังคมมากกว่า ส่วนเรื่องสุขภาพเขาแข็งแรง ไม่เจ็บป่วย (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน)

นอกจากนี้ยังพบว่าครอบครัวรับรู้ว่าคุณภาพทางกายมีความสำคัญแล้ว ยังสามารถเชื่อมโยงไปยังสุขภาพด้านอื่น ๆ ลูก ด้วย เช่น สุขภาพทางกายที่ดีจะมีผลต่อสุขภาพทางสังคมที่ดีด้วย นั่นคือ การมีสุขภาพทางกายที่ดีจะนำไปสู่การอยู่รวมกลุ่มกับเพื่อนได้อย่างมีความสุข โดยที่พ่อแม่อาจไม่เข้าใจว่าเป็นการบูรณาการประเด็นสุขภาพเข้าด้วยกัน ดังบทสนทนาของครอบครัววัยรุ่นกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : คุณแม่คิดว่าถ้าพูดถึงเรื่องสุขภาพจะทำให้นึกถึงอะไรได้บ้างครับ

แม่น้องเคส : จะเป็นภูมิแพ้เปล่าไม่รู้ แต่ไม่เคยไปตรวจ กลางคืนนอนก็ไม่ค่อยชอบใส่เสื้อหนา ๆ เสียงจะขึ้นจมูกมีช่วงหนึ่งปวดท้องบ่อย ๆ ที่พ่อบอกให้ไปตรวจแล้วยังไม่ได้ไปตรวจเลย

ผู้ศึกษา : แล้วเคสคิดว่าถ้าพูดถึงสุขภาพตัวเองจะคิดถึงอะไรบ้าง

น้องเคส : เรื่องอ้วนครับ

ผู้ศึกษา : เป็นห่วงเรื่องอ้วนใช่ไหม

พ่อน้องเคส : ไม่ใช่เป็นห่วงว่าจะเป็นโรคใช่ไหม กลัวว่าสาวจะไม่มอง ใช่ไหม (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

2.2 ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครองที่มีต่อละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

ประเด็นสุขภาพทางกายที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก”

การสื่อสารสุขภาพในมิติทางกายที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ของกลุ่มตัวอย่างวัยรุ่นชาย ได้แก่ การเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมนเพศชายที่นอกจากจะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกายแล้ว ยังเกิดความรู้สึกทางเพศได้จึงทำให้วัยรุ่นชายสนใจการแสวงหาความรู้ที่เกี่ยวข้องกับการแสดงออกทางเพศ ดังเรื่องราวในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ที่ปรากฏว่าต้นน้ำซึ่งมีอายุ 14 ปี มีความสนใจจากแสดงความรักระหว่างหญิงชาย (Love Scene)

ในโทรทัศน์ จนนำไปสู่ความสนใจสื่อลามกที่ได้จากเพื่อน เมื่อศึกษาความคิดเห็นจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายอายุ 14 ปี พบว่า ไม่อยากชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เลิฟซีน เพราะมีความรู้สึกที่น่าเบื่อ เนื่องจากเรื่องราวในละครเหมาะสมที่จะปูทางความรู้เรื่องเพศศึกษาให้กับเด็กที่อายุประมาณ 11-12 ปี เพราะเด็กวัยรุ่นในช่วงอายุ 14 ปี จะมีความรู้มากพอแล้วจากการศึกษาในโรงเรียนหรือสื่อต่าง ๆ และเลวร้ายที่สนใจเรื่องราวในละครแล้ว ทำให้กลุ่มตัวอย่างรู้สึกว่าเป็นเรื่องราวที่ผิดไปจากความเป็นจริงที่ตัวละครเข้าสู่วัยรุ่นโดยที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเพศศึกษา

ส่วนพ่อแม่มีความเห็นว่าการดูแลสุขภาพทางกายของวัยรุ่นชายนั้นควรจะมีการพูดคุยในประเด็นด้านเพศศึกษาบ้างเพื่อปูทางไปสู่การสั่งสอนเพื่อให้ปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมโดยไม่ต้องรอให้ลูกไปแสวงหาความรู้ด้วยตนเองด้วยวิธีการแอบซ่อน นอกจากนี้ยังเห็นว่าการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” มุ่งสื่อสารไปยังกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กและวัยรุ่น ซึ่งควรปรับปรุงให้เหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ เพื่อให้สามารถเรียนรู้วิธีการสอนลูกเกี่ยวกับเพศศึกษาได้ ตามบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างต่อไปนี้

แม่น้องไอซ์ : คือจริง ๆ พี่ว่าละครเรื่องนี้ ถ้าเกิดมันปูทางไว้ตั้งแต่แรก มันไม่จำเป็นต้องให้ลูกมาแอบดู

พ่อน้องไอซ์ : มันน่าจะมีการคุยกันเบื้องต้นอะไรอย่างนี้ก่อน มานั่งสอนได้ ไม่ใช่อยู่ดี ๆ ลูกแอบไป แอบมา แล้วมาเจอ

แม่น้องไอซ์ : จริง ๆ มันต้องมีนะ ลูกโตจนวัยรุ่นขนาดนั้นยังไม่เคยคุยอะไรกัน

พ่อน้องไอซ์ : มันต้องคุยมีอะไร นั่น อะไรอย่างนี้ ถึงมาเจอค่อยสอนได้

น้องไอซ์ : ก็มันเหมือนเด็กไร้เดียงสาเกินไป เขาเป็นเด็กมากเลย แต่ตัวเขาโตมากแล้ว

ผู้ศึกษา : คือในสังคมปัจจุบันเด็คน่าจะมีความรู้อยู่แล้วใช่ไหม

แม่น้องไอซ์ : ใช่

พ่อน้องไอซ์ : ผมไม่รู้ว่าละครเรื่องนี้เขาไว้ให้วัยรุ่นดู หรือให้พ่อแม่ดู แต่เท่าที่ดูมันน่าจะเป็นละครเด็กนะ จริง ๆ แล้วมันน่าจะให้ผู้ใหญ่ดูว่าวิธีการสอนเขามันเป็นยังไง

แม่น้องไอซ์ : ดูแล้วมันน่าจะเป็นละครสำหรับเด็กที่สัก ป.6 อะไรอย่างนี้ เพราะอย่างไอซ์ เขา ม.2 แล้ว เหมือน เขารู้มานานแล้วเรื่องอย่างนี้ อย่างน้องมินท์ เขาอยู่ ม.1 เขาก็บอกว่าครูสอนมาตั้งนานแล้วเรื่องนี้ มันน่าจะเป็นเรื่องที่ปูไว้สัก ป.5-ป.6 เหมือนปูทางลูก วัยนั้นเป็นเด็กที่ชอบดูละครประเภทนี้ยังดูอยู่ แต่ไอซ์กับมินท์ไม่ดูแล้ว ละครประเภทนั้น (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน เลิฟซีน)

แนวคิดวิธีการสอนลูกเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศศึกษาที่พ่อแม่จะได้รับจากการชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เลิฟซีน พบว่า ละครได้นำเสนอชีวิตจริงของวัยรุ่นที่มีความสนใจสื่อลามกในรูปแบบที่แตกต่างกันตามยุคสมัย ซึ่งการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีในยุคปัจจุบันมีผลทำให้สื่อลามกสามารถเข้าถึงและมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นมากขึ้น จนอาจนำไปสู่การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่ไม่เหมาะสม ทางเลือกหนึ่งในการดูแลและให้ความรู้ด้านเพศศึกษากับวัยรุ่นชาย คือ การแสดงบทบาทของพ่อโดยใช้วิธีการพูดคุยและเปิดโอกาสให้ลูกได้คิดและตัดสินใจเองจากข้อมูลที่เป็นจริง ดังเรื่องราวที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ที่พ่อได้พูดคุยกับลูกถึงผลเสียที่เกิดขึ้นหากไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้จากการดูสื่อลามก เพื่อไม่ให้ลูกถูกรวบจำจากสื่อลามก ตามข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างเพศชายอายุ 14 ปี ต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : แล้วคุณพ่อรู้สึกยังไงครับ

พ่อน้องไอซ์ : ละครเรื่องนี้เหอ เท่ที่ดูแล้วมันก็เป็นแบบชีวิตจริงของเด็กวัยรุ่น เพราะว่าสมัยก่อนตอนผมวัยรุ่นมันก็มีอย่างนี้ แต่เทคโนโลยีมันไม่มี ก็ไปซื้อหนังสือมาโรงเรียนแล้วก็มาแอบดูกัน สมัยนี้เทคโนโลยีมันเปลี่ยน มันมีซีดี มีอะไร พวกนี้ ซึ่งถ้าเราไม่เข้าใจมัน ไม่รู้เท่าทันมัน มันก็จะครอบงำเราได้ โดยเฉพาะพวกวัยรุ่นที่เขาค่อนข้างที่จะยับยั้งชั่งใจไม่ได้ ในเรื่องเพศ แล้วก็ประกอบกับวัยของเขามีพลังทางเพศมาก ถ้าไม่ยับยั้งชั่งใจมันก็จะมีปัญหา ซึ่งในละครก็สอนให้รู้ว่ามันเป็นยังไง อย่างพ่อก็บอกมาด้วยกันเลย ก็เป็นทางออกอันหนึ่งที่ค่อนข้างดีว่าจะสอนลูกผู้ชายยังไง...เพราะว่าในสมัยนี้เราบังคับเขาไม่ได้หรอกว่าเขาต้องอย่างนี้ เขาต้องไม่อย่างนี้ ๆ แต่เราจะบอกเขาได้ว่าอันนี้มันดีหรือไม่ดี มันดียังไง มันไม่ดียังไง มันอยู่ที่เขาจะตัดสินใจยังไง จะไปทางนั้นหรืป่าว ถ้าชอบก็แล้วแต่ แต่คิดว่าถ้าเราบอกเขาว่ามันไม่ดียังไง คนเรามันคงไม่มีใครที่อยากจะไม่เป็นคนดี (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน เลิฟซีน)

ถึงแม้ว่าละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เลิฟซีน จะเป็นตัวอย่างในการเสนอแนะวิธีการสอนลูกสำหรับพ่อแม่ แต่วิธีการที่นำเสนอโดยให้พ่อดูสื่อลามกพร้อมกับลูกนั้นผิดไปจากความเป็นจริงของวัฒนธรรมไทยที่พ่อแม่มักไม่ยอมรับเรื่องเพศ ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มตัวอย่างที่เห็นว่าเรื่องเพศเป็นเรื่องธรรมชาติ พ่อแม่สามารถพูดคุยกับลูกได้และยอมรับที่จะให้วัยรุ่นจะเปิดรับสื่อลามกได้ เพราะจะเป็นประโยชน์ต่อวัยรุ่นในการเรียนรู้ในการป้องกันและสามารถควบคุมอารมณ์ตัวเองได้

พ่อน้องไอซ์ : ผมไม่รู้ว่ามีมันเอ็กซ์ขนาดไหนในละคร มันมีหลายระดับนะ มันอาจจะแบบไปธรรมชาติมีผู้หญิงผู้ชาย แต่ผมว่ามันน่าจะบอกได้นะ คืออาจจะนั่งดูแล้ว ดูด้วยกัน ก็อาจจะไม่ไหวเหมือนกันนะสำหรับคนไทย เราก็บอกเขาว่า จริง ๆ แล้วในอินเทอร์เน็ตมันมีเยอะแยะ ไม่จำเป็นต้องมาแอบดูอะไรอย่างนี้

ผู้ศึกษา : สำหรับไอซ์แล้ว เรารู้สึกอย่างไรกับสื่อประเภทนี้

น้องไอซ์ : ก็เคยมีครั้งหนึ่ง ตอน ม.1 ครับ เพื่อนผมบอกว่าเป็นเว็บสารคดีทางโลกน่ารักอะไรก็ 모르 ผมก็เลยลองเปิดดู เปิดดูแล้วเห็นก็เฉย ๆ ก็เลยออก

แม่น้องไอซ์ : เขาเครียดเขามาบ่น แม่ไอซ์เปิดเข้าไปอะไรก็ 모르 คือเขาเครียดแต่เราก็เลยบอกว่าไม่เป็นไรหรอก ถ้าเครียดก็ไม่ต้องดู คือตอนนั้นเขาอาจจะยังรับไม่ได้

ผู้ศึกษา : ถามจริง ๆ ว่ารู้สึกอย่างไร เราชอบไม่ชอบเพราะอะไร

น้องไอซ์ : มันก็เป็นเรื่องธรรมชาติ มันก็เฉย ๆ

ผู้ศึกษา : สมมติว่าเป็นอย่างในละครนี้รับได้ไหมที่จะคุยกับพ่อแม่เรื่องนี้

น้องไอซ์ : ตอนนั้นมันคงซัด ๆ แล้วก็เขาบอกอะไรก็ทำตาม

พ่อน้องไอซ์ : แต่จริง ๆ แล้วเรื่องนี้มันอาจเขาเขาโครงมาจากฝรั่งก็ได้นะ คนไทยมันไม่ค่อยรับเรื่องเพศ

ผู้ศึกษา : แล้วคุณแม่รับได้ไหม ถ้าลูกเกิดอยากรู้หรืออยากอะไรอย่างนี้

แม่น้องไอซ์ : รับได้ ให้เขาดู เพราะถึงวัยแล้ว เพราะถึงวัยที่เขาควรจะรู้ เพราะว่าการที่เขารู้มันทำให้เขาได้ป้องกันตัวมากกว่า จะได้รู้ว่าถึงจังหวะนั้น เขาจะต้องรู้จักหลบหลีกแล้วก็หลีกเลี่ยงยังไง แล้วก็จะได้ควบคุมอารมณ์ตัวเองได้ เราไม่รู้ว่โตขึ้นเขาจะไปเจออะไรบ้าง พี่อยากให้เขาดู ดูแล้วเขาได้รู้ ก็จะสอนเขาเสมอว่าเราโตแล้ว มันจะมีเรื่องเพศมาแล้วก็จะมีอารมณ์ทางเพศ สื่ออันนี้ดูได้ แต่อย่าหมกมุ่น เพราะว่าถ้าดูมาก ๆ เราจะควบคุมอารมณ์ไม่ได้

ส่วนประเด็นสุขภาพทางกายของเด็กวัยรุ่นเพศหญิงนั้นพบว่า การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน “ไม่มาตามนัด” ที่เกี่ยวข้องกับกาเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กหญิงที่มีประจำเดือน ทำให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพ่อแม่สามารถนำไปใช้เป็นแนวคิดในการดูแลให้ความรู้กับลูกได้ หรือเป็นตัวแทนของแม่ในการสอนเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษาสำหรับผู้หญิงที่

ให้ความสนุกสนาน แต่ก็ยังสอดแทรกสาระอันเป็นประโยชน์ซึ่งจะทำให้ผู้ชมรับสารนั้นได้ง่าย จะเห็นได้จากบทสนทนากลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อายุ 12 ปี ได้ที่ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ไม่มาตามนัด ต่อไปนี้

พ่อน้องปานแก้ว : คือดูแล้วเขาสอนเรื่องเพศศึกษา เป็นละครเชิงสร้างสรรค์

แม่น้องปานแก้ว : เท่ที่ดูนี้ก็ดีเนอะ เพราะว่าให้ความรู้กับเด็ก เด็กจะได้มีการเตรียมตัว เพราะว่าอย่างบางครอบครัว ถ้าแม่ส่วนมากผู้หญิง จะต้องเป็นคนบอก ถ้าแม่ไม่ได้ใส่ใจ ไม่ได้เตรียมลูกแต่แรก อันนี้ก็เหมาะที่จะเป็นตัวแทนของแม่ที่จะสอนลูก

พ่อน้องปานแก้ว : มันต้องไปด้วยกัน ถ้าสอนคนเดียวคนหนึ่ง คือเขารู้สึกว่าถูกสอนนี้ คนจะไม่สนใจหรอก มันต้องสอดแทรกอารมณ์เข้าไป คือต้องสอนทีละน้อย ๆ ไม่จำเป็นต้องสอนทั้งเรื่องเลย แต่ว่าแต่ละตอน นั้นมีเรื่องของการสอนนิดหน่อย ให้ความเข้าใจ ต้องมีอรรถรส มีความสนุกบ้าง ชวนติดตาม ถ้าคนเราดูเหมือนพระเทศน์ ถ้าเป็นท่งทำนองนั้น คนก็จะไม่เข้าไป แต่พอพระจะยอมพูด หรือ พระมหาสมปองพูดที่ว่าใช้สอดแทรกอย่างอื่นที่แตกต่างออกไป คนก็จะติด ก็เหมือนกับเทคนิค (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อายุ 12 ปี/ตอน ไม่มาตามนัด)

และเมื่อถามความคิดเห็นจากกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กเพศหญิง พบว่า เรื่องราวที่นำเสนอมีความสนุกสนานให้ความรู้สึกความเป็นครอบครัวที่แม่เป็นผู้ที่มีบทบาทในการสอนและให้คำแนะนำ เช่นเดียวกับเรื่องราวที่ปรากฏในละครว่าแม่เป็นคนสอนให้ลูกรู้จักเตรียมตัวก่อนการมีประจำเดือน ถึงแม้ว่ากลุ่มเป้าหมายจะมีความรู้อยู่แล้วจากบทเรียนในหนังสือที่โรงเรียน แต่ก็ยังมีความรู้สึกกังวลอยู่บ้าง จากเหตุการณ์ที่ยังมาไม่ถึงซึ่งเหมือนกับความรู้สึกของตัวละครในละคร เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ที่มีความกังวลต่อการเตรียมตัวรับมือกับประจำเดือนที่กำลังจะเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก ตามบทสนทนาของผู้ศึกษากับน้องปานแก้วต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : แล้วเรารู้สึกกังวลไหม ถ้ามันจะเกิดขึ้นหลังจากที่แม่ให้ความรู้แล้ว

น้องปานแก้ว : ก็นิดหน่อยค่ะ

ผู้ศึกษา : ลองยกตัวอย่างได้ไหม แม่บอกว่ายังงัยบ้างเกี่ยวกับเรื่องนี้

น้องปานแก้ว : แม่เขาก็บอกว่า ถ้าจะไปไหนก็เตรียมตัวไว้ก่อน เผื่อมันมา

ผู้ศึกษา : เคยคุยกับเพื่อนบ้างไหม ว่าเขารู้เรื่องนี้หรือเปล่า

น้องปานแก้ว : ก็เคยบ้างค่ะ เพราะว่าในบทเรียนก็มีอยู่

ผู้ศึกษา : แล้วรู้สึกอย่างไรบ้างกับละครที่ได้ดูไป

น้องปานแก้ว : สนุกค่ะ

ผู้ศึกษา : ชอบตรงไหนบ้างในเรื่องนี้

น้องปานแก้ว : ตอนที่เขาเตรียมตัว อะไรประมาณนี้ค่ะ

ในภาพรวมการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” นั้นสามารถเป็นตัวแทนของครอบครัวได้ แต่การเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายที่เป็นครอบครัวจะแตกต่างกันไปขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายด้าน โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจและระดับการศึกษาของสมาชิกในครอบครัว ถึงแม้ว่าจะมีลูกที่มีช่วงอายุเดียวกับตัวละครที่นำเสนอ แต่หากมีพื้นฐานการศึกษาที่ไม่เพียงพอก็อาจสนใจการดูแลให้ความรู้กับลูกอย่างเหมาะสม รวมทั้งอาจไม่มีการส่งเสริมให้ลูกดูละครที่มีสาระหรือเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต ซึ่งพ่อแม่จะมีบทบาทต่อการส่งเสริมและคัดกรองสื่อที่เหมาะสมกับเด็ก ดังบทสนทนาของ เรือโทปริชา จันทเพชร พ่อน้องปานแก้ว ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอายุ 12 ปี ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ไม่มาตามนัด ดังนี้

พ่อน้องปานแก้ว : คือส่วนใหญ่ผมมองแล้วเราก็เข้าใจคอนเซ็ปต์ (Concept) นี้อยู่แล้วก็ ไม่ค่อยเท่าไร แต่พื้นฐานการศึกษาของแต่ละคนไม่เหมือนกัน หน้าที่การงานไม่เหมือนกัน การที่จะเข้าใจตรงนี้นั้นมันจะไม่เท่ากัน แต่ผมทำงานด้านนี้อยู่แล้ว

ผู้ศึกษา : พื้นฐานคนดู

พ่อน้องปานแก้ว : บางคนจะคิดไม่เหมือนกัน จากการเห็นบทนี่คือเราเข้าใจอยู่แล้ว ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร เป็นเรื่องที่เราคงจะส่งเสริมเรื่องนี้ แต่บางคนไม่เคยจะแนะนำลูกเลยอะไรอย่างนี้ ไซรีเปลา บางครอบครัวหรือบางคนอาจจะไม่เคยได้คัดแยก สกรีน (Screen) หนึ่งให้ดู (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อายุ 12 ปี/ตอน ไม่มาตามนัด)

นอกจากนี้ครอบครัวกลุ่มตัวอย่างยังแสดงความคิดเห็นว่า ภาครัฐควรสนับสนุนละครเรื่องนี้อย่างเป็นรูปธรรม ไม่ใช่เพียงการนำเสนอเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่งที่เปรียบได้กับไฟไหม้ฟาง เพราะนอกจากละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” จะนำเสนอได้สนุกสนานและได้ประโยชน์แล้ว ยังเป็นสื่อสร้างสรรค์ที่สามารถสร้างความสัมพันธ์อันดีภายในครอบครัวที่พ่อแม่เป็นแบบอย่างที่ดี และสามารถให้คำปรึกษากับลูกได้ ดังคำกล่าวของ เรือโทปริชา จันทเพชร พ่อน้องปานแก้วว่า “หนึ่งผมดูแล้วเขาไม่ใช่คำพูดหยาบคาย เป็นความอบอุ่นในครอบครัว การปรึกษา จริง ๆ แล้ววัยรุ่นต้องปรึกษาพ่อแม่ ผู้ชายก็เอาพ่อเป็นแบบ ผู้หญิงก็เอาแม่เป็นแบบอะไรอย่างนี้ เป็นการสร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว ซึ่งควรส่งเสริม แต่มันไม่ค่อยมี” (ปริชา จันทเพชร, สัมภาษณ์, 21 พฤศจิกายน 2552)

ประเด็นสุขภาพทางใจและอารมณ์ที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”

การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ปรากฏเรื่องราวที่สื่อสารสุขภาพทางจิตใจและอารมณ์ คือ ความต้องการในการแสดงออกถึงความรักภายในครอบครัว ซึ่งเด็กจะรู้สึกชอบจากที่ตัวละครเด็ก ๆ ออกไปตามหาแม่แล้วหลงทางไปจนทำให้พ่อแม่เป็นห่วง และรู้สึกซาบซึ้งกับเรื่องราวที่พ่อแม่ลูกได้มาเจอกันแล้วกอดกันด้วยความรักในช่วงสุดท้ายของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณแม่ดีเด่น ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างยังให้ข้อมูลอีกว่าเรื่องราวในละครนั้นมีความสนุกสนานที่แตกต่างจากเรื่องราวในชีวิตจริง เมื่อเปรียบเทียบกับเหตุการณ์ที่ตัวเองเคยหลงทางกับแม่ในศูนย์การค้า จึงทำให้รู้สึกว่าเด็กไม่ควรออกไปเผชิญกับเหตุการณ์ภายนอกด้วยตนเองเพราะนอกจากจะเป็นอันตรายแล้วยังทำให้พ่อแม่เป็นห่วงอีกด้วย

แง่คิดเกี่ยวกับการแสดงออกถึงความรักภายในครอบครัวที่กลุ่มตัวอย่างได้รับจากการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” คือ ครอบครัวสามารถแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความรักได้โดยไม่รู้สึกละอาย เช่น การแสดงความรักด้วยการหอมแก้มกัน และมีความสัมพันธ์ระหว่างแม่ลูกที่สนิทสนมกันจนเป็นเหมือนเพื่อน และความมีน้ำใจซึ่งกันและกันที่ปรากฏจากตัวละครเพื่อน ๆ ของเด็ก ซึ่งแง่คิดดังกล่าวไม่ใช่เพียงการสอนให้พ่อแม่ดูแลลูกในมิติทางกายเท่านั้น ดังคำกล่าวนี้

เราคงไม่ได้สอนอะไรเรา อาจจะเป็นแง่คิดหนึ่งที่ว่าบางทีเราลืมไปว่าเด็กต้องการความคิดแล้วเราก็ลืมให้แต่ของ ส่วนเราก็สามารถสอนเด็กได้ว่าเพื่อนมีน้ำใจทำแบบนี้แต่อย่าไปขโมยของคนอื่นไม่ใช่เพราะครูจับได้มันจะไม่ดี เราก็สอนได้เพราะมีจุดสอนตลอด...แล้วมีตอนที่เขาให้ของขวัญแม่เขาตอนท้ายที่ปกติเขาจะไม่ค่อยมาอ้ออกับแม่แล้วมาให้สร้อยหัวใจแม่อีกคงจะชอบนะ เขารักลูกเิ่งแล้วก็เงินที่จะให้ แต่เขาก็ทำเพราะเขาแนะนำ ทุกคนก็ไปหอมกันหมดก็ดูดีนะพอไม่เห็นต้องอายเลย รักแม่ครับ ถ้าเป็นสองเรื่องนี้ก็เรื่องความมีน้ำใจเรื่องการแสดงความรักทำให้ไม่น่าจะต้องอาย ไม่ต้องอายที่จะทำความดี อะไรอย่างนี้ (โสภิตา อภิธรวิทย์, สัมภาษณ์, 4 กุมภาพันธ์ 2553)

การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ในประเด็นสุขภาพทางจิตใจและอารมณ์ ยังมีความเกี่ยวข้องกับความคิดความวิตกกังวลของเด็กที่จะส่งผลให้เด็กไม่มีความสุขที่เหมาะสมตามวัย ครอบครัวกลุ่มตัวอย่างที่ได้ศึกษาให้ความเห็นตรงกันว่า พ่อแม่ไม่ควรกดดันลูกจนเกินไป เพราะนอกจากจะทำให้ลูกเกิดความเครียดแล้วยังส่งผลต่อสุขภาพด้านจิต

วิญญาณและสติปัญญาในการเรียนรู้จากสังคมภายนอกอีกด้วย ดังบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่าง เพศชายอายุ 11 ปี ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก ต่อไปนี้

แม่น้องมอท : ก็พี่เมย์ (พี่สาวน้องมอท) เขาจะบอกว่าทำไมพ่อกับแม่กดดันเขาจังเลย กดดันลูกจังเลย

พ่อน้องมอท: ไม่ให้อิสระในการคิด สังคมการเรียนเขามีอะไรบ้างไม่ปล่อยให้ลูกเปิดสังคมในการเรียนรู้ของตัวเอง

ผู้ศึกษา : แล้วเวลาที่เรารู้ได้มีการพูดคุยกับลูกหรือเปล่า

พ่อน้องมอท : ก็คุยครับ

แม่น้องมอท : ก็ถามเป็นยังไงอะไรอย่างนี้ ไม่เห็นเป็นไรเลยเกรดตกก็อ่านหนังสือ สอบใหม่ได้ใช้ใหม่ลูก (หันไปถามน้องมอท) (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง เพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน เกรดตก)

กลุ่มตัวอย่างยังให้ความเห็นว่าละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก มีความเหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ เนื่องจากเห็นว่าพ่อแม่เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการดูแลลูก สามารถสร้างการเรียนรู้การดำเนินชีวิตให้กับลูกได้ โดยเฉพาะการดูแลด้านจิตใจหรือการให้ความรักความอบอุ่น ซึ่งจะทำให้พ่อแม่มีแนวคิดในการปฏิบัติต่อลูกอย่างถูกต้อง โดยไม่ควรบังคับเส้นทางให้ลูกเดินตามเพียงอย่างเดียว เพราะถ้าอาจจะทำให้จิตใจของเด็กเกิดความเปราะบางได้ หากวันหนึ่งพบเจอกับประสบการณ์อันนอกเหนือจากที่พ่อแม่วางไว้ ดังนั้น จึงควรเปิดโอกาสให้เด็กได้เรียนรู้ความต้องการทางจิตใจของตนเองบ้างเพื่อให้สามารถเลือกเส้นทางเดินได้ด้วยตนเอง

ส่วนการเปรียบเทียบความเป็นตัวแทนของครอบครัวในสังคม กลุ่มเป้าหมายแสดงความคิดเห็นว่า การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก อาจจะเหมือนกับบางครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีกว่า มีระดับการศึกษาที่สูงกว่าจะเข้มงวดกับลูกมากเกินไปทำให้เด็กไม่มีความสุขกับครอบครัว และจะส่งผลต่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ซึ่งพ่อน้องมอทมีความเห็นตรงกันว่าเด็กไม่จำเป็นต้องเก่งแต่ขอให้อยู่ร่วมกันกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุขโดยเริ่มต้นจากการมีความสุขในครอบครัว ตามบทสนทนานี้

พ่อน้องมอท : คืออันดับแรกถ้าคนมันมีคุณธรรมในสังคม ไม่จำเป็นต้องรวยหรือจน อยู่ตรงไหนก็มีความสุข เพราะฉะนั้นเด็กที่มันมีความสุขกับครอบครัว อันดับแรกจะได้เปรียบ กับสังคมได้บุคลากรที่ดีจากครอบครัวนี้ไป ถึงจะเป็นส่วนเล็กส่วนน้อยแต่มันก็เป็นส่วนที่ดี

แม่น้องมอท : มันก็เหมือนที่ครูสรุปไว้บอกว่า คนเก่งไม่ได้อยู่ในสังคมได้เสมอไป ปัจจุบัน คนเก่งไม่ค่อยได้ทำงานแล้ว เขาจะเอาคนที่อยู่ในสังคมได้

อย่างมีความสุขใช่ไหม ถึงจะมีโอกาสอยู่กับเพื่อน ๆ อยู่กับชุมชนได้ดีขึ้น โอกาสเขาก็จะไปได้ดีแต่คนเก่งอาจจะมีธุรกิจอะไรของเขาที่เรื่องของเขาไปแต่อยู่ในสังคมยากกว่า (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน เกรตตก)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นพ่อแม่ยังเห็นว่าบางครอบครัวในสังคมไทยมีความแตกต่างระหว่างชนชั้น ชนชั้นสูง มักมีความคาดหวังต่อเด็กสูงเกินไป เพราะนำความคิดของผู้ใหญ่ไปครอบงำความคิดของเด็ก โดยไม่มองว่าสังคมของผู้ใหญ่กับเด็กมีความแตกต่างกันอันเป็นผลให้เด็กมีปัญหาสุขภาพทางจิตใจและอารมณ์จนนำไปสู่ผลกระทบในมิติด้านสังคมของเด็กได้ ดังคำกล่าวของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรตตก นี้

คือมันต้องแยกคนไทยอยู่ที่ชนชั้น ถ้าชนชั้นสูงเค้ามีความต้องการตรงนี้สูงเหมือนในละคร เค้าจะวางสเต็ป (Step) ให้ลูกเค้าว่าอย่างนี้ ๆ ๆ สังคมเลยอ่อนแอเพราะเจอคนประเภทนี้แต่คนในสังคมชั้นกลางอย่างเรามันจะได้ทั้งสองฝั่ง แต่ในคนชั้นล่างไม่สามารถมองมาขึ้นบนได้ไงมันกลายเป็นว่าสังคมไทยเป็นอย่างนี้...หนึ่งเค้ามีตัวเค้าเองมีมาตั้งแต่ต้นกระกูล ชั้นที่หนึ่ง เป็นอย่างนี้ ชั้นที่สอง ที่สามก็ต้องเป็นอย่างนี้ลูกตัวเค้าเป็นอย่างนี้ลูกเค้าต้องเป็นมากกว่านี้ แล้วลูกของลูกต้องเป็นมากกว่านี้ (ชัยพัฒน์ บุญนารอด, สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2553)

ประเด็นสุขภาพทางสังคมที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก”

การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” พบว่ามีการสื่อสารสุขภาพทางสังคมของเด็กและวัยรุ่น ให้เด็กรู้จักการแบ่งหน้าที่การทำงาน สามารถทำงานร่วมกันได้โดยไม่ต้องมีการแบ่งแยกระหว่างเพศชายและเพศหญิง กลุ่มตัวอย่างรับรู้ถึงความสามัคคีของกลุ่มเพื่อน พ่อแม่มีความคิดเห็นว่าละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ให้สาระและเป็นประโยชน์ที่นำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ และยังเห็นตัวอย่างวิธีการปลูกฝังแนวความคิดและนิสัยที่ดีให้กับลูก เพื่อให้เด็กรู้จักหน้าที่ของตนเอง โดยเฉพาะเด็กผู้ชายที่สามารถปลูกฝังความคิดเรื่องการเป็นผู้นำครอบครัวจากบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน ดังนี้

พ่อน้องเฟิร์ส : มีความรู้สึกยังไง สิ่งที่เราเห็น

น้องเฟิร์ส : ความสามัคคี

แม่น้องเฟิร์ส : สนุกก็สนุก และได้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน เช่น มีฉากหนึ่งที่คุณพ่อต้องทำงานบ้านแทนตอนที่คุณแม่ไม่สบาย มันเหมือนสะท้อน

ชีวิตทุกคน งานบ้านจริง ๆ แล้วทุกคนต้องช่วยกัน ไม่จำเป็นต้องเป็นหน้าที่ของผู้หญิง และในเรื่องที่เด็กทะเลาะกันต้องสามัคคี

ผู้ศึกษา : คือโดยรวมก็สนุก คุณพ่อคิดเหมือนกันหรือเปล่า

พ่อน้องเฟิร์ส : มุมมองส่วนตัว มันเป็นการสร้างพื้นฐานให้เด็ก เปรียบเทียบระหว่างผู้หญิงกับผู้ชาย พอโตขึ้นผู้ชายก็มีหน้าที่เป็นผู้นำครอบครัว คุณแม่พอเป็นครอบครัวก็เป็นแม่บ้าน เป็นการสะท้อนว่าถ้าตอนเด็กที่มีนิสัยเกร็งก็จะติดตัวไปเรื่อย ๆ การปลูกฝังก็เหมือนว่าควรปลูกฝังตั้งแต่เด็กให้ไปทิศทางไหน เราก็จะใส่ให้เด็ก (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน)

ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีแนวคิดเรื่องการทำงานร่วมกันโดยไม่ยึดติดกับคติเดิมที่ว่าผู้หญิงต้องทำงานเป็นแม่บ้านส่วนผู้ชายเน้นการทำงานนอกบ้าน ด้วยความคิดที่ว่า การแบ่งหน้าที่การทำงานและการทำกิจกรรมร่วมกันจะช่วยกระชับความสัมพันธ์กันภายในครอบครัว เด็กสามารถช่วยเหลือกิจกรรมบางอย่างภายในบ้านได้ เช่น การกวาดบ้าน ถูบ้าน ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ช่วยเสนอวิธีคิดในการเริ่มต้นให้ลูกรู้จักช่วยเหลือพ่อแม่ รู้จักความรับผิดชอบในหน้าที่ดังกล่าวจากแม่น้องเฟิร์สว่า “เมื่อก่อนให้เขารับผิดชอบดูบันไดทำไปพักหนึ่งแล้วก็ไม่ได้ทำ คุณแม่คุณพ่อก็เฉย พอดูละครก็เลยคิดจะใช้วิธีสะสมแต้ม เขาก็ทำได้ ทำให้สม่ำเสมอ ให้เขาคิดเองไม่รู้จะคิดได้หรือเปล่า” (สาวตรี แดงศรี, สัมภาษณ์, 22 ธันวาคม 2552)

นอกจากนี้ยังพบว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” มีความเหมาะสมทั้งกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็กและพ่อแม่ของเด็กด้วย เนื่องจากเรื่องราวในละครได้ชี้ให้เห็นว่าเด็กควรจะได้แนวคิดจากพฤติกรรมที่ปรากฏจากตัวละครในเรื่องที่ต้องสามัคคีช่วยเหลือกัน และพ่อแม่ก็จะเห็นแนวคิด การปฏิบัติตนในครอบครัว รวมทั้งช่วยให้เกิดการสื่อสารภายในครอบครัวอีกด้วย จากบทสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ที่ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน ดังนี้

แม่น้องเฟิร์ส : ในความคิดของแม่น่าจะด้านเดียวกัน คือ การช่วยเหลือกันในการทำงาน เพราะเด็กมุมมองคือทำงานบ้านช่วยเหลือกัน ทางด้านพ่อแม่เองเรื่องงานบ้าน ช่วงแรกมีการแยกกัน แต่พอคุณพ่อลงมาทำงานบ้านเอง จริง ๆ แล้วงานบ้านมันก็เหนื่อยเหมือนกัน

ผู้ศึกษา : คุณพ่อเห็นเหมือนกันไหมว่ามุมมองที่เด็กดู กับพ่อแม่ดูประโยชน์จะได้เหมือนกันหรือแตกต่างกันอย่างไร

พ่อน้องเฟิร์ส : เรื่องนี้น่าจะได้คล้าย ๆ กัน เวลาดูก็น่าจะดูพร้อม ๆ กัน มันเป็นการ
สื่อ เวลาดูคุยสื่อกัน (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/
ตอน ร่วมด้วยช่วยกัน)

ประเด็นสุขภาพทางสังคมอีกด้านหนึ่งที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก”
คือ การสอนให้วัยรุ่นรู้ว่าสังคมมีกฎ กติกาที่จะต้องปฏิบัติตาม การนำเสนอของละครโทรทัศน์
เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเพศชายอายุ 14 ปี นั้นพบว่า มีความเหมาะสมกับผู้
ที่เป็นพ่อแม่มากกว่าที่จะนำเสนอต่อเด็กวัยรุ่นกลุ่มเป้าหมาย เนื่องจากเด็กวัยรุ่นกลุ่มเป้าหมายไม่
ชอบดูละครเรื่องนี้เพราะการแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ของตัวละคร เช่น การหนีเรียน การไปเที่ยวจับ
ผู้หญิง รวมทั้งการฝ่าฝืนกฎระเบียบ มีความใกล้เคียงกับตัวเองเกินไป บทสนทนาของกลุ่มตัวอย่าง
ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน แหกกฎ ดังนี้

ผู้ศึกษา : ละครเรื่องนี้ดูได้ไหม อยากดูหรือไม่อยากดูลองแสดงความคิดเห็นหน่อย

น้องเคส: ดูได้

แม่: แต่ถ้าให้ดูเลยมันก็คงจะไม่ดู

น้องเคส: แต่ถ้าให้ดูเลยมันก็คงจะดูไม่ได้

แม่: พอมันใกล้เคียงกับเราเราก็ไม่อยากจะดูและอยากดูเป็นแนวอื่น

ผู้ศึกษา : เพราะอะไร

น้องเคส: ไม่อยากดูตัวเอง (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

กลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ให้ความเห็นว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ได้
นำเสนอพัฒนาการของเด็กวัยรุ่นได้ตรงความเป็นจริงตามวิธีการเลี้ยงลูกแบบสมัยใหม่ คือ การไม่
ใช้วิธีการบังคับให้เด็กอยู่ในกรอบการควบคุมของพ่อแม่จนเกินไป จะทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความอึด
อัดและยังมีการควบคุมมากเท่าไรก็จะทำให้เด็กวัยรุ่นต้องการที่ออกนอกการควบคุมมากเท่านั้น
ซึ่งพ่อแม่ยังคงเปิดโอกาสให้ลูกได้มีอิสระในการทำกิจกรรมนอกบ้านได้ แต่ยังคงไว้ซึ่งความสัมพันธ์
อันใกล้ชิดโดย การเดินทางไปส่งที่โรงเรียน และการทำกิจกรรมอื่นร่วมกันภายในครอบครัว เช่น
ลูกกับพ่อแม่มักจะชอบดูรายการกีฬาฟุตบอลเหมือนกัน แม้กับลูกจะพูดคุยกันเรื่องเครื่องสำอางบำรุงผิว

นอกจากการนำเสนอของละครจะมีความสนุกแล้ว ยังทำให้พ่อแม่รู้ว่าเด็กในวัยนี้
จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงในหลาย ๆ ด้าน จะเห็นรูปแบบพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นว่ามีการ
แสดงออกทางพฤติกรรมอย่างไรบ้าง ซึ่งจะทำให้พ่อแม่เตรียมพร้อมรับมือกับสถานการณ์ที่จะ
เกิดขึ้นจากความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้น ดังจะเห็นได้จากบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่าง ต่อไปนี้

พ่อน้องเคส: สนุกไหม สนุกดูแล้วเข้าใจไหมมันก็เข้าใจนะเพราะมันใกล้เคียงกับลูก
ผมใกล้เคียงเป็นบางส่วนนะ ลูกคนนี้ไม่เคยโดดเรียน

ผู้ศึกษา: ที่ว่าใกล้เคียงนี้ใกล้เคียงตรงไหนบ้างครับ

พ่อน้องเคส : มันทำให้ผมรู้ว่าสเตป (Step) การดำเนินชีวิตเขามันคงจะออกในรูปแบบนี้แน่ ๆ เลย เริ่มจะแต่งตัว จีบผู้หญิง คุยโทรศัพท์ โดดเรียนมันน่าจะไปทางนี้ไงถ้าดูจากสเตปหนึ่งมันน่าจะเป็นสเตปแบบนี้ละ แต่ไม่รู้ว่าคุณผมมันจะออก รีเปล่าก็ต้องกันไว้ก่อน

(สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

วิธีการป้องกันและการรับมือกับพฤติกรรมของลูกไม่ให้ออกนอกกรอบระเบียบของสังคม กลุ่มตัวอย่างให้ข้อมูลว่า บทบาทของแม่ก็จะทำได้เพียงการบอกกล่าว (บ่น) ให้ลูกฟังเท่านั้น ยังคงมี การลงโทษด้วยวิธีใช้มือทูปอยู่บ้างเล็กน้อย แต่ไม่ใช่วิธีการดีเพราะว่าลูกโตแล้ว ส่วนพ่อยังคงมีบทบาทมากในการควบคุมพฤติกรรมด้วยการยึดความตรงต่อเวลาเป็นเครื่องมือ กล่าวคือการออกไปทำกิจกรรมนอกบ้านต้องขออนุญาตพ่อก่อนและแม่จะให้สิทธิพ่อเป็นคนตัดสินใจด้วย โดยให้ลูกเป็นคนกำหนดเวลาว่าจะใช้เวลากิจกรรมนอกบ้านของตนเองอย่างไร กลับเวลาเท่าไร เมื่อถึงเวลาต้องรักษาเวลาให้ได้หรือยืดหยุ่นเวลากลับช้ากว่ากำหนดได้ไม่เกิน 30 นาที ซึ่งพ่อจะไม่ก้าวล่วงกิจกรรมปลีกย่อยของลูกด้วยความเชื่อว่าลูกจะไม่ทำกิจกรรมที่ผิดกฎหมาย ดังบทสนทนาต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : หมายความว่าก็คือสรุปทั้งหมด เวลาสำคัญที่สุด

พ่อน้องเคส : ใช่ ผมไม่ลงรายละเอียดเขาว่า อย่างที่ผมบอกว่าเขายังไม่ทำอะไรให้ผม ไม่ไว้ใจ

แม่น้องเคส : ตรวจสอบถามกันนะ เวลาเขาออกไปข้างนอก เพราะเราไม่ได้ไปด้วย แต่เราก็เหมือนเชื่อใจกัน

พ่อน้องเคส : ก็ผมบอกแล้วว่าผมยังให้เกียรติลูกอยู่ ก็อย่าทำให้ผมไม่ไว้ใจ มันมีคำนี้ขึ้นมาว่าอย่าทำให้พ่อไม่ไว้ใจ ไม่ว่าลูกจะทำอะไรก็ตาม ถ้าเริ่มไม่ไว้ใจเมื่อไหร่ คุณไม่มีสิทธิ์ทำอีกเลย คุณจะไม่ได้ไปไหนอีกเลย
(สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

นอกจากนี้ พ่อแม่น้องเคสยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่า ขอวิธีการนำเสนอในละครโทรทัศน์ที่พ่อแม่มีวิธีการตัดสินัยลูกที่เริ่มเกร และพยายามออกนอกกฎ กติกาของสังคมโดยไม่ใช้ความรุนแรงกับลูกว่ามีความเหมาะสม แต่ก็ไม่ควรอนุญาตให้ลูกกลับดึกบ่อยจนเกินไป เพราะจะเกิดปัญหาตามมาภายหลัง เพราะเชื่อว่าถ้าเด็กวัยรุ่นเริ่มเหลวไหลเรื่องเวลาและการกลับดึกจะทำให้กลับมาควบคุมได้ยาก ซึ่งแตกต่างจากการนำเสนอในว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน แหกกฎ ดังนี้

ผมว่าเขาปล่อยลูกจนเกินไป คุณห้ามลูกกลับดึกบ่อยจนเกินไป แล้วถึงตรงนั้นผมว่ามันจะดีก็กลับมาก่อนข้างยากกว่า 1, 2 มันน่าจะพอแค่ 2 ไม่ต้องมี 3 ถ้ามี 3 เมื่อไหร่ ผมว่า 4, 5 มันตามมา เพราะผมจะบอกลูกตลอด หนูพอจะหนูแค่ 1 หรือ 2 หนูจะทำผิดอะไรก็แล้วแต่ มีแค่ 1 กับ 2 จะไม่มี 3 คือถ้า 3 เมื่อไหร่ นั่นคือผมสุดแล้ว คุณโดนแน่ (ภูซังค์ บรรทัดเที่ยง, สัมภาษณ์, 20 ธันวาคม 2552)

ประเด็นสุขภาพทางจิตวิญญาณที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”

ประเด็นสุขภาพทางจิตวิญญาณนั้นเกี่ยวข้องกับการมีจิตใจที่ดั่งงาม และมีจุดมุ่งเน้นทางด้านปัญญาที่เด็กควรมีความฉลาดรู้เท่าทันสถานการณ์ความเป็นจริงที่เกิดขึ้นรอบ ๆ ตัว ในการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น จะเห็นได้ว่าสถานะทางการทำงานของหัวหน้าครอบครัวเปลี่ยนแปลงไป คือ คุณพ่อตกงาน แต่ลูกยังคงต้องการซื้อสินค้าที่มีราคาแพงโดยเรื่องราวของละครปรากฏเนื้อหาที่แฝงไปด้วยข้อคิดและคติการดำเนินชีวิตไว้หลายประการ ได้แก่ สอนให้เด็กเห็นปัญหาของผู้ใหญ่ คือ พ่อแม่ต้องทำงานเพื่อหาเงินมาใช้จ่ายภายในครอบครัว เพื่อให้เด็กได้รับรู้สถานการณ์ความเป็นไปของครอบครัวอันจะทำให้เด็กยอมรับการเปลี่ยนแปลงได้ และการแสดงพฤติกรรมของผู้นำครอบครัวเมื่อเกิดปัญหาแล้วจะต้องใช้สติปัญญาในการแก้ไขปัญหา รวมทั้งการให้ความสำคัญของครอบครัวเหนือสิ่งอื่นใด จึงมีความเหมาะสมต่อผู้ชมกลุ่มเป้าหมายที่เป็นทั้งเด็กและพ่อแม่ของเด็ก ดังจะเห็นได้บทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น ต่อไปนี้

พ่อน้องแสดมปี : สอนทั้งเด็กและผู้ใหญ่ ให้มองเด็กว่าปัญหาพ่อแม่ ควรจะให้กำลังใจอย่างไร พ่อพยายามที่จะหางานทำให้ใช้จ่ายในครอบครัว ในเรื่องมีพ่อแม่หลายคนที่ถูกยัดบ้าน ยัดรถ รุนแรง เด็กมองไปในภาพรวมเหมือนกันหมด ผมว่ามันรุนแรงไปสำหรับเด็กที่มองในภาพรวม แต่ครอบครัวเราไม่ถึงขนาดนั้นยังมีเงินเหลือเก็บอยู่บ้าง เป็นการต่อสู้ชีวิตที่ดีสมควรเอาเป็นแบบอย่าง

ผู้ศึกษา : คุณแม่คิดว่าละครเรื่องนี้สอนอะไร เด็ก ผู้ใหญ่อะไรมากกว่ากัน

แม่น้องแสดมปี : สอนเด็กให้รักพ่อแม่ เข้าใจพ่อแม่มาก ๆ ในแง่ผู้ใหญ่ คนที่เป็นผู้นำครอบครัวต้องมีสติ ไม่ไว้วางใจให้เห็นว่าเขาเครียด พอจะจากครอบครัวไปขาดความอบอุ่น หากขาดหัวหน้าครอบครัวมีปัญหา เขาเลือกครอบครัวมากกว่างาน เขารักครอบครัวมากกว่าที่จะหางานครอบครัวไป (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน คุณพ่อดีเด่น)

กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นว่า ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ให้แง่คิดในอีกมุมหนึ่งที่ครอบครัวอาจจะยังไม่ได้สัมผัส หรือยังไม่ประสบปัญหาที่ปรากฏในเรื่องรานั้น แต่ก็ทำให้พ่อแม่สามารถนำแง่คิดที่ได้จากละครมาอธิบายให้ลูกเข้าใจได้ โดยให้เปรียบเทียบจากชีวิตจริง

กับเรื่องราวที่ปรากฏในละคร เพื่อให้เด็กซึมซับความรู้สึกจากเรื่องราวว่าหากเวลาที่ครอบครัวมีปัญหาทางเศรษฐกิจ ฯลฯ มีความสำคัญต่อครอบครัวในการช่วยกันประหยัดและเป็นกำลังใจที่ดีต่อกัน

พ่อน้องแสดมปี : เป็นเหมือนละครชีวิตให้ต้องรู้ รู้จักประหยัด เวลาครอบครัวมีปัญหา ต้องอาศัยน้ำพักน้ำแรง อาศัยแรงกำลังใจจากลูก ครอบครัวเราเอง ที่จะต่อสู้กับอุปสรรคที่จะเกิดขึ้น

ผู้ศึกษา : คุณแม่คิดยังไง

แม่น้องแสดมปี : ให้เด็กรู้จักคิดว่าครอบครัวเป็นอย่างนี้ช่วยกันประหยัด ค่าใช้จ่ายของครอบครัว เด็กต้องการอยากได้สิ่งของตัวเอง แต่พอรู้ว่าพ่อแม่ทำมาหากินหรือว่าเดือดร้อนอะไรเขาจะคิดได้เองว่าเห็นใจพ่อแม่

ผู้ศึกษา : ก็เหมือนกับว่าส่งเสริมให้เขารู้จักคิดถึงพ่อแม่

แม่น้องแสดมปี : ให้เขานึกถึงพ่อแม่ว่าความดีพ่อแม่กว่าจะทำงานมาได้เขาจะต้องลำบากแค่ไหนกว่าจะได้เงินมา ถ้าไม่มีเงินตรงนี้เขาจะลำบาก

ผู้ศึกษา : แล้วน้องแสดมปี คุณแล้วคิดยังไงบ้าง

น้องแสดมปี : อะไรที่ควรประหยัดก็ประหยัด และควรรักพ่อแม่มาก ๆ

(สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน คุณพ่อดีเด่น)

นอกจากนี้ กลุ่มตัวอย่างยังเชื่อมโยงไปยังประเด็นสุขภาพทางจิตใจในการแสดงความรักความเอื้ออาทรต่อกันภายในครอบครัว ทำให้เด็กเห็นความพยายามของพ่อที่จะแสดงความรักต่อลูกด้วยวิธีการต่าง ๆ รวมทั้งความพยายามในการหางานเพื่อให้สถานะของครอบครัวกลับมาเป็นเหมือนเดิม จะช่วยให้เด็กเข้าใจพ่อแม่และเป็นกำลังใจในการต่อสู้กับอุปสรรคได้ จากบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น ดังนี้

พ่อน้องแสดมปี : ผมชอบตอนที่พ่อเขาทำกลองให้ พ่อพยายามประหยัดเงินเพราะรู้ว่าตัวเองตกงาน เพื่อจะประหยัดเงินไว้ใช้ในยามหน้า เขาคิดการณ์ไกลว่าเขาจะได้งานเมื่อไหร่ เงินที่มีจะหมดเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ก็พยายามประหยัดให้มากที่สุด ไม่ให้กระทบลูกมากมาย ผมว่าเป็นละครที่สอนชีวิตได้ดี

ผู้ศึกษา : คุณแม่ว่ามีตรงไหนบ้าง

แม่น้องแสดมปี : ชอบตอนที่แม่เอกเห็นพ่อโทรศัพท์หางานทำ ที่มองพ่อว่า พ่อเศร้าหางานที่ไหนก็ไม่ได้ เขาก็ซึ่งใจ นึกภาพที่พูดกับพ่อไม่ดี พอหลังจากนั้นคิดได้ รักพ่อ สงสารพ่อเขากลับไปที่ พ่อเขาทำกลองให้

เป็นความรู้สึกที่ยอมรับได้ว่าพ่อรักเขา เขาเห็นใจพ่อว่าพ่อพยายาม
หางาน สะท้อนให้ลูกคิดได้

ผู้ศึกษา : แล้วแสมปีคิดว่าตรงไหนที่ดี ชอบตรงไหน

น้องแสมปี : ตอนที่พ่อไปส่งรายงานให้ (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ
11 ปี/ตอน คุณพ่อดีเด่น)

ประเด็นสุขภาพทางจิตวิญญาณที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”
ตอน เกาหลีพีเวอร์ นั้นคือ การที่เด็กจะต้องเข้าใจสถานการณ์ทางสังคมภายนอกที่จะมีผลต่อการ
ดำเนินชีวิตของเด็ก ซึ่งเด็กจะต้องรู้ว่าหน้าที่หลักของตนเองคือการเป็นนักเรียน และต้องทำหน้าที่
ของตัวเองให้ดีที่สุด ส่วนพ่อแม่ยังคงมีบทบาทสำคัญในการดูแลลูกท่ามกลางความเปลี่ยนแปลง
ต่าง ๆ ของสังคม ต้องเข้าปรับตัวเข้าหาลูกบ้างเพื่อให้ทันกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไป และต้องค่อย ๆ
สอนลูกให้ยอมรับความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ ดังคำกล่าวของกลุ่มตัวอย่างที่ชมละครโทรทัศน์
เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลีพีเวอร์ ดังนี้

สิ่งแวดล้อมมันมีสิ่งเร้าใจเด็กเยอะ เพราะเราตามไม่ทัน เพราะเราคนละวัยกับเขา คือ
บางทีเขามาแล้วเราไม่รู้เรื่อง เขาก็จะบอกทำไมเขยอย่างนี้ เขาก็จะอธิบาย เราก็
จะอ้อ สอนแม่บ้างสิ อันนี้เขาก็จะบอก อย่างทำคอมพิวเตอร์ หนูทำเป็นคราวหลังทำ
ให้แม่บ้างสิ ทำยังไง สอนแม่บ้าง เขาก็จะบอกว่าทำไมแม่สอนยาก ทำไมไม่รู้เรื่อง เรา
ก็จะบอกเขาว่าแม่แก่แล้วคนละวัยกับลูก เป็นสมัยก่อนอะไรที่หนูทำไม่เป็นแม่ทำเป็น
นะ แต่อันนี้แม่ทำไม่เป็นหนูก็ต้องสอนแม่ (มณฑิรา ยุวนิชยากุล, สัมภาษณ์, 17
พฤศจิกายน 2552)

ความเหมาะสมในการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลี
พีเวอร์ กลุ่มตัวอย่างมีความเห็นว่า ทางออกที่จะทำให้เด็กเกิดปัญญาและเห็นความสำคัญของการ
ทำตามหน้าที่ที่ควรทำมากกว่าการทำตามความต้องการของตนเองตามกระแสของสังคม คือการ
เลี้ยงดูที่เหมาะสม พ่อแม่จะต้องหาเหตุผลมาคุยกับลูกให้ได้ โดยไม่ใช้วิธีการบังคับเพราะจะยิ่งทำให้
เด็กมีความรู้สึกต่อต้าน นั่นคือ ความสำคัญของครอบครัวมีผลต่อประเด็นสุขภาพทางจิตวิญญาณ
ของเด็กวัยรุ่น ดังคำกล่าวของกลุ่มตัวอย่างที่ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลี
พีเวอร์ ดังนี้

แม่น้องโนนัย : อย่างแม่เขาก็ดิ้นะที่บอกว่า โรงเรียนนี้ถ้าหนูไม่ไปสอบ แล้วโรงเรียน
ก็จะหาคนไม่ทัน ตอนแรกพอก็ตะล่อมแต่ลูกก็ไววายวายไม่ได้ผล พอ
พอบังคับก็โกรธ พอกับแม่ก็ต้องกลับมานั่งคุยกันอีกกว่าจะทำวิธีไหน
ถ้าเกิดไม่ได้หักมุมอย่างนั้นนะ ถ้ามันยาวกว่านี้เราจะตะล่อมลูกยังไง

ยกตัวอย่างยังงี้ เพราะการบังคับมันจะทำได้ไง แต่บังเอิญมันจะมีตัวละครน้องชายเข้ามาช่วยให้พี่เขาเริ่มคิดได้ จากที่ตอนแรกเขาก็ยึดติดที่ตอนแรกพ่อเขาบอกว่ายังงี้ก็ต้องไปสอบ

ผู้ศึกษา : น้องชายเป็นตัวสำคัญ

พ่อน้องโนนย์ : ในเรื่องนี้จะเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้พี่สาวเขาคิดได้ แต่ในชีวิตจริงมันไม่ใช่ มันต้องไม่พอ ไม่พอแน่ ๆ แต่ว่าก็คือ จะได้เรียนรู้ว่าจะทำยังงี้ให้เด็กคิดได้ ก็คือครอบครัวมีส่วนที่จะช่วย เราจะทำยังงี้ก็มีคิดอีกที (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 12 ปี/ตอน เกาหลีพีเวอร์)

การนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” มีความสนุกสนานติดตามและทำให้เกิดการสนทนาภายในครอบครัว

กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” เพราะมีความเป็นธรรมชาติของเด็กที่สอดคล้องกับสถานการณ์ที่ใกล้เคียงความเป็นจริง รวมทั้งมีการดำเนินเรื่องราวที่สนุกสนานติดตาม ถึงแม้ว่าตัวละครจะไม่ใช่ว่าจะมีชื่อเสียงโด่งดัง ตามบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอายุ 12 ปี ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกาหลีพีเวอร์ ต่อไปนี้

แม่น้องโนนย์ : ก็น่าสนุกนะ เรื่องนี้ คือเขาแสดงเป็นธรรมชาติ เหมือนกับเป็นครอบครัวจริง ๆ หัวเราะเฮฮาแล้วก็ไม่ต้องเอนักแสดงที่เด่น คือมันเป็นเรื่องของครอบครัว แล้วก็ดูเป็นธรรมชาติเรื่อย ๆ ดี เพราะจริง ๆ ถ้าหนังเกาหลีเขาก็ไม่ได้เอาดารา ถ้าสังเกตดาราเกาหลีนะ ดาราเกาหลีเขาจะเอาตัวร้าย พระรองขึ้นมาเป็นพระเอกเวียนวน เขาไม่ได้เอาพระเอกตลอดกาลเหมือนบ้านเรา

น้องโนนย์ : หนูชอบมาก สนุกดี เพื่อน ๆ หนูก็เป็นแบบนี้แหละ แล้วมีตอนอื่นอีกไหม อันนี้ต้องคืนพี่ไหม ไม่คืนนะ หนูจะเอาไว้ดูต่อ

พ่อน้องโนนย์ : มีรายการอย่างนี้บ้างก็ดีแทนที่จะดูละครน้ำเน่า เกมโชว์ไร้สาระที่ยายโนนย์ดูมีอย่างนี้บ้างดีแล้ว (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศหญิง อายุ 12 ปี/ตอน เกาหลีพีเวอร์)

เรื่องราวที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทำให้รู้สึกสนุกเพราะมีกิจกรรมที่เด็กชอบอยู่ด้วย สอดคล้องกับการดำเนินชีวิตจริงในบางแง่มุม เช่น กลุ่มเพื่อนเหมือนกันที่มีกิจกรรมคล้ายกัน ชอบเล่นกีฬาเหมือนกัน มีการแข่งขันแล้วได้รับชัยชนะ หรือแสดงให้เห็นความสำเร็จของเด็ก กลุ่มตัวอย่างยังรู้สึกสนุกเพราะตัวละครมีความคล้ายคลึงกับกลุ่มเพื่อนชีวิต

จริงในบางแง่มุม เช่น หน้าตาเหมือนกัน หรือชื่อเหมือนกัน รวมทั้งการดำเนินเรื่องที่สามารรถติดตามชมได้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป ดังบทสนทนาจากกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณแม่ดีเด่น ต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : น้องปลาวาฬ ดูแล้วรู้สึกยังไง

ปลาวาฬ: ก็สนุกดี

แม่น้องปลาวาฬ: ขำแบบเด็ก ๆ

ผู้ศึกษา : ส่วนใหญ่ก็คือดูด้วยกันแล้วก็หัวเราะในการแสดงของเขา ในเรื่องราวใช่ไหม

คุณแม่: ที่เรากำลังคือ หน้าเหมือนเพื่อน ชื่อเหมือนเพื่อน นึกแล้วว่ามันต้องเป็นอย่างนี้ อย่างไปหาแม่พาเพื่ออีกคนไปหาแม่ อะไรประมาณนั้น แล้วคุณน้าก็ไม่เจอแล้วแม่ก็มาโวยวายกันสุดท้ายก็ขอโทษแล้วแม่ก็อีกคนก็ไม่ยกโทษให้หรอก แบบเรารู้กันแล้วอะไรอย่างนี้ (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน คุณแม่ดีเด่น)

นอกจากความสนุกแล้ว ละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ยังทำให้การสนทนาเกิดขึ้นระหว่างการชม ครอบครัวมีโอกาสได้สนทนากันในหลายประเด็น เนื่องจากเรื่องราวในละครได้สะท้อนความเป็นจริงของครอบครัวในสังคมปัจจุบัน รวมทั้งให้แง่คิดและคติในการดำเนินชีวิตที่พ่อแม่สามารถนำมาพูดคุยกับลูกได้ อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารกันภายในครอบครัว เมื่อพ่อหรือแม่พบว่าเรื่องราวในละครสะท้อนพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ที่อาจเกิดขึ้นกับลูกได้ ก็จะพูดกำชับกับลูกให้เห็นแง่มุมของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมเหล่านั้น โดยเฉพาะเรื่องราวในละครที่เป็นลักษณะการสะท้อนพฤติกรรมที่รุนแรงหรือการกระทำของตัวละครที่มีช่วงอายุเดียวกัน ดังบทสนทนาต่อไปนี้

แม่น้องเคส: ก็เหมือนกับเวลาที่ดูหนังถ้าดูกับลูกก็จะพยายามถ้าเป็นสิ่งไม่ดีก็จะบอก คืออย่างเขาเขาจะรู้เลยอย่าเขาก็จะดูพวกยิง ๆ กันอะไรอย่างนี้ หรือว่าผู้ชายทำร้ายผู้หญิงมีฉากช่มชืดจะช่มชืดผู้หญิงแต่พยายามบอกสอนว่า มันไม่ดีนะลูกเดี๋ยวตำรวจจับ

ผู้ศึกษา : คือเราสอนเป็นปกติอยู่แล้ว

แม่น้องเคส: ใช่ เราเป็นปกติ ถ้าวัยใกล้เขาเราก็จะหันขวับมาบอกเลยก็คือ ธรรมชาติ พี่ อ้วน (น้องเคส) ดูได้นะ สิ่งที่ดี ๆ ก็เอาไปสิ่งไม่ดีก็อย่าไปทำนะลูกก็พยายามบอกแต่ก็ไม่รู้ว่าจะเชื่อเท่าไรแต่ก็พยายามพูดกรอกหูทุกวันแหละ (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

พ่อแม่จะมีบทบาทในการสอนลูกเพิ่มมากขึ้น โดยนำเรื่องราวที่ปรากฏในละครโทรทัศน์ มาเปรียบเทียบกับชีวิตตัวเองแล้วเพิ่มคติสอนใจ เพื่อให้ซึมซับไปในความคิดของลูก หรือให้ลูกได้มีโอกาสติดตาม ดังบทสนทนาของกลุ่มตัวอย่างเพศชายอายุ 11 ปี ที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน คุณพ่อดีเด่น ต่อไปนี้

พ่อน้องแสดมปี : ดูกับบอกว่าแสดมปีดูเด็กคนนี้เหมือนแสดมปีใหม่ ดูการคบเพื่อน จะสอนเขาเรื่องคบเพื่อน ถ้าคบเพื่อนไม่ดีโอกาสที่จะดียาก เพราะสภาพแวดล้อมสำคัญมาก ผมจะไม่ปล่อยเขาห่างมาก ผมเติบโตมาสถานะที่ค่อนข้างที่เกเร ผมไม่อยากเขาเดินรอยตามผม อยากให้เขา ผมลำบากขนาดนี้เพราะไม่อยากให้เขาลำบากเหมือนผม จะพยายามส่งเสีย เขาอยากได้อะไรจะให้ทุกอย่าง

ผู้ศึกษา : แล้วคุณแม่คิดอย่างไรบ้าง มีการพูดคุยกันไหม

แม่น้องแสดมปี : ก็ถามเขาว่าตัวละครเหมือนเขาไหม ระหว่างคนนี้กับคนนี้ เขาบอกเหมือนเขาแต่อาจจะคิด แต่พอได้ตรงนี้อาจจะคิดในมุมกลับไปต่อไปเขาคงไม่ร้องซื้อของเล่น เหมือนในละครเลย

พ่อน้องแสดมปี : ก็บอกเขาว่า หนึ่ง แสดมปีถ้าพ่อไม่มีเงินจะทำยังไง อยากได้อะไรต้องได้ หากวันหนึ่งพ่อตกงานอย่างในละครแสดมปีจะทำยังไง พยายามให้เขาคิด พยายามให้นึกเอาเอง หากวันหนึ่งเป็นอย่างนี้ จะทำยังไง (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน คุณพ่อดีเด่น)

ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก”

จากการศึกษาพบว่า ผู้ชมกลุ่มเป้าหมายเห็นความสำคัญของรายการโทรทัศน์ที่มีสาระ ทั้งภาครัฐ และสถานีโทรทัศน์ควรให้ความสำคัญโดยการสนับสนุนให้รายการประเภทนี้คงอยู่ไปนาน ๆ ทั้งนี้ มณฑิรา ยูวณิชยากุล กลุ่มตัวอย่างครอบครัวเพศหญิงอายุ 12 ปี ให้ความเห็น

จริง ๆ ละครเราในแต่ละช่องหรือในแต่ละอะไรที่คุณคิดมันน่าจะมีสาระพวกนี้แทรกบ้าง ถึงจะมีสปอนเซอร์น้อย จริง ๆ รัฐน่าจะมาช่วยละครพวกนี้ อย่างน้อยก็ให้มันมีตลอดไม่ใช่แบบหายไปเลย จริง ๆ รายการทางช่อง ทีวีไทยมีรายการดี ๆ ทั้งวัน แต่คนเปิดน้อย นี่รัฐสนับสนุนยังหายไปเลย (มณฑิรา ยูวณิชยากุล, สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2552)

ระยะเวลาในการนำเสนอ กลุ่มตัวอย่างเพศหญิงอายุ 12 ปี มีความเห็นว่ระยะเวลาในการนำเสนอยังไม่เหมาะสม ควรจะปรับเป็นช่วงเวลาประมาณ 19.00 น. ในวันธรรมดา และช่วงเช้าในวันเสาร์-อาทิตย์ ตามบทสนทนาต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : แล้วคิดว่าการนำเสนอของละครนี้น่าจะปรับปรุงอะไรบ้าง

พี่น้องปานแก้ว : เคยดูรู้สึกว่ามันไม่ใช่ช่วงเวลาที่เป็นตอนเย็น

ผู้ศึกษา : น่าจะเป็นช่วงไหนครับ

พี่น้องปานแก้ว : คือถ้ากินข้าวเสร็จ ก็ขึ้นนอนแล้ว ไม่ได้นั่งดูละครกันตรงนี้ ที่นี้จำกัดเวลาเรื่องการดู ละครหลังข่าวไม่ดู ข่าวก็ไม่ได้ดู เด็กจะดูแค่เรื่องเดียว คือเรื่อง บางรักซอย 9

ผู้ศึกษา : แล้วเสาร์อาทิตย์นี้ดูรีเปล่าครับ

พี่น้องปานแก้ว : เสาร์อาทิตย์ก็ดูพวกการ์ตูนทีวีตอนเช้า ๆ

แม่น้องปานแก้ว : เวลาที่เหมาะสมะ ก็น่าประมาณซักช่วงทุ่มหนึ่ง ถ้าเป็นวันธรรมดา แล้วถ้าเสาร์อาทิตย์ก็น่าจะเป็นตอนเช้า ๆ

(สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 12 ปี/ตอน ไม่มาตามนัด)

นอกจากนี้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครอบครัวเพศชายอายุ 14 ปี มีความต้องการให้นำเสนอสิ่งที่เป็นชีวิตจริงของเด็กวัยรุ่นเพิ่มเติม เพื่อจะให้เห็นภาพความจริงของชีวิตเด็กวัยรุ่นว่า จะมีพฤติกรรมแบบใดบ้าง เพื่อสอนให้พ่อแม่รู้ว่าพฤติกรรมจริงในสังคมจะเกิดอะไรขึ้นบ้างที่เด็กวัยรุ่นจะต้องเรียนรู้ ดังบทสนทนาทั้ง 2 บทต่อไปนี้

ผู้ศึกษา : คุณพ่อคิดว่าเป็นไงบ้างครับ

พี่น้องเคส : อยากให้เพิ่มในตอนที่ว่าเขาใช้ชีวิตจริง ๆ โดดเรียนไปแล้วไปที่ไหนสถานที่จริง ๆ ไปสยามจริง ๆ ไปอยู่บ้านเพื่อนจริง ๆ ภาพมันจะชัดใจว่าเขาอยู่สยามแล้วจริง ๆ เขาเป็นแบบนี้ เวลาเขาอยู่บ้านเพื่อนเขาเป็นอย่างนี้ มันต้องชี้ให้ละครนำเสนอออกมาในรูปแบบนี้จริง ๆ...ในละครเรื่องนี้มันยังการไม่ดีภาพจริง ๆ ออกมา ถ้าอยู่ตรงจุดนั้น มันจะเป็นยังไง จะทำยังไง พฤติกรรมเด็กมันจะ ตอนนี้นั้นไม่รู้ เพราะตอนนี้แนวมันออกอย่างนี้เฉย ๆ แต่พฤติกรรมการแสดงการกระทำจริง ๆ ที่อยู่ ณ สถานที่จริง ๆ มันยังไม่มี

(สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน แหกกฎ)

ผู้ศึกษา : สมมุติว่าสื่อที่จะนำเสนอสำหรับเด็กในวัยนี้ คิดว่าน่าจะนำเสนออะไรบ้าง

แม่น้องไอซ์: น่าจะเป็นถ้าวัยอย่างนี้เลยนะหนังเรื่อง “กว่าจะรู้เตียงสา” มันชัดเจนทุกอย่างเลยนะ พอออกจากบ้านปุ๊บอะไรอะไรอย่างนี้เลยนะ เพราะดูแล้วได้ครบหมดชีวิตจนจบไปเลย

น้องไอซ์: หมายถึงว่าให้เรียนรู้วิถีชีวิตตั้งแต่เริ่มต้นอะไรอย่างนี้

แม่น้องไอซ์: ใช่ ตั้งแต่มันเริ่มออกจากบ้านไปก็คิดว่า วัยรุ่นเขาคิดว่าเขารักกันแล้วเขาอยู่ด้วยกันแล้วเขามีความสุขโลกของเขามีแค่นี้ไง แต่เขาไม่รู้อะไรชีวิตจริง ๆ มันลำบากลำบากสารพัดเขาไม่รู้หรอก ในช่วงอย่างนี้เดี๋ยวสักพักหนึ่ง อันนี้คือแค่เรื่องทางเพศที่อยากรู้แต่เดี๋ยวจะเป็นช่วงที่ว่ามีฟังก์ชันอะไรอย่างนี้ ใช่ไหม พอมีฟังก์ชันเราจะต้องสอนเขาต่อ (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 14 ปี/ตอน เลิฟซีน)

ส่วนกลุ่มตัวอย่างเพศชายอายุ 11 ปี ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าละครที่น่าเสนอมีความสนุกอยู่แล้ว ไม่มีอะไรที่ต้องปรับปรุง ยกเว้นกลุ่มตัวอย่างที่ได้ชมละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอน เกรดตก มีความเห็นว่าละครควรนำเสนอให้เห็นว่าพ่อแม่เปิดโอกาสให้ลูกได้แสดงความคิดเห็นบ้าง เพื่อช่วยกันคิดแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นร่วมกัน ตามบทสนทนาต่อไปนี้

แม่น้องมอท: ก็น่าจะรับฟังความคิดของเด็กด้วย ถ้าเขามีปัญหาก็ควรมานั่งคิดร่วมกัน ว่าควรทำแบบไหนลูกถึงจะเรียนดี ต้องให้เขาเสนอเองแล้วเขาจะทำได้ดี ถ้าเราเป็นฝ่ายเสนอให้เขาเขาจะได้ไม่ดี

ผู้ศึกษา : ให้เด็กมานั่งคุยกัน

แม่น้องมอท: ใช่ มานั่งคุยกัน คือเปิดใจคุยกันเลยแล้วให้เขายอมรับ เขาเคยยอมรับอยู่แล้วละเกรดตกอะไรอย่างนี้ แล้วเราก็คงมีวิธีแก้ยังไง ทำยังไงถึงจะเกรดดีขึ้น และพอกับแม่ควรช่วยอย่างไรดี พอกับแม่จะช่วยหนูยังไง

ผู้ศึกษา : แล้วน้องมอทคิดว่าละครที่เราดูรู้สึกอย่างไรบ้าง สอนอะไรเราบ้างหรือเปล่า

แม่น้องมอท: ถ้าแม่เป็นอย่างละครในนั้น น้องมอทให้แม่ทำยังไง

น้องมอท : ดิวให้ (สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างเพศชาย อายุ 11 ปี/ตอน เกรดตก)

จากการศึกษาความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครองที่มีต่อการนำเสนอของละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว่าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทยนั้น พบว่า เด็กส่วนใหญ่รู้สึกสนุกกับเรื่องราว และได้รับสาระที่สอดแทรกมากับเนื้อหาที่น่าเสนอ เพราะเรื่องราวในละครใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอยู่บ้าง ทั้งกิจกรรมและบุคลิกของตัวละครแวดล้อมทำให้นึกถึงเพื่อนที่มีตัวตนจริง

ๆ ส่วนวัยรุ่นนั้นมีความแตกต่างเพราะไม่อยากจะดูรายการเพราะเหตุผล 2 ประการ คือ มีความรู้ในด้านพัฒนาการทางเพศอยู่แล้วในประเด็นสุขภาพทางกาย และไม่อยากจะเห็นพฤติกรรมที่ตรงความเป็นจริงในประเด็นสุขภาพทางสังคม

ในด้านความคิดเห็นของผู้ปกครอง พบว่า พ่อแม่ส่วนใหญ่เห็นว่าเป็นละครที่มีประโยชน์ ให้คติในการดำเนินชีวิต ทำให้หันกลับมามองลูกในประเด็นที่พ่อแม่ละเลยหรือยังไม่ได้ให้ความสำคัญ ละครได้นำเสนอวิธีการเลี้ยงดู ทักษะการพูดคุยกับลูก และกิจกรรมในครอบครัว อันเป็นแนวทางในการดูแลสุขภาพของเด็กและวัยรุ่นในประเด็นต่าง ๆ ได้ รวมทั้งมีความคิดเห็นว่าเป็นว่าพ่อแม่ควรจะมีการพูดคุยกับลูกในปัญหาต่าง ๆ ได้ ก่อนที่จะเกิดปัญหาจริง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาร่วมกัน

จากความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่นและผู้ปกครองดังกล่าว ทำให้ทราบว่าการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ส่วนใหญ่มีความเหมาะสมต่อครอบครัว ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายของเด็กและวัยรุ่นเป็นพื้นฐานนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ รวมทั้งผลกระทบจากสถานการณ์ภายนอกไม่ว่าจะเป็นการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรมแล้ว แต่ครอบครัวยังเป็นปัจจัยสำคัญในการดูแลเด็กและวัยรุ่นตั้งแต่การเลี้ยงดู การตั้งกฎ กติกาของครอบครัว การส่งเสริมด้านการศึกษา ทักษะการสื่อสารภายในครอบครัว ที่สำคัญคือความรักและการให้เวลากับครอบครัว

ด้วยความเป็นละครที่มีสาระเหมาะสมสำหรับการชมในครอบครัวมีผลให้ผู้ปกครองส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าการรัฐควรให้การสนับสนุนรายการอย่างต่อเนื่อง นำเสนอในช่วงเวลาที่มีคนดูจำนวนมาก อีกทั้งยังเสนอแนะให้นำเสนอเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยรุ่น โดยมีเนื้อหาเรื่องราวการแสดงผลพฤติกรรมที่เป็นจริงมากขึ้น เพื่อให้ผู้ปกครองได้ตระหนักถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้น และนำเสนอในแง่มุมที่วัยรุ่นจะเติบโตต่อไป การศึกษาความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครองที่มีต่อการนำเสนอละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย สามารถพิจารณาได้จากตารางที่ 4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.2

ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครองที่ต่อละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

ประเด็นสุขภาพที่ปรากฏในละครโทรทัศน์		ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง					
		กลุ่มตัวอย่างเด็กและวัยรุ่น	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครองของเด็กและวัยรุ่น	ปัจจัยกำหนดสุขภาพ	ความเหมาะสมต่อกลุ่มเป้าหมาย	บทบาทพ่อแม่ในการดูแลลูก	ข้อเสนอแนะในการปรับปรุง
สุขภาพทางกาย	วัยรุ่นชาย อายุ 14 ปี ตอน “เลิฟซีน”	1. ไม่อยากดูเพราะมีความรู้อยู่แล้วจากหนังสือน่าจะเหมาะสมกับเด็กอายุ 11-12 ปี	1. พ่อแม่ควรจะพูดคุยกับลูกก่อนที่จะเกิดปัญหา	1. การเปลี่ยนแปลงทางกาย	เหมาะสมกับผู้ปกครองของวัยรุ่น	เปิดโอกาสให้ลูกมีอิสระในการแสวงหาความรู้ทางเพศ โดยพ่อแม่ให้คำปรึกษาเอง	ควรนำเสนอวิถีชีวิตวัยรุ่นกับความรัก ซึ่งมากกว่าการนำเสนอความรู้เรื่องเพศ
	การเปลี่ยนแปลงฮอร์โมนเพศ สนใจเพศตรงข้าม ทำให้สนใจแสวงหาความรู้ทางเพศ	2. ตัวละครหลักมีความไร้เดียงสาเกินไป	2. เทคโนโลยีทำให้วัยรุ่นเข้าถึงสื่อลามกได้ง่าย 3. เป็นชีวิตจริงของวัยรุ่น พ่อต้องพูดคุยกับลูกบ้างสอนให้รู้จักควบคุมอารมณ์ 4. การดูสื่อลามกพร้อมลูกแล้วสอนผิดไปจากวัฒนธรรมไทย	2. การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี - บทบาทพ่อ			

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็นสุขภาพที่ปรากฏใน ละครโทรทัศน์		ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง					
		กลุ่มตัวอย่างเด็ก และวัยรุ่น	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง ของเด็กและวัยรุ่น	ปัจจัยกำหนด สุขภาพ	ความเหมาะสมต่อ กลุ่มเป้าหมาย	บทบาทพ่อแม่ ในการดูแลลูก	ข้อเสนอแนะใน การปรับปรุง
สุขภาพทางกาย	เด็กหญิง อายุ 12 ปี ตอน “ไม่มาตามนัด” พัฒนาการทางสรีระ ร่างกาย และมี ประจำ เดือน	1. เหมือนแม่ที่สอนลูก 2. รู้สึกสนุกสนานแต่ให้ สาระ 3. ดูแล้วก็ยังรู้สึกกังวล เพราะยังไม่มี ประจำเดือน	1. เป็นตัวแทนพ่อแม่ที่ให้ ความรู้กับลูกได้ 2. ระดับการศึกษา ต่างกันทำให้ผู้ชมอาจ ได้รับสาระไม่เท่ากัน 3. ภาครัฐควรสนับสนุน ต่อเนื่อง	1. การเลี้ยงดูของ ครอบครัว 2. ระดับการศึกษา ของคนใน ครอบครัว	1. เหมาะสมสำหรับ พ่อแม่ให้สอนลูก 2. เหมาะสมกับเด็ก ควรได้รับความรู้ และเปิดรับสื่อที่ ดี	มีลักษณะควบคุม การเปิดรับสื่อ กำหนดกิจกรรมใน ชีวิตประจำวัน	1. ควรนำเสนอใน ช่วงเวลา 19.00 น. ในวันจันทร์-ศุกร์ และ ช่วงเช้าวันเสาร์- อาทิตย์ 2. ภาครัฐควรให้การ สนับสนุนอย่าง ต่อเนื่อง
สุขภาพทางใจ	เด็กชาย อายุ 11 ปี ตอน “คุณแม่ดีเด่น” เด็กต้องการความรัก จากพ่อแม่	- ซาบซึ้งกับเรื่องราวที่ แม่ลูกได้เจอกัน กอด กันด้วยความรัก - ไม่ควรเผชิญโลก ภายนอกเพียงลำพัง เพราะอันตรายและ พ่อแม่เป็นห่วง - รู้สึกสนุกกับเรื่องราว และตัวละครเด็ก ๆ	1. การแสดงความรักใน ครอบครัวโดยไม่ต้อง เขินอาย 2. ให้แง่คิด นึกถึงความ ต้องการของเด็กบ้าง	การแสดงความรัก ภายในครอบครัว	เหมาะสมกับ ครอบครัว ให้แง่คิด ทั้งลูกและพ่อแม่	ให้ความสนิทสนม กับลูกเหมือนเป็น เพื่อน/ใช้กีฬาสร้าง ความสัมพันธ์	-

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็นสุขภาพที่ปรากฏใน ละครโทรทัศน์		ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง					
		กลุ่มตัวอย่างเด็ก และวัยรุ่น	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง ของเด็กและวัยรุ่น	ปัจจัยกำหนด สุขภาพ	ความเหมาะสมต่อ กลุ่มเป้าหมาย	บทบาทพ่อแม่ ในการดูแลลูก	ข้อเสนอแนะใน การปรับปรุง
สุขภาพหัวใจ	เด็กชาย อายุ 11 ปี ตอน “เกรตตก” มีความสุขตาม ประสาวัยเด็ก ไม่ เครียดเกินไป	1. พ่อแม่กดดันลูก 2. ครอบครัวตัวเอง ดีกว่าเพราะให้อิสระ กับลูก และพร้อม ช่วยเหลือลูก	1. พ่อแม่ไม่ควรกดดันลูก เพราะทำให้ลูกเครียด และปิดกั้นการเรียนรู้ ทางสังคม 2. ให้โอกาสลูกเลือกทาง เดินตามใจตัวเองบ้าง 3. ไม่จำเป็นต้องเรียนเก่ง ขอให้อยู่ในสังคมได้ อย่างปกติสุข	1. การเลี้ยงดูของ ครอบครัว 2. ลักษณะทาง สังคมที่มีความ แตกต่างทาง สถานะ และ ความคาดหวัง ทางสังคม	เหมาะสมกับพ่อแม่ ในการดูแลลูก	ครอบครัวสนิทสนม กันมาก ทำ กิจกรรมร่วมกัน ทุกคนในครอบครัว มีโอกาสตัดสินใจ ร่วมกัน	ควรนำเสนอให้ ครอบครัวเปิดโอกาสให้ ลูกแสดงความคิดเห็น บ้างหรือนำปัญหามาคิด ร่วมกัน
สุขภาพทางสังคม	วัยรุ่นชาย อายุ 14 ปี ตอน “แหกกฎ” ความรู้สึกทำทลาย กฎระเบียบสังคม ของวัยรุ่น	ไม่อยากดูเพราะไม่อยาก ดูตัวเอง	1. นำเสนอพัฒนาการ ของวัยรุ่นได้ใกล้เคียง กับความเป็นจริง 2. การเลี้ยงดูแบบสมัย ใหม่ มีกรอบให้กว้าง ๆ 3. ชอบที่พ่อแม่มีวิธีดัด นิสัยลูกที่เกร แต่ไม่ ควรอนุญาตให้กลับ บ้านดึกบ่อยเกินไป	1. การเลี้ยงดูของ ครอบครัว 2. กิจกรรมที่ทำ ร่วมกันกับพ่อแม่ 3. กฎครอบครัว เช่น รับผิดชอบ เรื่องเวลา ทำผิด ได้ไม่เกิน 2 ครั้ง	เหมาะสมกับพ่อแม่ มากกว่า เพราะจะได้ เข้าใจพฤติกรรม วัยรุ่นและรับมือกับ ปัญหาได้	1. ยึดความตรงต่อ เวลาเป็น เครื่องมือ ควบคุม 2. มีกิจกรรม ร่วมกับพ่อแม่	ควรถ่ายทอดเรื่องราว พฤติกรรมที่เป็นจริงของ วัยรุ่น ณ สถานที่นั้น ๆ

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็นสุขภาพที่ปรากฏใน ละครโทรทัศน์		ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง					
		กลุ่มตัวอย่างเด็ก และวัยรุ่น	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง ของเด็กและวัยรุ่น	ปัจจัยกำหนด สุขภาพ	ความเหมาะสมต่อ กลุ่มเป้าหมาย	บทบาทพ่อแม่ ในการดูแลลูก	ข้อเสนอแนะใน การปรับปรุง
	เด็กชาย อายุ 11 ปี ตอน “ร่วมด้วย ช่วยกัน” เข้าใจบทบาทหน้าที่ ช่วยกันทำงานโดยไม่ แบ่งเพศชาย-หญิง	1. ได้รับความสามัคคี ของกลุ่มเพื่อน 2. ชอบตอนเล่น ฟุตบอลเพราะ เหมือนที่ตัวเองชอบ เล่นฟุตบอล	1. ปลุกฝังแนวคิดและ นิสัยที่ดี เป็นผู้นำ ครอบครัว 2. เห็นความสำคัญของ การทำกิจกรรม ร่วมกันในครอบครัว ทำให้สนิทกัน ในครอบครัว	1. กิจกรรมใน ครอบครัว 2. ทักษะการสื่อสาร ของครอบครัว	1. เหมาะสมทั้ง ครอบครัว เด็กจะ ได้แนวคิดเรื่อง ความสามัคคี 2. พ่อแม่เห็นแนว ทางการปฏิบัติ ตนภายใน ครอบครัว	ให้อิสระกับลูก คาดหวังให้ ลูก รู้จักรับผิดชอบต่อ หน้าที่ และ ช่วยงานในบ้านได้	-
สุขภาพจิตและ สุขภาพ	เด็กชายอายุ 11 ปี ตอน “คุณพ่อดีเด่น” เด็กควรเข้าใจและ ยอมรับสภาพปัญหา ภายในครอบครัว	1. ควรประหยัดและรัก พ่อแม่มาก ๆ 2. ชอบตอนที่พ่อส่ง รายงานให้	1. เป็นละครที่สอนชีวิต ได้ดี พยายามทำงาน เพื่อลูก 2. ชอบตอนที่ลูกเห็นใจ พ่อ เห็นความ พยายามของพ่อ	1. การให้เวลากับ ครอบครัว 2. ความรักและ กำลังใจใน ครอบครัว	1. เหมาะสมให้เด็ก รับรู้ปัญหาของ ผู้ใหญ่ 2. เหมาะสมกับ ผู้ใหญ่ ที่เห็นการ แก้ปัญหาของ ครอบครัว	พ่อแม่ให้ ความสำคัญกับ ครอบครัว	-

ตารางที่ 4.2 (ต่อ)

ประเด็นสุขภาพที่ปรากฏใน ละครโทรทัศน์		ความคิดเห็นของเด็ก วัยรุ่น และผู้ปกครอง					
		กลุ่มตัวอย่างเด็ก และวัยรุ่น	กลุ่มตัวอย่างผู้ปกครอง ของเด็กและวัยรุ่น	ปัจจัยกำหนด สุขภาพ	ความเหมาะสมต่อ กลุ่มเป้าหมาย	บทบาทพ่อแม่ ในการดูแลลูก	ข้อเสนอแนะใน การปรับปรุง
	เด็กหญิง อายุ 12 ปี ตอน “เกาหลีพีเวอร์” เด็กและวัยรุ่นไม่ควร หลงกระแส วัฒนธรรมจนลืม บทบาทหน้าที่ ของ ตน	1. ชอบดู เพราะรู้สึก สนุก ตรงกับ สถานการณ์จริง ๆ ดาราเกาหลีมี ชื่อเสียง	1. เห็นวิธีสอนลูก ต้อง อธิบายด้วยเหตุผลที่ เหมาะสม การบังคับ ทำให้เด็กต่อต้าน 2. ชีวิตจริงอาจทำไม่ได้ อย่างละคร	การเลี้ยงดูที่ เหมาะสม ใช้เหตุผล ในการพูดคุย	เหมาะสมกับเด็ก เพราะดูแล้วสนุก	พ่อแม่ลูกควร ปรับตัวเข้าหากัน ยอมรับฟังกัน แลกเปลี่ยนความรู้ ยอมรับความ แตกต่าง	ภาครัฐควรให้การ สนับสนุนอย่างต่อเนื่อง

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นของแพทย์ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตวิทยาเด็ก และวัยรุ่นที่มีต่อประเด็นสุขภาพที่ปรากฏละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ทางสถานีโทรทัศน์ทีวีไทย

นายแพทย์สุรียเดว ทรีปาตี หัวหน้าหน่วยกุมารเวชศาสตร์สังคมและวัยรุ่น สถาบันสุขภาพเด็กแห่งชาติมหาราชินี และผู้จัดการแผนงานสุขภาพของเด็กและเยาวชน สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ (สสส.) เห็นว่ารายการละครโทรทัศน์ เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” คือการทำงานของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ หรือ สสส. ซึ่งเป็นการวางแผนการสื่อสารของแผนงานสุขภาพของเด็กและเยาวชนที่ทำให้เกิดสื่อเพื่อสื่อสารสุขภาพไปยังเด็กและเยาวชนในรูปแบบต่าง ๆ โดยพยายามสื่อสารให้ครอบคลุมทุกมิติ เป็นการขับเคลื่อนสังคมเพื่อไปสู่การพัฒนาเด็กและเยาวชนโดยอาศัยความร่วมมือจากสื่อมวลชน เพื่อสร้างรากฐานของของเด็กและเยาวชนให้เข้มแข็ง ดังคำกล่าวต่อไปนี้

ส่วนมากเราก็อาศัยบอดีของทางสสส. นะ คือสสส. เขาจะมีฝ่ายพีอาร์ของเขาอยู่ แล้วก็มีฝ่ายที่ทำงานเชิงสื่ออยู่สองสามสำนักด้วยเข้าไป เช่น สำนัก 5 เขาก็จะดูแลเรื่องสื่อสุขภาพของเด็กและเยาวชนทั้งแผนเลย อันนี้ก็เป็นภารกิจงานกันก็คือว่า งานวิชาการที่มันเกิดขึ้นภายใต้แผนซึ่งเราอยู่ในสำนัก 4 เราก็ไปเผยแพร่ให้เขาได้รับรู้เพื่อว่ามันจะสามารถแตกถูกออกมาเป็นละคร หรืออาจจะออกมาเป็นในรูปแบบของมิวสิกเพลง หรืออาจจะออกมาในรูปแบบของแมกกาซีน หรืออาจจะออกมาเป็นรายการทีวีอะไรก็ได้ อย่างที่เราได้รับประสบความสำเร็จที่เรารวมตัวกันขึ้นมาเขาเรียกว่า “ภาคีสื่อต้นทุนชีวิตเด็ก”... ก็คือจะสร้างสรรค์สื่อที่ดี ๆ ขึ้นมา โดยพยายามให้เกิดการพัฒนาเด็กครบถ้วน กระบวนการทั้งจิตใจ สังคมอารมณ์ สติปัญญาไปด้วย 3-4 ที่ปรากฏในปีที่แล้วเนี่ย ก็เลยเป็นผลพวงอันเกิดมาจากภาคีสื่อต้นทุนชีวิตเด็ก เช่น ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก พลเมืองเด็ก ขบวนการไร้พุง ล้วนแล้วแต่เป็นผลผลิตที่มาจากกรคุยในเรื่องของสุขภาพทางกาย สังคม จิตใจอารมณ์ แล้วก็รวมทั้งจิตวิญญาณ (สุรียเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

ดังนั้น เมื่อได้ศึกษาเรื่องราวในละคร เรื่อง “ว้าวุ่น-รุ่นเล็ก” ตอนตัวอย่างทั้ง 8 ตอน ผู้ศึกษาจึงใช้วิธีการวิเคราะห์ประเด็นที่ได้จากการศึกษาเรื่องราวในละครโทรทัศน์ เพื่อให้แพทย์สุรียเดว ทรีปาตี ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญจิตวิทยาเด็กและวัยรุ่น ได้แสดงความคิดเห็นถึงประเด็นต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น โดยเปรียบเทียบกับสถานการณ์ปัญหาของเด็กและวัยรุ่นในยุคปัจจุบัน เพื่อให้ได้ข้อมูลถึงความเหมาะสมในการนำเสนอ ที่ผู้ชมซึ่งเป็นเด็ก วัยรุ่น และครอบครัวควรจะได้รับ และแนวทาง

การปรับปรุงใน การนำเสนอสื่อที่สามารถสื่อสารสุขภาพเพื่อเด็ก วัยรุ่น และครอบครัว โดยสามารถแยกเป็นประเด็นได้ดังต่อไปนี้

3.1 ความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อเด็กและวัยรุ่น

ในประเด็นความสำคัญครอบครัวที่มีต่อเด็กและวัยรุ่น นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ให้ข้อมูลว่า ครอบครัวยังคงมีความเกี่ยวข้องและมีบทบาทที่สำคัญต่อเด็กและวัยรุ่นจนกระทั่งถึงวัยที่เป็นผู้ใหญ่หรือประกอบอาชีพแล้ว แต่พ่อแม่จะต้องเข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับเด็กและวัยรุ่น นั่นคือ การเปลี่ยนผ่านระหว่างวัยเด็กไปสู่วัยรุ่น จากวัยเด็กที่พ่อแม่บทบาทเป็นผู้สั่งการได้เปลี่ยนไปสู่วัยรุ่นที่มีความเจริญทางด้านสติปัญญา ต้องการข้อมูลที่เป็นเหตุเป็นผล จึงทำให้พ่อแม่ต้องเปลี่ยนบทบาทเป็นผู้ที่ยอมรับฟังมากขึ้น ดังคำกล่าวต่อไปนี้

ตราบใดที่ลูกยังไม่ได้มีอาชีพถึงขนาดกลายเป็นผู้ใหญ่แล้ว ยังไง ๆ ครอบครัวก็ต้องเข้ามาเกี่ยวข้องแน่นอน เพียงแต่ว่าทักษะและเทคนิคในการเกี่ยวข้องมันแตกต่างกัน ถ้าสมมติว่าเป็นปฐมวัยและวัยรุ่นนี่ ผู้ใหญ่โดยทักษะของเขาเองก็จะเป็นผู้พูดและสั่งการให้ทำอะไรมากกว่า แต่ถ้าเกิดว่าพอเข้าสู่วัยรุ่นแล้ว ค่อนข้างอาจจะต้องเน้นบทบาทของการเป็นผู้ฟังและฟังเขามากขึ้น คือวัยรุ่นนี้เขาจะมีประเด็นของเขาก็คือว่า เขาเริ่มมีความคิดและมีเหตุผลของเขาเองแล้ว การจะทำให้การพูดลงเอยกันได้โดยไม่โกรธเคืองกันหรือว่าไม่ได้กลายเป็นโต้เถียงกัน ก็คือการรับฟังซึ่งและกัน ซึ่งถ้าเกิดว่าครอบครัวเข้ามาแล้วเข้าใจแนวคิด (Concept) ตรงนี้ เข้ามาด้วยการเป็นผู้ฟังด้วยไม่ใช่เป็นผู้พูดอย่างเดียวหรือผู้สั่งการอย่างเดียว ส่วนใหญ่ก็คุยกันรู้เรื่อง...ต้องบอกเลยว่าพ่อแม่ผู้ปกครองนี้มีความหมายมาก ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองพร้อมที่จะเปิดในการให้ข้อมูล ชักถามได้ คุยกันได้ รับรองเลยว่าเขาจะมาถามพ่อแม่แน่นอน ไม่หนีไปไหนหรอก (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

นอกจากนี้ นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ยังให้ข้อมูลเพิ่มเติมว่าพ่อแม่ควรจะเปลี่ยนวิธีคิด และมุมมองต่อวัยรุ่นให้กล้าแสดงความคิดเห็นเพื่อให้สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข ดังคำกล่าวต่อไปนี้

พ่อแม่จะต้องอดทน แล้วก็รวมไปจนถึงการเปลี่ยนมุมมอง เปลี่ยนวิธีคิดนิดหนึ่งก็คือว่าแทนที่จะเป็นการสั่งการอย่างเดียว ก็เปลี่ยนเป็นลองรับฟังเขาด้วยหนอยชีว่าเขามีเหตุผลอะไร คือถ้าเราคิดว่าเวลานี้ลูกเรากำลังโตแล้วก็กำลังจะกลายเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ให้เขาสามารถดำรงชีพอยู่ในสังคมได้ สามารถกล้าคิดกล้าเสนอข้อคิดเห็นต่าง ๆ

เหล่านี้ในเวทีอื่น ๆ ได้บ้าง คุณพ่อคุณแม่ต้องทำให้เป็นแบบอย่าง คือเปิดโอกาสให้เขาพูด เราเองต้องเปิดโอกาสในการรับฟัง มุมมองตรงนี้ต้องเปลี่ยน ต้องปรับ (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

ข้อมูลที่ได้รับจาก นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ทำให้ทราบว่าครอบครัวยังคงมีความสำคัญอย่างมากต่อเด็กและวัยรุ่น พ่อแม่จึงควรให้ความสนใจใกล้ชิดกับลูกเสมอจนถึงวัยรุ่น เพราะมีบทบาทสำคัญในการดูแลเด็กและวัยรุ่น ซึ่งการปรับเปลี่ยนวิธีคิดเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด ที่จะทำให้งานของพ่อแม่เหมาะสมกับลูกที่เป็นวัยรุ่น โดยการยอมรับฟังความคิดเห็นลูก มีการพูดคุยด้วยเหตุผล และเปิดโอกาสในการแลกเปลี่ยนความรู้สึกกันบ้าง จะทำให้เด็กและวัยรุ่นไว้วางใจพ่อแม่และให้ความสำคัญกับครอบครัวก่อน สามารถนำปัญหาที่ส่งสัยมาพูดคุยเพื่อแก้ปัญหา ร่วมกันและสามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างปกติสุข

3.2 การเรียนรู้วิถีชีวิตทางสังคมของเด็กและวัยรุ่น

ข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ในประเด็นการเรียนรู้วิถีชีวิตทางสังคมของเด็กและวัยรุ่นพบว่า ผู้ที่มีบทบาทต่อการสร้างการเรียนรู้ทางสังคมของเด็กและวัยรุ่นที่มีความสำคัญยิ่งนั้นคือ ครอบครัวและโรงเรียน โดยครอบครัวจะสอนให้เด็กรู้จักการอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างเหมาะสม เด็กจะเรียนรู้ธรรมชาติและความแตกต่างระหว่างเพศหญิงและเพศชาย ผ่านกิจกรรมต่าง ๆ ภายในครอบครัว ซึ่งพ่อแม่สามารถเป็นตัวอย่างของการแสดงบทบาทหน้าที่ที่แตกต่างระหว่างเพศได้ โดยแม่จะมีบทบาทหลักในการทำงานของเพศหญิงที่มีความละเอียดอ่อน เช่น การทำอาหาร การดูแลลูก หรือการดูแลความเรียบร้อยต่าง ๆ ภายในบ้าน ส่วนพ่อก็สามารถแสดงบทบาทหน้าที่ของเพศชายที่ไม่ต้องการความละเอียดอ่อนมาก เช่น การกวาดบ้าน ภูบ้าน การเป็นผู้ช่วยในงานครัว หรืออาจจะต้องมีการตกลงกันภายในครอบครัวว่าในแต่ละวันพ่อแม่ลูกควรจะทำงานสิ่งใดบ้าง หรืออาจมีการสลับบทบาทหน้าที่กันเพื่อสร้างความเข้าใจในความแตกต่างระหว่างเพศมากขึ้น ตามคำกล่าวต่อไปนี้

ความจริงพ่อแม่ควรจะให้บทบาทอีกอันหนึ่งก็ได้ เอาละถ้าเกิดว่าผู้ชายควรจะเป็นอย่างนั้น ผู้หญิงเป็นอย่างนั้น ก็คือการสลับบทบาทสลับหน้าที่ สลับรองเท้า เช่นถ้าวันนี้ใส่รองเท้าอันนี้ขึ้นมาก็เป็นบทบาทของผู้หญิงทำ ก็คือปิดกวาดเช็ดถู ทำจานทำอะไรไปด้วย เด็กก็จะเรียนรู้การทำพวกนี้ไปด้วยทั้ง ๆ ที่เป็นเด็กผู้ชาย แล้วก็ในขณะเดียวกันเอง ความรู้สึกของผู้ใหญ่เองก็จะไม่รู้สึกตะขิดตะขวงใจมากนัก คือต้องย้อนกลับไปเรื่องของวิถีธรรมชาติของบ้านเรา วิถีไทย ๆ ก็คือว่าโดยสตรีค์เจอร์ฝ่าย

สามีก็มักจะคิดว่างานครัวเรือนอะไรทั้งหลายเป็นของแม่บ้าน ทำไม่คิดอย่างนั้น เพราะว่าการทั้งหมดนี้มันเป็นงานที่อาศัยความละเอียดอ่อน การเลี้ยงลูก งานบ้าน งานครัวมันเป็นความละเอียดอ่อน โดยธรรมชาติของผู้ชายเป็นความหยาบกระด้าง ธรรมชาติของเขา...เพราะว่าแนวคิดของผู้ชายโดยส่วนใหญ่คือคิดแบบหยาบ ๆ ไม่ค่อยสนใจ (Care) ความรู้สึกแล้วก็ไม่ค่อยสนใจรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ แต่ในขณะที่เขาเรียกว่าศิลปะในการทำอาหาร ศิลปะอะไรต่าง ๆ มันอาศัยความละเอียดอ่อน เพราะฉะนั้นโดยธรรมชาติโดยทุก ๆ วันมันก็ต้องยอมแพ้จริง ๆ ว่าผู้หญิงจะทำได้ดีกว่า แต่การยอมแพ้นั้นก็ไม่ได้หมายความว่าถึงการถอนตัว การยอมแพ้นั้นหมายถึงว่าไปเป็นมือรองมือช่วยแทน แต่สำหรับปัดกวาดถูบ้านจริง ๆ อันนี้น่าจะเป็นผู้ชายได้เลยเพราะไม่ได้ต้องการ (Need) ความเป็นศิลปะมาก อย่างนี้กำหนดกันได้ คุณพ่อคุณแม่อาจจะกำหนดกันเองก็ได้ แล้วก็ทำนองเดียวกันก็ให้ลูกกำหนด แบ่งหน้าที่กันคือทุกคนไม่มีใครเป็นอย่างนี้ เช่น ลูกสาวกำลังไปช่วยแม่ทำกับข้าวอยู่ ปรากฏว่าคุณพ่อกับลูกชายก็นั่งดูทีวี อย่างนี้ไม่ได้ อย่างนี้ถือว่าผิดกติกา แต่หมายถึงว่าทางนี้อยู่ในครัวอีกทางหนึ่งก็คงจะต้องเก็บข้าวของให้เรียบร้อย ทำงานปัดกวาดถูบ้านอะไรทั้งหลาย ถ้าว่างขึ้นมาก็มาเป็นผู้ช่วยคุณแม่ มาเป็นมือรอง อย่างนี้เข้าท่า (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

ครอบครัวจะต้องมีความเป็นประชาธิปไตยที่ให้โอกาสเด็กได้แสดงความคิดเห็น รู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น พ่อแม่จะต้องทำเป็นตัวอย่างให้เด็กเห็นจนเกิดการเรียนรู้ทางสังคม โดยเปิดโอกาสให้เด็กและวัยรุ่นได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ได้ แต่ความคิดเห็นต่าง ๆ ของเด็กและวัยรุ่นจะต้องไม่ขัดต่อกฎหมาย จริยธรรมหรือขนบธรรมเนียมประเพณีที่ยอมรับได้ในสังคม เพื่อโดยเฉพาะวัยรุ่นนั้นเป็นวัยที่ชอบการเรียนรู้และรู้สึกท้าทายต่อกฎหรือสิ่งต้องห้าม แต่ผู้ปกครองควรจะยอมรับได้บ้างโดยไม่เกินขอบเขตจนทำให้เกิดผลเสียร้ายแรงต่อชีวิตตนเองและผู้อื่น รวมไปถึงการละเมิดสิทธิของบุคคลอื่นจนเกินไป การแสดงความคิดเห็นหรือความต้องการของเด็กและวัยรุ่นนั้นควรจะได้รับการผ่อนปรนจากครอบครัวบ้าง เพื่อให้สามารถเรียนรู้กติกาสังคมด้วยตนเองจากภายนอกได้ ดังคำกล่าวต่อไปนี้

การรับฟังข้อคิดเห็นของผู้อื่น แม้ว่าความคิดเห็นนั้นอาจจะแตกต่าง เพียงแต่ว่าความคิดเห็นที่แตกต่างนี้มันทำลายอะไรหรือเปล่า เช่น ถ้ามันแหกกฎ หรือมันผิด ขนบธรรมเนียมวัฒนธรรมประเพณีเลย หรือมันผิดกฎหมายเลย อันนี้คนเป็นพ่อแม่เองก็ต้องบอกเลยว่าไม่ได้...แต่ถ้าสมมติว่าผิดกฎเล็ก ๆ น้อย ๆ สมมติว่าผมยาวเกิน ชักนิดหนึ่ง ก็อาจจะให้เขาเรียนรู้จากวิถีธรรมชาติก็ได้ ก็คือว่า เอาละ ถ้าเกิดพ่อบอก

แล้วว่าไปตัดผมซะ ไม่ตัด เดี่ยวครูเขาก็คงหักคะแนน ก็ไม่เป็นไรลูกก็ไปเรียนรู้จากในโรงเรียนเอาเองก็แล้วกัน...คือมันต้องอยู่ในดุลพินิจของผู้ใหญ่ด้วยเหมือนกันว่าสิ่งที่เรากำลังยอมรับนี่มันเป็นสิ่งที่แหกกฎมากรุนแรงไปหรือเปล่า หรือว่ามันเป็นอันตรายต่อสิ่งแวดล้อม ชีวิตของเขาเองหรือว่าชีวิตของผู้อื่นหรือสิ่งแวดล้อม ตลอดไปจนถึงไปไม่ผิดชนบธรรมเนียมวินัยวัฒนธรรมประเพณี ไม่ผิดกฎหมาย หรือว่าไม่ละเมิดสิทธิของคนอื่นจนเกินไป บางครั้งบางครั้งเราก็ต้องให้เขาหัดเรียนรู้จากสิ่งที่เขากำลังทำอยู่บ้างได้เช่นเดียวกัน (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

ส่วนการเรียนรู้กติกาของสังคมจากโรงเรียนนั้น นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ได้เสนอแนวคิดเพิ่มเติมเกี่ยวกับการเรียนรู้กติกาทางสังคมของวัยรุ่นไว้ว่า การที่เด็กและวัยรุ่นไม่ทำตามกฎของโรงเรียนนั้นเนื่องจากเด็กและวัยรุ่นต้องทำตามกฎ กติกาที่เกิดขึ้นจากผู้ใหญ่เป็นผู้วางไว้ ทำให้เด็กและวัยรุ่นไม่ทราบเหตุผลของกฎหรือกติกานั้น ๆ จึงเกิดความสงสัย อยากจะรู้จนเกิดความรู้สึกท้าทาย ดังนั้น วิธีการที่จะทำให้เด็กและวัยรุ่นยอมรับในกฎ กติกาเหล่านั้นคือ เด็กและวัยรุ่นควรจะมีส่วนร่วมในการออกกฎ กติกาของโรงเรียนเพื่อจะได้เข้าใจและมีการควบคุมกันเอง นอกจากนี้การจะให้เด็กและวัยรุ่นต้องทำตามกฎที่โรงเรียนตั้งไว้ ครูหรือผู้ใหญ่ที่ดูแลกฎระเบียบจะต้องพยายามรักษากฎนั้นไม่ให้ถึงจนเกินไป ซึ่งอาจจะต้องมีขอบเขตที่ยอมรับได้บ้างโดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อตนเองและสังคมส่วนรวม

ถ้าอยากให้วัยรุ่นให้ความร่วมมือผู้ใหญ่ต้องให้เขาเข้ามาส่วนร่วมในการให้ข้อคิดเห็น ว่าฉันจะเอากติกาอะไรบ้าง รวมไปถึงจนถึงกฎของโรงเรียนด้วย จริง ๆ กฎของโรงเรียนมีสถานักเรียนอยู่ สถานักเรียนควรจะมีบทบาทในการตั้ง (Set) กฎระเบียบของเด็กนักเรียนได้ นักเรียนรุ่นพี่ดูแลนักเรียนรุ่นน้องยังไง กฎกติกาเป็น 1 2 3 อะไรก็ว่ากันไป ถ้าเป็นอย่างนี้ปุ๊บนะวัยรุ่นจะไม่ค่อยแหกกฎหรือหนีอะไร...คือถ้าเขามีส่วนร่วมขึ้นมา โอกาสแหกกฎมันก็น้อยลง มีการเฝ้าระวังระหว่างเพื่อนกับเพื่อนกันเอง อย่างนี้มันก็ไม่ค่อยกล้าแหกกฎหรือหนี ก็เพื่อนเป็นคนวางกฎกันมาเองอะไรอย่างนี้ กับแบบที่ 2 ก็คือว่าถ้าไม่ใช่แบบแรก คือหมายถึงว่าให้เขามีส่วนร่วมในการออกกฎด้วย มาใช้วิธีการที่ว่าผู้ใหญ่วางกฎให้หมดเลยแล้วก็เดินไป ถ้ามันเป็นแบบนี้คนเป็นผู้ใหญ่เอง อาจจะต้องคิดเหมือนกันว่าข้อตกลงที่เกิดขึ้นมีซีกที่เปอร์เซ็นต์ที่ยอมรับได้ (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

จากข้อมูลที่ได้ศึกษานั้นทำให้ทราบว่าครอบครัวและโรงเรียนต่างก็มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้ กฎ กติกาทางสังคมของเด็กและวัยรุ่น เมื่อเด็กและวัยรุ่นอยู่กับครอบครัวก็มีกฎ กติกาภายในครอบครัวนั้น โดยให้เด็กได้มีโอกาสในการพูดคุยหรือแสดงความคิดเห็นในการกระทำต่าง ๆ ที่

กำลังจะเกิดขึ้นหรือได้เกิดไปแล้ว การกระทำใดที่ไม่ถูกต้องพ่อแม่ก็ต้องพูดคุย สั่งสอน หรือห้ามปรามในการกระทำที่ก่อให้เกิดผลเสียร้ายแรงต่อชีวิตตนเองและบุคคลอื่น ๆ หรือสิ่งใดที่ไม่ร้ายแรงจนเกินไปก็ยอมรับให้เรียนรู้จากสังคมได้ โดยเฉพาะจากทางโรงเรียนที่จะต้องมีการ กติกา เช่นกัน ซึ่งจะต้องเป็นสถานที่อบรม สั่งสอน และปลูกฝังความประพฤติที่ดีของเด็กและวัยรุ่น ขณะเดียวกันก็ต้องพิจารณาว่ากฎ กติกา ที่วางไว้นั้นจะมีระดับการควบคุมอย่างไรให้เกิดผลที่ดีต่อการดูแลเด็กและวัยรุ่น

3.3 บทบาทของครอบครัวกับการแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กและวัยรุ่น

การดูแลสุขภาพทางใจของเด็กและวัยรุ่นนั้น คือการให้ความสำคัญของการแสดงออกทางอารมณ์ เนื่องจากเด็กและวัยรุ่นมีอารมณ์เปลี่ยนแปลงรวดเร็วและอาจเกิดความเครียดได้บ่อย ดังนั้นเด็กและวัยรุ่นจึงมีความต้องการเทคนิคหรือวิธีการในการแสดงออกทางอารมณ์ที่เหมาะสม บทบาทของครอบครัวคือการเป็นตัวอย่างที่ดีให้เด็กและวัยรุ่นซึมซับพฤติกรรมการแสดงออกทางอารมณ์ ดังข้อมูลจากนายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ได้กล่าวถึงการแสดงออกทางอารมณ์ของเด็กและวัยรุ่นว่า

ถ้าพูดถึงเรื่องของทางด้านจิตใจ ก็ต้องมาพูดถึงเรื่องของอารมณ์ การควบคุมอารมณ์ ก็เป็นอีกอันหนึ่งที่วัยรุ่นอยากรู้เหมือนกัน จริง ๆ วัยรุ่นก็ไม่ได้อยากจะอะอะทะเลาะกันอยู่เรื่อยไปนะ แต่เขาก็อยากรู้เทคนิคในการจัดการความเครียด เทคนิคในการระบายอารมณ์ วิธีการในการพูดคุยกัน แบบนี้วัยรุ่นก็อยากรู้ อยากเรียนรู้เหมือนกัน...ครอบครัว ก็จะเป็นตัวหนึ่งที่เป็นภูมิคุ้มกันให้กับเด็กได้ เช่น ยกตัวอย่างทักษะการสะท้อนความรู้สึก ลูกก็จะได้รับเวลาที่พูดคุยกับพ่อแม่ ทักษะในการเห็นอกเห็นใจคนอื่นเขา ลูกก็จะซึมซับตอนเป็นวัยรุ่นว่าพ่อแม่ทำยังไง ยกตัวอย่างเช่น ถ้าลูกอารมณ์โมโหขึ้นมา ซึ่งแน่นอนว่าวัยรุ่นมีอารมณ์โมโหได้ตลอดเวลาอยู่แล้วละ แต่ถ้าเขาเห็นพ่อแม่เขานิ่งแล้วเขาค่อนข้างมี คือพูดง่าย ๆ ว่าไม่อารมณ์แรงระเบิดใส่กัน พยายามใช้อำนาจเข้ามาปะอีกทีหนึ่ง อย่างนี้ถ้าเขาเห็นเขาก็จะซึมซับพฤติกรรมแบบนี้ละ เขาก็ดูอยู่เหมือนกันนะเวลาครอบครัวเข้ามาเป็นแบบอย่างนี้มันก็เกิดการเรียนรู้เหมือนกัน ยิ่งถ้าเกิดมีคำพูดบางคำพูดออกมาด้วย แต่เป็นคำพูดที่ ดีนะ ยกตัวอย่างเช่น ถ้าลูกมีอารมณ์โกรธแบบนี้ เราคุยกันไม่รู้เรื่องหรอก เอาว่าลูกสงบสติอารมณ์ได้เมื่อไรเราค่อยมาคุยกัน ก็จะทำให้ลูกกดปุ่มหยุดอารมณ์ตัวเองเป็นเหมือนกันนะว่า อ้อ..ถ้าเราช่วงโกรธ ๆ นี้อย่าไปคุยเลย เวลาลูกไปเจอเพื่อนที่อารมณ์ระเบิดใส่เราแบบนี้เนี่ย เขา

ก็จะบอกว่าตัวเองว่า เฮ้ย..อ้าวไม่คุยด้วยหรอกเพราะตอนนี้คุยกันไม่รู้เรื่อง เดี่ยวอีกสักพักค่อยคุยกันแล้วกัน จบ เทคนิคนี้ลูกก็จะนำไปใช้ในชีวิตรจริง ๆ ของเขา (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

จากคำกล่าวของนายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี พบว่าเด็กและวัยรุ่นจะซึมซับพฤติกรรมต่าง ๆ และการแสดงออกทางอารมณ์มาจากครอบครัว พ่อแม่จึงควรเป็นตัวอย่างที่ดีในการแสดงออกทางอารมณ์ ดังนั้นพ่อแม่จึงต้องมีทักษะที่จะสื่อสารกับลูกเพื่อสร้างภูมิคุ้มกันทางจิตใจ ควรใช้เหตุผลในการพูดคุยกับลูกด้วยคำพูดที่ดี ไม่มีการแสดงออกทางอารมณ์ที่ก้าวร้าวรุนแรงต่อกัน

3.4 ครอบครัวกับความรู้อะไรเรื่องเพศศึกษาของวัยรุ่น

พัฒนาการทางเพศของวัยรุ่นทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย วัยรุ่นจึงมีความสนใจที่จะแสวงหาความรู้ทางด้านเพศศึกษา โดยเฉพาะมิติทางกาย ที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสรีระร่างกายนั้น วัยรุ่นมีความต้องการความรู้ด้านเพศศึกษาจากคนใกล้ชิดโดยเฉพาะพ่อแม่ แต่พ่อแม่จะต้องเปิดใจยอมรับให้ลูกมีโอกาสซักถาม โดยพ่อแม่จะต้องมีทักษะในการให้ข้อมูลพูดคุยกับลูก เพื่อให้ลูกได้ข้อมูลจากแหล่งที่เชื่อถือได้มากกว่าที่จะไปหาความรู้ด้วยตนเอง จากเพื่อนหรือจากสื่อต่าง ๆ ซึ่งอาจจะได้ข้อมูลที่คลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง ซึ่งนายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า

เวลาเราไปสำรวจข้อคิดเห็นของวัยรุ่นนั้น เชื่อกันครับว่า แม้แต่เรื่องเพศศึกษาที่เราคิดว่าวัยรุ่นจริง ๆ อยากรู้จากอินเทอร์เน็ต อยากรู้จากเพื่อน จริง ๆ แล้วไม่ใช่ วัยรุ่นอยากรู้จากพ่อแม่มากที่สุดเลย โดยเฉพาะที่เป็นเพศเดียวกันด้วย เช่น ถ้าเป็นลูกชายก็คือพ่อ ถ้าเป็นลูกสาวก็คือแม่ แม่มีเต้านมขึ้นเมื่อไร แม่มีประจำเดือนอะไรยังไงเนี่ยจริง ๆ แล้วเด็กอยากถามนะ แต่ด้วยความเขินอาย หรือด้วยความที่ไม่มั่นใจหรือว่าจะโดนดู โดนว่าโดนอะไรต่าง ๆ เหล่านี้ขึ้นมา รีบเล่าเนี่ย ก็เริ่มเขินห่าง แล้วไป ๆ มา ๆ ก็หาตัวช่วยอย่างอื่น ๆ ซึ่งใกล้ชิดที่สุดก็คือเพื่อน แล้วเหนือกว่านั้นก็กลายเป็นซูเปอร์เพื่อน ก็คือมีเดีย ก็คือบรรดาสื่อต่าง ๆ แต่จริง ๆ ลึก ๆ แล้วต้องบอกเลยว่าพ่อแม่ผู้ปกครองนี้มีความหมายมาก ถ้าพ่อแม่ผู้ปกครองพร้อมที่จะเปิดในการให้ข้อมูลซักถามได้ คุยกันได้ รับรองเลยว่าเขาจะมาถามพ่อแม่แน่นอน ไม่หนีไปไหนหรอก... มิติความรู้ที่เกี่ยวข้องกับเพศศึกษาก็มีนัยยะที่เขาอยากรู้เหมือนกัน อยากรู้ อยากเห็น สรีระที่มี การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายคงไม่ใช่หมายถึงภาพแบบเด็กประถมวัยกับวัยรุ่นที่กินนอนอะไรทั้งหลาย แต่เขากลับจะสนใจว่าเขามีอะไรเปลี่ยนไปจากเด็ก

แล้วเขากำลังเข้าสู่ระยะเปลี่ยนผ่านสู่ผู้ใหญ่ อะไรบ้างที่มีการเปลี่ยนแปลง เริ่มมีขนขึ้น เริ่มมีส่วนเว้าส่วนโค้ง สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้เป็นสิ่งที่วัยรุ่นสนใจ (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

บทบาทครอบครัวกับความรู้เรื่องสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นชาย ประเด็นที่พบในตอน “เลิฟซีน” เป็นตอนตัวอย่างของละครโทรทัศน์ เรื่อง “วัยรุ่น-รุ่นเล็ก” ที่นำมาศึกษานั้น นายแพทย์ สุริยเดว ทรีปาตี ไม่เห็นด้วยกับการเสนอทางออกของปัญหาวัยรุ่นที่กำลังมีความสนใจสื่อลามก โดยที่พ่อเข้ามาดูวีซีดีภาพโป๊กับลูกชายวัยรุ่นเพื่อที่จะสั่งสอนถึงข้อเสียของการดูภาพโป๊เปลือย เหล่านั้นจะทำให้เกิดปัญหาอะไรบ้าง โดยให้ความคิดเห็นว่าการเสนอทางออกในการแก้ปัญหา ดังกล่าวนั้นผิดไปจากความเป็นจริง หรือผิดธรรมชาติของความเป็นครอบครัวโดยเฉพาะวิถีชีวิตแบบไทย ๆ ซึ่งในความเป็นจริงแล้วถ้าพ่อแม่เห็นก็ต้องปล่อยให้กิจกรรมนั้นดำเนินไปจนเสร็จสิ้นก่อนแล้วจึงค่อยพูดคุยสนทนากัน

สมมติว่าลูกกำลังดูอยู่ แล้วเราเข้าไปนั่งอยู่ด้วย ในความเป็นจริงมันไม่ค่อยมีหรือยกเว้นว่าพ่อแม่มีเจตนาว่าอยากให้ดูจริง ๆ แล้วก็ทำนองเดียวกัน ปกติแล้วเวลาดูภาพต่าง ๆ เหล่านี้ ในความเห็นของตัวเอง เขาก็ไม่ได้ต้องการแม่แต่พ่อแม่เองมานั่งดูกับเขาไปด้วย เพราะว่ารับกับอารมณ์ไม่ค่อยได้ นี่ก็ออกใหม่ เพราะฉะนั้นความเป็นจริงในความเป็นจริงแล้ว ถ้าสมมติว่าพ่อแม่เกิดบังเอิญแอบไปเห็นเข้าว่าเขา กำลังดูอยู่สิ่งต่างเหล่านี้อยู่ ก็คงต้องให้เสร็จภารกิจนั้นไปเลย เสร็จแล้วค่อยมานั่งคุยกันว่าบังเอิญพ่อเห็นขึ้นมาจริง ๆ ว่าเออลูกดูอย่างนั้นเนี่ยแล้วลูกรู้สึกอย่างไรบ้าง มีความคิดเห็นยังงี้บ้าง แล้วก็เราจะทำอย่างไรที่ไม่ทำให้เราหมกมุ่น (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

นอกจากนี้ พ่อแม่ควรใช้โอกาสที่เหมาะสมในการพูดคุยเรื่องเพศศึกษากับวัยรุ่นโดยไม่จำเป็นต้อง รอให้วัยรุ่นเกิดปัญหา ก่อน โดยมีการสนทนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในประเด็นด้านเพศศึกษาที่เกิดขึ้นทั่ว ๆ ไป เช่น เมื่อพบเจอฉากเลิฟซีนในละครโทรทัศน์ที่สามารถพบเห็นได้ก็ไม่ควรปล่อยให้เลยผ่านไปหรือทำให้วัยรุ่นรู้สึกอึดอัดที่จะดู ส่วนในด้านผู้ผลิตละครโทรทัศน์ควรจะเสนอแนวทางที่เป็นจริง เพื่อให้พ่อแม่ซึ่งเป็นผู้บริโภคปลายทางได้ทางได้นำแนวทางการให้ความรู้เรื่องเพศศึกษาไปใช้ประโยชน์ได้อย่างถูกต้อง

แต่ถ้าสมมติอย่างนี้ กำลังดูละครอยู่ แต่ละครนี้ไม่ได้เป็นละครโป๊เปลือย เป็นละครที่น้ำเน่าที่บ้านเรามีนะ กำลังนั่งดูอยู่ แล้วลูกก็นั่งดูอยู่ด้วย บังเอิญมันมีฉากเลิฟซีนอย่างนี้ถามลูกได้ว่าเห็นแล้วรู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร นี่ละครบ้านเรามีฉากอย่างนี้เยอะลูกคิดว่าอย่างไรบ้าง อย่างนี้เขาเป็นจริงได้...แต่ถ้าสมมติว่าเด็กกำลังนั่งดูละคร

เปลี่ยเลยแล้วคนเป็นพ่อแม่เข้าไปนั่งดูด้วยเนี่ยอันนี้มันผิดธรรมชาติ เป็นไปไม่ได้ว่าพ่อแม่จะทำอย่างนั้นจริง ๆ ส่วนใหญ่พ่อแม่จะเปิดประตูมา “ทำอะไรนะ” อันนั้นคือธรรมชาติ เพราะฉะนั้นต้องไม่ให้ผิดธรรมชาติ แล้วต้องทำให้คุณพ่อคุณแม่ที่เป็นผู้บริโภครูปลายทางอยู่เนี่ยมีความไม่รู้สึกอึดอัดจนเกินไป ไม่ใช่พอเห็นเสร็จ ตกลงต่อไปนี่ถ้าลูกหลานฉันเห็นอยู่ฉันก็ต้องไปนั่งดูกับเขาด้วย แล้วฉันเองจะรู้สึกยังไง ไซ้ไหม คนเป็นพ่อแม่จะรู้สึกยังไงเวลานั่งดูอย่างนี้อยู่ด้วยกัน เพราะฉะนั้นหมอมว่ามันไม่ถูก (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

ส่วนบทบาทครอบครัวกับความรู้เรื่องสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นหญิงนั้น นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี ให้ความเห็นว่าความรู้เรื่องสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นหญิงนั้น เป็นเพียงการเปลี่ยนแปลงทางสรีระภายนอกที่ไม่ก่อปัญหามากอย่างเช่นวัยรุ่นชาย ดังนั้น พ่อแม่สามารถพูดคุยกับลูกในช่วงใดก็ได้หรือในช่วงอายุก่อนที่จะเกิดความเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นได้โดยไม่ต้องรอให้เด็กและวัยรุ่นเกิดอาการตกใจ

3.5 บทบาทสื่อมวลชนต่อการเรียนรู้ของเด็ก วัยรุ่น และครอบครัว

สื่อมวลชนมีบทบาทต่อการเรียนรู้ของเด็ก วัยรุ่น และครอบครัว ด้วยการนำเสนอวิธีคิด ในการดูแลเด็กและวัยรุ่นในปัจจุบัน อีกทั้งยังช่วยให้ครอบครัวมีทักษะในการสื่อสารจากพ่อแม่ไปสู่ลูกวัยเด็กที่กำลังเปลี่ยนแปลงเข้าสู่วัยรุ่นได้ ในขณะเดียวกัน ในการนำเสนอของสื่อจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันไปตามกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการนำเสนอ นั่นคือ การนำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นเด็ก และการนำเสนอต่อกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ของเด็ก ดังข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตีต่อไปนี้

สื่อเนี่ยมันจะช่วยอย่างหนึ่งก็คือถ้าเรานำเสนอวิธีคิด ตัวอย่างกรณี คนเป็นพ่อแม่ต้องยอมรับนะว่าปัจจุบันนี้ ถ้าพูดถึงทักษะที่จะพูดคุยกับลูกโดยเฉพาะกับวัยรุ่นแล้วเนี่ย เรามีน้อยนะ คือหมายถึงที่เข้าใจแล้วก็สามารถรับมือน้อยเปอร์เซ็นต์มากเลย... เพราะฉะนั้นมันจะต่างกันนะว่ากลุ่มเป้าหมายที่เรา กำลังนำเสนอ เจตนาทำให้เสนอให้ผู้ที่ทำงานทางด้านเด็กและเยาวชนหรือผู้ใหญ่ที่อยู่กับเยาวชนนั้นจะรับรู้หรือเรากำลังจะเล่นกับเยาวชนเลย ถ้าเล่นกับเยาวชนเลยวิธีพูด วิธีคิด น้ำเสียง (Voice) ที่ออกมามันจะต่างกันนะ คือหมายถึงว่าตัวเนื้อหารายการเนี่ยมันจะต่างกันนะ แต่ถ้าสมมติเราเจตนาทำเพื่อให้ผู้ใหญ่ที่นั่งอยู่ คุยกับลูกวัยรุ่นเป็น รับมือกับลูกวัยรุ่นเป็น ก็ จะแตกต่างกัน แต่ทั้งคู่เป็นประโยชน์ทั้งหมด ยกตัวอย่าง ว่าวัยรุ่นเล็กเนี่ยจะเทรนด์

ออกไปทางเด็ก สื่อให้กับเด็ก แต่ถ้าเป็นพลเมืองเด็กจะสื่อกับผู้ทำงานทางด้านเด็ก หรือผู้ใหญ่ ถ้ามองว่าเป็นเด็กดูอยู่ด้วยมันก็คงดูนิด ๆ หน่อย ๆ เด็กก็คงโอเคก็รับรู้ไป แต่คนที่ เป็นพ่อแม่ ครูหรือผู้ปกครองนี้ได้ประโยชน์มหาศาลมาก ว่าจะต้องพูดคุยกับ ลูกแบบนี้แหละอะไรอย่างนี้ มันก็อยู่ที่ว่าเป้าหมายที่ตั้งใจทำงาน แต่ถามว่าทั้งคู่เป็น ประโยชน์ไหม เป็นประโยชน์ทั้งคู่ (สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

นอกจากนี้ สื่อมวลชนยังมีความสำคัญอย่างยิ่งการสื่อสารที่เป็นแบบอย่างวิธีในการ ดำเนินชีวิต โดยการนำเสนอเนื้อหาที่เน้นไปยังกลุ่มเป้าหมายที่เป็นพ่อแม่ของวัยรุ่นมากขึ้น เนื่องจาก รายการที่นำเสนอเนื้อหาที่มีกลุ่มเป้าหมายที่เป็นวัยรุ่นมีอยู่มากพอแล้ว สื่อมวลชนจึงควรสื่อสารไป ยังพ่อแม่ของเด็กและวัยรุ่นให้มากขึ้น เพื่อให้พ่อแม่เข้าใจพัฒนาการและเป็นการสร้างทักษะให้ สามารถสื่อสารกับลูกได้

สื่อมีส่วนช่วยอย่างมาก คือ ต้องแสดงเป็นแบบอย่างให้ผู้ชมได้ซึมซับ สื่อปัจจุบันที่มี อยู่มากมายมักจะบอกว่าผลิตมาเพื่อให้โดนใจวัยรุ่น ผลิตให้โดนใจวัยรุ่นนะเลิกได้ แล้ว เพราะมันมีอยู่มากแล้ว แต่ต้องผลิตออกมาเพื่อให้พ่อแม่ของวัยรุ่นให้เข้าใจ วัยรุ่นบ้างสิ ตรงนี้มันยังมีน้อย อย่างที่ผมทำของพลเมืองเด็กอันนี้ตอบโจทย์เลยนะว่า ทำออกมาเพื่อให้พ่อแม่เข้าใจเด็ก ควรจะเป็นรายการที่อยู่คู่ทีวีไทยไปตลอดเพราะมัน มีประโยชน์มากที่จะทำให้พ่อแม่ได้รู้จักลูกมากขึ้นเข้าใจพัฒนาการของเด็กมากขึ้น แต่ผู้อำนวยการก็ยังบอกว่ามันไม่โดนใจวัยรุ่น อ้าว ก็ไม่ได้ผลิตมาเพื่อให้โดนใจวัยรุ่น นี่ ตรงนี้ควรที่จะเปิดพื้นที่ให้มีการสื่อสารกับพ่อแม่ของเด็กมากขึ้น เพื่อให้พ่อแม่ของ เด็กนำไปสื่อสารกับลูกได้มากขึ้น (นายแพทย์สุริยเดว ทรีปาตี, สัมภาษณ์, 25 สิงหาคม 2552)

จากข้อมูลดังกล่าวจะเห็นได้ว่า สื่อมวลชนมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการเรียนรู้ของ เด็ก วัยรุ่นและครอบครัว นอกจากจะให้ความรู้ วิธีคิดในการดำเนินชีวิตของเด็ก และวัยรุ่นแล้ว ยัง สามารถเป็นตัวอย่างให้กับพ่อแม่ของเด็กและวัยรุ่นในการสื่อสารเพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดี ภายในครอบครัว จะทำให้เกิดครอบครัวที่เข้มแข็งที่สามารถดูแลเด็กและวัยรุ่นให้มีคุณภาพชีวิตที่ ดีได้